

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:
தஞ்சம் அடைந்த நம் இராமானுசன் திருவடிகளே தஞ்சம்

(எம்பெருமானார் – திருவரங்கம் பெரியகோயில்)

ஸ்ரீமத் பகவத்கீதை

(உபோத்தகாதம் - முன்னுரை)

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் அருளிச்செய்த கீதார்த்த ஸங்க்ரஹம்
ஸ்வாமி எம்பெருமானார் அருளிச்செய்த கீதாபாஷ்யம்
ஸ்வாமி நிகமாந்த மஹாதேசிகள் அருளிச்செய்த தாத்பர்யசந்த்ரிகை
ஸ்வாமி நிகமாந்த மஹாதேசிகள் அருளிச்செய்த கீதார்த்த ஸங்க்ரஹ ரசைஷி
ஸ்வாமி நிகமாந்த மஹாதேசிகள் அருளிச்செய்த கீதார்த்த ஸங்க்ரஹப் பாட்டு
ஸ்வாமி வாதிகேஸரி அழகியமணவாள ஜீயர் அருளிச்செய்த பகவத்கீதை வெண்பா

மேலே உள்ளவற்றின்
வடமொழி மூலமும்
தமிழ் மொழிபெயர்ப்பும்

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்

ஸ்ரீ அஹோபிலதாஸன் க. ஸ்ரீதரன்

(Email: sridharan_book@yahoo.co.in) Ph: 94453 19352

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

திருவே தஞ்சம்

திருவரங்கனே தஞ்சம்

தஞ்சமடைந்த நம் இராமாநுசன் திருவடிகளே தஞ்சம்

குறிப்பு: முதலில் ஸ்வாமி ஆளவந்தார் அருளிச்செய்த கீதார்த்த ஸங்க்ரஹம் உள்ளது. இதற்கு ஸ்வாமி தேசிகன் அருளிச்செய்த கீதார்த்த ரசைஷி என்பது அதன் பின்னர் உள்ளது. கீதையின் முதல் அத்தியாயம் தொடங்குவதற்கு முன்னர் முன்னுரையாக - ஸ்வாமி ஆளவந்தாரின் கீதார்த்த ஸங்க்ரஹ ச்லோகங்கள் (1 - 5), இதற்கான ஸ்வாமி தேசிகன் அருளிச்செய்த கீதார்த்த ரசைஷி, ஸ்வாமி எம்பெருமானார் அருளிச்செய்த அவதாரிகை, ஸ்வாமி எம்பெருமானாரின் அவதாரிகைக்கு ஸ்வாமி தேசிகன் அருளிச்செய்த தாத்பர்யசந்த்ரிகை, ஸ்வாமி வாதிகேஸரி ஜீயரின் வெண்பாக்கள், ஸ்வாமி தேசிகன் அருளிச்செய்த கீதார்த்தஸங்க்ரஹப் பாட்டு ஆகியவை உள்ளன. இவற்றின் பின்னரே முதல் அத்தியாயம் தொடங்கும் என்று அறிக.

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் அருளிச்செய்த கீதார்த்த ஸங்க்ரஹம் (ச்லோகம் - 1)

1. स्वधर्मज्ञानवैराग्य साध्य पक्त्येक गोचरः

नारायणः परं ब्रह्म गीताचास्त्रे समीरितः

ஸ்வதர்ம ஜ்ஞாந வைராக்ய ஸாத்ய பக்த்யேக கோசர:

நாராயண: பரம் ப்ரஹ்ம கீதாசாஸ்த்ரே ஸமீரித:

பொருள் - ஜீவனுக்குத் தனக்கு உரிய தர்மங்களாலும், ஞானத்தாலும், மற்ற விஷயங்களின் மீது பற்றில்லாத நிலையாலும் பக்தியோகம் கைகூடுகிறது. இப்படிப்பட்ட பக்திக்கு மட்டுமே இலக்காகக் கூடிய பரப்ரஹ்மமாகிய ஸ்ரீமந்நாராயணன், கீதை என்னும் சாஸ்த்ரத்தில் நன்றாக கூறப்பட்டுள்ளான்.

ஸ்வாமி தேசிகன் அருளிச்செய்த கீதார்த்த ஸங்க்ரஹ ரசைஷி
(கீதார்த்த ஸங்க்ரஹ முதல் ச்லோகத்திற்கானது)

मानत्वं भगवन्मतस्य महतः पुंसस्तथा निर्णयः
तिस्रस्सिद्धय आत्मसंविदखिलाधीशानतत्त्वाश्रयाः
गीतार्थस्य च संग्रहः स्तुतियुगं श्रीश्रीशयोरित्यमून्
यद्ग्रन्थाननुसन्दधे यतिपतिस्तं यामुनेयं नुमः

மாநத்வம் பகவந்மதஸ்ய மஹத: பும்ஸஸ்ததா நிர்ணய:
திஸ்ரஸ்ஸித்தய ஆத்மஸம்விதகிலாதீசாநதத்த்வாச்யா:
கீதார்த்தஸ்ய ச ஸங்க்ரஹ: ஸ்துதியுகம் ஸ்ரீஸ்ரீசயோரித்யமூந்
யத்க்ரந்தாநநுஸந்ததே யதிபதிஸ்தம் யாமுநேயம் நும:

பொருள் – எம்பெருமானின் ஸித்தாந்தமாகிய பாஞ்சராத்திர சாஸ்த்ரத்திற்கு கீழே உள்ள பலவும் ப்ரமாணமாக உள்ளன. அவையாவன – ஆகம ப்ராமண்யம், மஹாபுருஷ நிர்ணயம், ஜீவன், ஜ்ஞாநம் மற்றும் ஈசுவரன் என்னும் ஐந்து; இவர்களைப் பற்றிய மூன்று ஸித்திகளான – ஆத்மஸித்தி, ஸம்வித்ஸித்தி மற்றும் ஈசுவரஸித்தி; கீதார்த்த ஸங்க்ரஹம்; பிராட்டியைப் பற்றிய சது:ச்லோகி; எம்பெருமானைப் பற்றிய ஸ்தோத்ரரத்னம் ஆகிய எட்டும் ஆகும். இவை அனைத்தையும் யதிகளின் தலைவரான எம்பெருமானார் எந்த ஆளவந்தாரின் க்ரந்தங்கள் என்று அன்றாடம் அனுஸந்தானம் செய்தாரோ, அந்த ஆளவந்தாரை நாம் ஸ்தோத்ரம் செய்கிறோம்.

श्रीमद्वेङ्कटनाथेन यथाभाष्यं विधीयते
भगवद्यामुनेयोक्त गीतासंग्रहरक्षणम्

ஸ்ரீமத்வேங்கடநாதேந யதாபாஷ்யம் விதீயதே
பகவத்யாமுநேயோக்த கீதாஸங்க்ரஹ ரசஷணம்

பொருள் – ஸ்ரீமத்வேங்கடநாதனால் எம்பெருமானாரின் கீதாபாஷ்யத்தை அடியொட்டி, ஆளவந்தாரின் கீதார்த்த ஸங்க்ரஹத்திற்கு ரசைஷி செய்யப்படுகிறது.

(ஸ்வாமி தேசிகனின் கீதார்த்தரகை அவதாரிகை) तत्त्वं जिज्ञासमानानां हेतुभिस्सर्वतोमुखैः । तत्त्वमेको महायोगी हरिनारायणः परः ॥ आलोडयसर्वशास्त्राणि विचार्य च पुनः पुनः । इदमेकं सुनिष्पन्नं ध्येयो नारायणस्सदा॥ इत्यादिभिस्सत्त्वहितरूपं समस्ताध्यात्म शास्त्रार्थसारं महर्षयस्संजगृहः । तदेतदुभयं सर्वोपनिषत् सारसङ्कलनात्मिकायां भगवद्गीतायां प्रतिपाद्यतया प्रदर्शयंस्तत्राप्युपनिषदां तत्त्वप्राधान्यस्य शारीरके सूत्रितत्वादिहापि तत्प्रधानतया व्यपदिशति ॥

(அவதாரிகையின் தமிழாக்கம்) - மஹாபாரதம் சாந்திபர்வம் (347-83) - தத்த்வம் ஜிஜ்ஞாஸமாநாநாம் ஹேதுபிஸ்ஸர்வதோமுகை: தத்த்வமேகோ மஹாயோகீ ஹரிர்நாராயண: பர: - உண்மையான வஸ்து என்பதை அறியவேண்டும் என்னும் ஆசை உள்ளவர்களுக்கு, அனைத்து இடங்களிலும் நீக்கமற வ்யாபித்துள்ள காரணங்களால், அனைத்து கல்யாணகுணங்களும் நிறைந்த உயர்வான ஸ்ரீஹரியான ஸ்ரீமந்நாராயணன் ஒருவனே உண்மையான வஸ்து ஆவான் - என்றது. நரஸிம்ஹ புராணம் (18-34) - ஆலோட்ய ஸர்வசாஸ்த்ராணி விசார்ய ச புந: புந: இதமேகம் ஸுநிஷ்பந்நம் த்யேயோ நாராயணஸ்ஸதா - அனைத்து சாஸ்த்ரங்களையும் ஒன்றாகச் சேர்த்துப் பார்த்து, மீண்டும் மீண்டும் ஆராய்ந்தாலும், நாராயணன் ஒருவனே எப்போதும் த்யானிக்கப்பட வேண்டியவன் என்பது நிச்சயமாகிறது - என்றது. இப்படியாக உள்ள பல ப்ரமாணங்கள் மூலமாக மஹரிஷிகள் வேதாந்தசாஸ்த்ரங்களை அனைத்திற்கும் ஸாரமாக உள்ள தத்வஹிதங்களை முடிவு செய்தனர். அனைத்து உபநிஷத்துக்களின் ஸாரமாக ஸ்ரீமத் பகவத்கீதை உள்ளது. இதில் தத்வம் மற்றும் ஹிதம் ஆகிய இரண்டுமே கூறப்படுகிறது என்பதை ஆளவந்தார் கீதார்த்த ஸங்க்ரஹத்தில் நிரூபிக்கப்பட உள்ளார். இந்த இரண்டிலும் தத்துவமே முக்கியம் என்பதைச் சாரீரக சாஸ்த்ரத்தின் முதல் ஸூத்திரம் உரைப்பதால், ஆளவந்தாரும் முதல் ச்லோகத்தில் தத்துவமே முக்கியம் என்கிறார்.

(கீதார்த்த ஸங்க்ரஹ முதல் ச்லோகத்தின் ரகை) - (स्वधर्माः) - स्ववर्णाश्रम नियत शास्त्रार्थाः, स्वेस्वे कर्मण्यपिरहितः संसिद्धिं लपते नरः (१८.४५) इति हि गीयते । स्वस्य धर्म इति समासेऽप्ययमेवार्थः (ज्ञानम्) - अत्र परचेषतैकरस यथावस्थितात्मविषयम् । (वैराग्यं) - परमात्म व्यतिरिक्तेषु सर्वेषु विरक्तिः, परमात्मनि यो रक्तो विरक्तोऽपरमात्मनि इति मुमुक्षोः स्वभाव प्रतिपादनात् । तथा च पातञ्जल योगानुचासनसूत्रं - दृष्टानुश्रविक विषय वितृष्णस्य वचीकारसंज्ञा वैराग्यं इति । कर्मयोग परिकर भूतस्यापि वैराग्यस्य पृथगुपादानमपवर्गस्य तदन्वय व्यतिरेकानुवि धायित्वेन तत्प्राधान्य ज्ञापनार्थं कन्दभूतराग निवृत्त्या तन्मूलक्रोधादि समस्त दोष निवृत्ति ज्ञापनार्थं च ।

(மேலே உள்ள ரசையின் தமிழாக்கம்) – ஸ்வதர்மங்கள் என்றால் அவரவர்களின் வர்ணாசிரமத்திற்கு ஏற்றது என சாஸ்த்ரங்களில் கூறப்பட்டவை ஆகும். கீதையில் (18-45) – ஸ்வே ஸ்வே கர்மண்யபிரத: ஸம்ஸித்திம் லபதே நர: - தங்கள் தங்கள் கர்மங்களில் ஈடுபாடு உடையவர்கள் பக்திஸித்தியை அடைகிறார்கள் – என்றது காண்க. ஜ்ஞானம் என்றால் ஈச்வரனுக்கு அடிமையாக உள்ள தன்மையை மட்டுமே ஸ்வபாவமாக உள்ளது ஆத்மா என்று அறிவதாகும். வைராக்யம் என்றால் எம்பெருமான் தவிர்ந்த மற்ற விஷயங்களில் பற்றிலாமல் இருத்தல் ஆகும். நாரத பரிவ்ராஜகோபநிஷத் - பரமாத்மநி யோ ரக்தோ விரக்தோ அபரமாத்மநி இதி முமுக்ஷு: - பரமாத்மாவிடம் ஆசையும், பரமாத்மா தவிர மற்றவற்றில் ஆசையற்றும் உள்ளவன் முமுக்ஷு - என்று மோக்ஷத்தில் ஆசை கொண்டவனின் ஸ்வபாவம் கூறப்பட்டது. பாதஞ்ஜலயோக ஸுத்ரம் (1-15) - த்ருஷ்டாநுசர்விக விஷய வித்ருஷ்ணஸ்ய வசீகார ஸம்ஜ்ஞா வைராக்யம் – கண்களால் பார்க்கப்படும் விஷயங்கள், வேதங்களால் கேட்கப்படும் அவ்வுலக பயன்கள் ஆகியவற்றில் ஆசை இல்லாதவனுக்கு வசீகரம் என்பது வைராக்யம் என்றே பொருள் அளிப்பதாக உள்ளது – என்றது காண்க. வைராக்யம் என்பது கர்மயோகத்தின் அங்கமாக உள்ளபோது அதனைத் தனித்து ஏன் கூறவேண்டும்? காரணம் – வைராக்யம் இருந்தால் மோக்ஷம் கைகூடும், இது இல்லையென்றால் மோக்ஷம் கிட்டாது என்று உணர்த்தவே ஆகும். மேலும், தோஷங்களின் அடிப்படையான ஆசையை விலக்கினால், ஆசையைப் பற்றியபடியே உண்டாகும் கோபம் போன்றவற்றையும் வைராக்யமே நீக்கிவிடும்.

(கீதார்த்த ஸங்க்ரஹ முதல் ச்லோகத்தின் ரசையு தொடர்ச்சி) तत्र स्वधर्म ज्ञानयोः प्रथमं कर्मयोग ज्ञानयोग रूपेणावस्तिथयोरாத्म साक्षात्कारत्वारा भक्तियोग अधिकार निर्वर्तकत्वेन तत्साधकत्वम् । तदभिप्रायेणोक्तमात्मसिद्धौ - उभय परिकर्मित स्वान्तरस्य ऐकान्तिक आत्यन्तिक भक्तियोगलभ्यः इति । उत्पन्न भक्तियोगानामपि विचदमप्रत्यक्ष समानाकारस्य तैलधारावदविच्छिन्न स्मृति सन्ततिरूपस्य आप्रयाणादनुवर्तनीयस्य अहरहरभ्यासाघेयातिचयस्य भक्तियोगस्य सत्त्वविवृद्धिसाध्यतया तद्विरोधि रजस्तमो मूलभूतपापनिबर्हणद्वारेण सत्त्वोपचयहेतुतय उपकारकत्वाद् आत्म याथात्म्य ज्ञान पूर्वकैः परित्यक्त पलसङ्ग कर्तृत्वादिभिः परमपुरुषाराधन एकवेषैर् नित्य नैमित्तिक कर्मभिर्भक्तेरुपचीयमानत्ववेषेण साध्यत्वम् । तदेतत् सर्वमभिसंधायोक्तं बगवता परासरेण - इयाज सोऽपि सुबहून् यज्ञान् ज्ञानव्यपाश्रयः प्रह्मविद्याम् अधिष्ठाय तर्तु मृत्युमविध्यया इति ।

(மேலே உள்ள ரசைஷயின் தமிழாக்கம்) – இவற்றில் வர்ணாச்சரம தர்மமும், ஞானமும் முறையே கர்மயோகமாகவும், ஞானயோகமாகவும் இருந்தபடி ஆத்ம ஸாஷாத்தகாரத்தை உண்டாக்கும். அதன் மூலமாக பக்தியோகத்திற்கு ஸாதனங்களாக உள்ளன. இதனைக் கருத்தில் கொண்டே ஆளவந்தார் தனது ஆத்மஸித்தி என்னும் நூலில் - உபய பரிகர்மித ஸ்வாந்தஸ்ய ஐகாந்திக ஆத்யந்திக பக்தியோகலப்ய: - கர்மயோகம் மற்றும் ஞானயோகம் ஆகிய இரண்டாலும் தூய்மை பெற்ற மனம் கொண்டவனுக்கு ஒரே நிச்சயம் கொண்டதாக, மரணகாலம்வரை செய்யக்கூடியதான பக்தி உண்டாகும் – என்றார். பக்தியோகம் எப்படி இருத்தல்வேண்டும் என்றால் – நேரில் கண்டது போன்றும், எண்ணைய் விழுவது போன்று இடைவிடாத நினைவாகவும், சரீரம் உள்ள காலம்வரை அன்றாடம் தொடர்வதாகவும், அன்றாடம் செய்யும் பழக்கம் காரணமாக மேன்மேலும் வளர்வதாகவும் – இருக்கவேண்டும். இப்படிப்பட்ட பக்தியோகம் என்பது ஸத்வகுணம் ஓங்குவதால் வளர்வதாகும். இந்த ஸத்வகுணத்தின் வளர்ச்சியைத் தடைசெய்வதாக ரஜோகுணம் மற்றும் தமோகுணம் ஆகியவை உள்ளன. இவற்றுக்குக் காரணமாக உள்ள பாவங்களை நீக்கி, இதனால் ஸத்வகுணத்தை ஓங்கச்செய்து, பக்தியோகத்திற்கு ஸ்வதர்மம் மற்றும் ஞானம் ஆகிய இரண்டும் உதவுகின்றன. இதனால், ஆத்மாவின் உண்மையான ஸ்வரூபத்தைப் பற்றிய ஞானம் மூலமாக, பலன்களை எண்ணிக் கர்மங்கள் செய்வதைக் கைவிட்டு, எம்பெருமானுக்குச் செய்யும் ஆராதனம் என்று எண்ணியபடி நித்ய நைமித்திக கர்மங்களைச் செய்வதால், எம்பெருமான் மீது உள்ள பக்தி மேன்மேலும் வளர்கிறது. ஆகையால் ஸ்வதர்மம் மற்றும் ஞானம் ஆகியவைகளால் பக்திக்குப் பின்னரும் பலன் உண்டு என்றாகிறது. இப்படியாக இவை உதவுவது எண்ணியே பராசர மஹரிஷி விஷ்ணுபுராணத்தில் (6-6-12) - இயாஜ ஸோ அபி ஸுபஹூன் யஜ்ஞாந் ஜ்ஞாநவ்யபாச்சரய: ப்ரஹ்மவித்யாம் அதிஷ்டாய தர்தும் ம்ருத்யுமவித்யயா – இப்படியாக கேசித்வஜன் என்ற அந்த அரசன், ஞானத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டவனாக, ப்ரஹ்மவித்யை கைகூடப் பெற்று, கர்மங்கள் மூலமாக, பக்தியோகத்திற்குத் தடையாக உள்ள பாவங்களைக் கடப்பதற்காக பல யஜ்ஞங்களை இயற்றினான் – என்றது காண்க.

(கீதார்த்த ஸங்க்ரஹ முதல் ச்லோகத்தின் ரசைஷ தொடர்ச்சி) महनीयविषये प्रीतिर्भक्तिः । स्नेह पूर्वमनुष्ठानं भक्तिरित्यभिधीयते (लै ३.९) इति वचनमपि पूज्यविषयविशेषनियतं । सैव वेदनोपासन ध्यानादिशब्दैरध्यात्मशास्त्रेषु मोक्षोपाय विधिवाक्यैः सामान्यतो विशेषतश्च प्रतिपाद्यते । गुरुलघुविकल्पानुपपत्तेः । सामान्य शब्दानां समानप्रकरणोक्तविशेषविश्रमे च सम्भवति द्वारिद्वारादि कल्पनायोगात् । विद्युपास्योर् व्यतिकरेण उपक्रमोपसंहार दर्शनात् । निदिध्यासितव्यः (बृ ४-४-५) इत्यस्य स्थाने विज्ञान शब्द श्रवणाच्च । परमपुरुष वयणीयताहेतु भूतगुणविशेषवतैव लभ्यत्वशुतेच्च ।

तद्वरणस्यास्मिन् शास्त्रे भक्त्यधीनत्वोक्तेच्च । एवं सति वेदनेतर मोक्षोपाय निषेधक
श्रुतीनां, त्वनन्यया शक्य अहमेवंविधोऽर्जुन । ज्ञातुं द्रष्टुं च तत्त्वेन प्रवेष्टुं च परन्तप ॥
इत्यादि स्मृतीनां चाविरोधः तदेतदुक्तं भक्त्येकगोचर इति ।

(மேலே உள்ள ரசைஷயின் தமிழாக்கம்) – உயர்ந்தவர்களைக் கண்டால் உகப்பது என்பது பக்தி ஆகிறது. லைங்கபுராணம் (உத்தரகாண்டம் 9-19) - ஸ்நேஹ பூர்வமநுத்யாநம் பக்திரித்யபிகீயதே – விச்வாஸத்துடன் இடைவிடாமல் செய்கின்ற த்யானம் பக்தியாகிறது – என்றது. வேதாந்த சாஸ்த்ரங்களில் மோக்ஷ உபாயத்தை விதிக்கின்ற வரிகளில் உள்ள “வேதநம் (அறிவு), உபாஸநம், த்யானம்” போன்ற பதங்களால் இந்த பக்தி என்பதே பொதுவாகவும் விசேஷமாகவும் கூறப்படுகிறது. ஒரே பலன் அளிப்பதற்கான கடினமான செயலையும் எளிமையான செயலையும் ஒன்றாகக் கூறுதல் கூடாது (இதனால் எந்தப் பயனும் உண்டாகாது. காரணம், எளிமையான செயலும் கடினமான செயலும் ஒரே பலனை அளிக்கும் என்றால், கடினமான செயலைச் செய்ய யார் விரும்புவார்). மேலும் பொதுவான பதங்களுக்கு வேறு ஒன்றை விசேஷித்துக் கூறிய பின்னர், வேறு ஒன்றின் மூலமாக பலன் உண்டாகும் என்று கூறுவது சரியல்ல. ச்ருதியில் அறிவு மற்றும் உபாஸநம் போன்றவை ஒரே பொருளில் கலந்து கலந்து கூறப்படுவதைக் காணலாம். ப்ருஹத் உபநிஷத்தில் – பரமபுருஷன் யார் ஒருவனைத் தான் விரும்பும் குணங்கள் கொண்டவனாக ஆக்குகிறானோ அவனால் மட்டுமே பரமபுருஷனை அடைய இயலும் – எனப்பட்டது. இப்படி எம்பெருமானால் தனக்குப் பிடித்தவனாக ஆக்கப்படும் தன்மை என்பது பக்தியால் மட்டுமே வரும் என்று கீதை உரைக்கிறது. ஆகவே பக்தியே அனைத்துப் பதங்களாலும் கூறப்படுகிறது. ஆகவே ஞானம் தவிர வேறு மோக்ஷ உபாயம் இல்லை என்று தடுக்கும் ச்ருதி வாக்கியங்களுக்கும், கீதை (11-54) – என்னிடமே நிறைந்துள்ள பக்தியால் மட்டுமே என்னை உண்மையாக ஆறிய இயலும், காண இயலும், மோக்ஷம் பெற இயலும் – உள்ளிட்ட ஸ்ம்ருதி வாக்கியங்களுக்கும் எந்தவிதமான முரண்பாடும் இல்லை. இதனையே ஆளவந்தார் – பக்த்யேககோசர்: - பக்திக்கு மட்டுமே பலனாக உள்ளவன் - என்று இந்த ச்லோகத்தில் அருளிச்செய்தார்.

**(கீதார்த்த ஸங்க்ரஹ முதல் ச்லோகத்தின் ரசைஷ தொடர்ச்சி) पक्तेरेव गोचरो
नान्यस्येत्यर्थः । एतेन कर्म समुच्चय वाक्यार्थ ज्ञानादिपक्षाः प्रतिक्षिप्ताः । गोचरत्वमिह
फलत्वेन ग्राह्यम्, पक्त्येकलभ्ये पुरुषे पुराणे इत्यादिभिरैकरस्यात्, भक्तियोगलभ्य इति
स्वोक्तसंवादाच्च । उपायतया फलतया चैकस्यैवावलम्बनाद् ऐश्वर्याद्यर्थ भक्तिव्यवच्छेदार्थ
वात्रैकशब्दः अत्र हि ऐश्वर्याद्यर्वाचीन पुरुषार्थ ग्रहणां भूमविद्यायामिव निरतिशय पुरुषार्थ**

प्रतिपादनार्थम् । तदभिप्रायेण च भाष्यं - परमपुरुषार्थ लक्षण मोक्षसाधनतया वेदान्तोदितं स्वविषयं ज्ञानकर्मानुगृहीत भक्तियोगम् अवतारयामास इति । यद्वा निरतिशय ऐश्वर्यं युक्ततया भक्त्यर्हत्वमिह तद्रेचरत्वं । ऐकान्तिकत्वादिव्यञ्जनाय त्वेकशब्दः । परावरज्ञं भूतानाम् इत्याद्युक्तं परावरतत्त्वं निश्चयेन अन्यभक्त्युन्मूलनादव्यभिचारेण अनन्य विषयत्वम् ऐकान्तिकत्वम् । स अतिशय निरतिशय पुरुषार्थं विवेकेन तदेकभोग्यतया उत्तरावधिराहित्यमात्यन्तिकत्वम् । कारणवाक्यस्थानां सद्ब्रह्मादि सामान्य शब्दानाम् समान प्रकरण महोपनिषदादि पठिताबाधितासंभवद्रत्यन्तर नारायणादि विशेष शब्दार्थ विश्रमं व्यञ्जयितु - नारायणः परं ब्रह्म इति विशेषतः सामान्यतश्च व्यपदेशद्वयम् । अनेन अविभक्तिकेऽपि नारायणानुवाक वाक्यम् पूर्वपरवाक्यच्छायानुसाराच्छा खान्तरसविसर्जनीयपठनाच्च व्यस्तत्वं व्यञ्जितम् । तेन च सर्वपरविद्योपास्य विशेष निर्धारणार्थतया केवलपरतत्त्वं प्रतिपादन परनारायणानुवाकसिद्ध एवास्य शास्त्रस्य विषयः । तद्विभूतित्वेन, विश्वमेवेदं पुरुषः इतिवत् समानाधिकरणतया तत्रम्रातानां ब्रह्मशिवेन्द्रादीनां नारशब्दार्थानाम् इह अपि, ब्रह्माणमीशम् इत्यादिभिस्तद्विभूत्येकदेशाश्रयत्वं प्रतिपाद्यत इति रव्यापितम् । उक्तं च स्तोत्रे स्वाभाविकानवधिकातिशयेशितृत्वं नारायण त्वयि न मृष्यति वैदिकः कः । प्रह्मा शिवः शतमखः परमखराडित्येतेऽपि यस्य महिमार्णवविपुषस्ते इति ।

(மேலே உள்ள ரசைஷயின் தமிழாக்கம்) – பக்திக்கு மட்டுமே அவன் பலனாக உள்ளான் என்பது தவிர இதற்கு வேறு பொருள் இல்லை. இதன் மூலம் கர்மமும் இணைந்தே மோக்ஷத்திற்குக் காரணம் என்ற வாதமும், ச்ருதிகளின் ஞானம் என்பதே மோக்ஷத்திற்குக் காரணம் என்ற வாதமும் தள்ளப்பட்டன. இங்கு “கோசரன்” என்றால் பலனாக அடையப்படும்படியாக அவன் உள்ளான் என்று பொருள். கருடபுராணம் (219-34) - பக்த்யேகலப்யே புருஷே புராணே - பக்தி ஒன்றால் மட்டுமே அடையக்கூடியவனாக எப்போதும் உள்ள பரமபுருஷன் உள்ளான் - என்றது காண்க. மேலும் ஆத்மஸித்தியில் - பக்தியோகலப்ய: - பக்தியோகத்தினால் மட்டுமே அடையத்தக்கவன் என்றும் உள்ளது காண்க. இது போன்ற வரிகள் காரணமாக, “பக்திக்கு மட்டுமே அவன் பலனாக உள்ளான்” என்றே கூறவேண்டும். உபாயமாகவும், பலனாகவும் பற்றக்கூடியவனாக எம்பெருமான் மட்டுமே உள்ளதாலும், ஐச்வர்யம் போன்றவற்றுக்காக அவனிடம் பக்தி செய்வதைத் தடுப்பதற்காகவும் “ஏக” என்னும் பதம் ச்லோகத்தில் ஆளவந்தாரால் இடப்பட்டது. இப்படியாக பக்திக்கு ஒரே விஷயமான என்று பொருள் கொள்ளவேண்டும். பின்னர் இங்கு ஐச்வர்யம் முதலான தாழ்ந்த பலன்களை ஏன் கூறவேண்டும்? பூமவித்யை

போன்று எல்லையற்ற மேன்மையுடன் கூடிய உயர்ந்த பலனாகிய எம்பெருமான் என்னும் ப்ரயோஜனத்தை நிரூபிக்கும் விதமாக, தாழ்ந்த பலன்கள் கூறப்பட்டன. இதனால்தான் எம்பெருமானார் தனது கீதா பாஷ்யத்தில் - பரம்புருஷார்த்த லக்ஷண மோக்ஷஸாதநதயா வேதாந்ததோதிதம் ஸ்வவிஷயம் ஜ்ஞானகர்மாநுக்ருஹீத பக்தியோகம் அவதாரயாமாஸ - உயர்ந்த புருஷார்த்தமாகிய மோக்ஷத்திற்கு ஸாதனம் என்று வேதாந்தங்களால் கூறப்பட்டதும், தன்னையே பற்றியதும், ஞானம் மற்றும் கர்மம் ஆகியவற்றால் ஏற்படுவதும் ஆகிய பக்தியைப் பற்றி க்ருஷ்ணன் உபதேசித்தான் - என்றார். அல்லது எல்லையற்ற ஐச்வர்யம் கொண்டவன் என்பதால், நமது பக்திக்குத் தகுதி உடையவன் என்னும் பொருள்படும்படி "கோசர:" என்னும் பதம் உள்ளது எனலாம். அத்தகைய பக்தி என்பது ஐகாந்திகையாக இருத்தல் வேண்டும் என்பதை விளக்கவே "ஏக" என்று கூறினார். ஐகாந்திகையாக இருத்தல் என்றால் - உயர்ந்த தத்வம், தாழ்ந்த தத்வம் என்பதான வேறுபாடு அறிந்த பின்னர், எந்த இடத்தில் பக்தி செய்யவேண்டுமோ அங்கு பக்தியை நிலைநிறுத்தியதால், மற்ற விஷயங்களைப் பற்றாமல், ஒரே விஷயத்தைப் பற்றியபடி இருத்தல் - என்பதாகும். ஆத்யந்திகையாக இருத்தல் என்றால் - புருஷார்த்தம் என்னும் பலன்களில் தாழ்ந்த பலன், உயர்ந்த பலன் ஆகியவை பற்றி அறிந்து கொண்டு, எம்பெருமானை மட்டுமே அனுபவிக்கக்கூடிய வஸ்துவாக இருப்பதால், அவன் மீது மேல் எல்லை என்பது இல்லாமல் ஈடுபாட்டுடன் இருத்தல் ஆகும். "ப்ரஹ்ம" முதலான பொதுவான பதங்கள் - மஹோபநிஷத் முதலான ச்ருதிகளில் கூறப்பட்டதும், மறுக்கப்படாததும், இதனைத் தவிர வேறு அர்த்தம் கூற இயலாததும் ஆகிய "நாராயண" என்பதான விசேஷமான பதத்தின் பொருளையே குறிக்கும். இதனை உணர்த்தவே ஆளவந்தார் முதல் ச்லோகத்தில் "நாராயண: பரம் ப்ரஹ்ம" என்று அருளிச்செய்தார். இப்படியாக பொதுவாகவும் விசேஷமாகவும் உரைத்தார். ஆனால் நாராயணாநுவாகத்தில் "நாராயணபரம் ப்ரஹ்ம" என்று நாராயண சப்தமானது வேறுபாடு இல்லாமல் கூறப்பட்டதே என்ற ஐயம் எழலாம். இங்கு முன் பின் வாக்கியங்களில் வேறுபாடு கூறப்பட்டதாலும், மற்ற சாகைகளில் பிரித்தே கூறப்பட்டதாலும், நாராயணாநுவாகத்தில் உள்ள வாக்கியத்திலும் பொதுவானது, விசேஷமானது என்னும் பிரிவு உண்டு என்றாகிறது. அனைத்து ப்ரஹ்மவித்யைகளிலும் உபாஸிக்க வேண்டிய விசேஷமான தத்வம் முன்பே வேதங்களால் நிச்சயிக்கப்பட்டதால், பரதத்வம் பற்றி மட்டுமே முழங்குகின்ற நாராயணாநுவாகத்தில் கூறப்பட்ட நாராயணனே இந்த கீதா சாஸ்த்ரத்திலும் பரக்கப் பேசப்படும் பொருளாகிறான். தைத்திரீயத்தில் (11-2) - விச்வமேவேதம் புருஷ: - அனைத்து வஸ்துக்களும் புருஷன் - என்று கூறப்பட்டது போன்று, பரமாத்மாவுடன் சேர்த்துக் கூறப்பட்டதும், "நார" என்னும் சொல்லின் பொருளாக உள்ள நான்முகன் - சிவன் - இந்த்ரன் உள்ளிட்டவர்கள் அவனால் நியமிக்கப்படுப்பவர்கள் என்று உரைக்கப்பட்டது. கீதையிலும் (11-15) - ப்ரஹ்மாணமீஸம் - என்று உள்ளது காண்க. அதாவது அனைத்தும் அவனுடைய விபூதியே என்பது போன்று, நான்முகன் உள்ளிட்டவர்களும் அவனுடைய விபூதியே

என்று கூறப்பட்டது. இப்படியாக உள்ள கருத்தே நாராயணாநுவாகத்தில் “நாராயணபரம் ப்ரஹ்ம” என்று உள்ளது. ஸ்தோத்ரரத்னத்தில் (11) - ஸ்வாபாவிக அநவதிகாதிசயேசித்ருத்வம் நாராயண த்வயி ந ம்ருஷ்யதி வைதிக: க: | ப்ரஹ்மா சிவ: சதமக: பரமகராடித்யேதே அபி யஸ்ய மஹிமாந்ணவவிப்ருஷஸ்தே - நாராயணே! நான்முகன், சிவன், இந்த்ரன் ஆகியவர்களைக் காட்டிலும் மேலானவனும் கர்மங்களால் வசப்படாதவனும் ஆகிய முக்தாத்மா அனைவரும் உனது பெருமை என்னும் கடலின் துளிகளாகவே உள்ளனர்; இப்படியாக உன்னிடம் இயற்கையாகவும் மேன்மையானதும் ஆகிய ஐச்வர்யத்தை எந்த வைதிகன் பொறுக்கமாட்டான் - என்றார்.

(கீதார்த்த ஸங்க்ரஹ முதல் ச்லோகத்தின் ரகஷை தொடர்ச்சி) சંவித்சிद्धौ च अद्वितीय शुतिव्यारव्यख्याने च दर्शितम् - यथा चोलनृपः सम्राडद्वितीयोऽस्ति भूतले । इति तत्तुल्यनृपतिनिवारणपरं वचः ॥ न तु तत्पुत्रतद्भृत्य कलत्रादिनिषेधकम् । तथा सुरासुरनर ब्रह्म ब्रह्माण्ड शतकोटयः । क्लेश कर्मविपाकाद्यैर् अस्पृष्टस्य अखिलेशितुः । ज्ञानादि षाद्रुण्यनिधेर् अचिन्त्यविपवस्य ताः । विष्णोर् विभूतिमहिम समुद्रद्रप्सविपुषः इति । पुरुषनिर्णये च एतत्प्रपञ्चे ग्राह्यः । तदेतत् व्यपदेशद्वयं श्रियः पतिः इत्यादिना प्रारम्भभाष्येण व्याकृतं । अत एव हि तत्रापि - परं ब्रह्म पुरुषोत्तमो नारायणः इत्यन्तेन समभिव्याहृतम् । प्रपञ्चितम् एतद् अस्माभिस् तात्पर्यचन्द्रिकायामित नात्र विस्तृणीमहे । निर्विशेषणस्यैव ब्रह्मशब्दस्य काष्ठाप्राप्त बृहत्त्व बृहणत्व योगिनि परमात्मन्येव योगरूढत्वेऽपि थस्मादन्यत्र जीवादौ तद् गुणलेश योगाद् औपचारिक प्रयोगरूढस्तद्वयवच्छेदाय परम् इति विशेषितम् । एवमेव हि अन्यत्र अपि विशेष्यते । व्योमातीतवादिमतनिरासार्थं वा परत्वोक्तिः । गीतैव तत्त्व हितयोर् यथावच्छासनात् गीता शास्त्रम् । उपनिषत्समाधिना सिद्धव्यवहारनिरूढेः स्त्रीलिङ्ग निर्देशः । एतेन शास्त्रान्तरादयस्य शास्त्रस्याधिक्यं व्यञ्जितं । खयं च महाभारते महर्षिणोक्तम् - अत्रोपनिषदं पुण्यां कृष्णद्वैपायनोऽब्रवीत् इति । उक्तम् चाभियुक्तैः - यस्मिन् प्रसादसुमुखे कवयोऽपि ये ते शास्त्राण्यशासुरिह तन्महिमाश्रयाणि । कृष्णेन तेन यदिह स्वयमेव गीतं शास्त्रस्य तस्य सदुशं किमिवास्ति शास्त्रम् इति । पञ्चमवेदे चास्यांशस्य प्राधान्यमुद्धृत्याहुः, भारते भगवद्गीता घर्मशास्त्रेषु मानवम् । वेदेषु पौरुषं सूक्तं पुराणेषु च वैष्णवम् इति । समीरितः - सम्यगीरितः ; अज्ञानसंशयविपर्यय प्रतिक्षेपेण परमप्राप्यत्व प्रापकत्व सर्वकारणत्व सर्वरक्षकत्व सर्वसंहर्तृत्व सर्वाधिकत्व सर्वधारत्व सर्वनियन्तृत्व सर्वशेषित्व सर्ववेदवेद्यत्व सर्वहेयरहित्व सर्वपापमोचकत्व सर्वसमाश्रयणीयत्वदिभिः

स्वभावैः समस्तवस्त्वन्तर विलक्षणतया पुरुषो पुरुषोत्तमत्वेन प्रतिपादित इत्यर्थः ।
समन्वय सूत्रवन्निरतिशय पुरुषार्थत्व विवक्षाया वा समित्युपसर्गः । एवमनेन च्लोकेन
शास्त्रार्थः संगृहीतः

(மேலே உள்ள ரசைஷயின் தமிழாக்கம்) – ஸம்வித் ஸித்தியில் "அத்விதீயம்" என்னும் ச்ருதிக்கு வ்யாக்யானம் செய்யும் இடத்தில் - யதா சோலந்ருப: ஸம்ராடத்விதீயோ அஸ்தி பூதலே இதி தத்துல்யந்ருபதிநிவாரணபரம் வச: ந து தத்புத்ரதத் ப்ருத்ய கலத்ராதிநிஷேதகம் ததா ஸுராஸுரநர ப்ரஹ்ம ப்ரஹ்மாண்ட சதகோடய: க்லேச கர்மவிபாகாத்யைர் அஸ்ப்ருஷ்டஸ்ய அகிலேசிது: ஜ்ஞாநாதி ஷாட்குண்யநிதேர் அசிந்த்யவிபவஸ்ய தா: விஷ்ணோர் விபூதிமஹிம ஸமுத்ரத்ரப்ஸவிப்ருஷ: - "சோழ அரசன் தனக்குச் சமமாக யாரும் இல்லாதவன், ஸார்வபௌமன் என உள்ளான்" என்று கூறும் வரியானது, அவனுக்கு நிகராக வேறு அரசர்கள் உள்ளனர் என்னும் கருத்தை நீக்குவதையே முக்கியமாகக் கொண்டதாகும்; அந்த வரியானது அவனது புத்திரர்கள், வேலையாட்கள், பத்தினி முதலானவர்களை நீக்கும் கருத்து கொண்டது அல்ல; இது போன்றே பரமபுருஷனே அனைத்தையும் நியமிப்பவன் என்பதை "அத்விதீயம்" என்னும் பதம் உரைக்கிறது; துக்கம், கர்மங்கள், தீமை இவற்றால் நெருங்கப்படாமல் உள்ளவனும், ஞானம் உள்ளிட்ட ஆறு குணங்களின் நிதியானவனும், யாராலும் நினைக்க இயலாத மஹிமை கொண்டவனும் ஆகிய மஹாவிஷ்ணுவின் மஹிமை என்னும் ஸமுத்திரத்தில் உண்டாகின்ற ஒரு சிறு துளியை மட்டுமே கொண்டவர்களாக யார் உள்ளனர் என்றால் தேவர்கள், அசுரர்கள், மனிதர்கள், இவர்களை உள்ளடக்கிய ப்ரஹ்மாண்டங்கள், இப்படிப்பட்ட ப்ரஹ்மாண்டம் என்பதான கோடி ப்ரஹ்மாண்டங்கள் ஆகும் - என்று முழங்கப்பட்டது. மஹாபுருஷ நிர்ணயம் என்னும் க்ரந்தத்திலும் இதனை ஆளவந்தார் உரைத்தார். இந்த இரண்டு பெயர்களும் (பரம், ப்ரஹ்ம), "ச்ரிய:பதி:" என்று தொடங்கி சில வரிகளின் மூலம் விளக்கப்பட்டது. இதனாலேயே எம்பெருமானார் கீதாபாஷ்யத்தில் - பரம் ப்ரஹ்ம புருஷோத்தமோ நாராயண: - பரப்ரஹ்மமும், புருஷோத்தமனும் ஆகிய நாராயணன் - என்றார். தாத்பர்யசந்த்ரிகையில் இது விவரிக்கப்பட்டதால், இங்கு மேலும் விவரமாகக் கூறப்படவில்லை. "பரம்" என்னும் அடைமொழி (விசேஷணம்) இல்லாமலேயே "ப்ரஹ்ம" என்னும் பதம் மட்டுமே உயர்ந்த ப்ரஹ்மத்வத்தை (அனைத்தையும் விட பெரிதாக இருக்கை, அனைத்தையும் பெரிதாக்கவல்ல ஒன்று) உடைய பரமாத்மாவை உணர்த்தவல்லது; ஆனாலும், பரமாத்மாவைக் காட்டிலும் வேறான சில ஜீவன்களிடம் பரமாத்மாவின் குணங்களில் சிறு பகுதி உள்ளதால், அந்த ஜீவன்களைக் குறித்தும் "ப்ரஹ்ம" என்னும் பதம் கௌரவத்திற்காகக் கூறப்படுகிறது; இந்த ஜீவன்களை விலக்கவே "பரம்" என்பது சேர்க்கப்பட்டது. இது போன்றே மற்ற இடங்களிலும் "பரம் ப்ரஹ்ம" எனப்படுகிறது. மும்மூர்த்திகளைக் காட்டிலும் உயர்ந்த வஸ்து ஒன்று உள்ளது என்று கூறும் மதங்களைத் தள்ளுவதற்காகவே இங்கு "பரம்" என்பது சேர்க்கப்பட்டது. கீதையானது, தத்வம் மற்றும் ஹிதம் (உண்மை, நன்மை) ஆகிய

இரண்டையும் உள்ளது உள்ளபடி உபதேசிப்பதால், “கீதா சாஸ்த்ரம்” என்றாகிறது. “உபநிஷத்” என்னும் பதம் எவ்விதம் பெண்பாலாக உள்ளதோ, அந்த உபநிஷத்துக்குச் சமமாக உள்ளதால், கீதையும் “கீதா” என்று பெண்பாலில் வழங்கப்படுகிறது. இது உபநிஷத்துக்குச் சமம் என்பதால், மற்ற சாஸ்த்ரங்களிலும் மேம்பட்டதாகிறது. மஹாபாரதத்தில் வ்யாஸர் (ஆதி பர்வம்: 1-279) - அத்ரோபநிஷதம் புண்யாம் க்ருஷ்ணத்வைபாயனோ அப்ரவீத் - மஹாபாரதத்தில் தூய்மையான உபநிஷத்தாகிய கீதையை வ்யாஸர் கூறினார் - என்று தாமே உரைத்தது காண்க. கற்றவர்களும் - யஸ்மிந் ப்ரஸாதஸுமுகே கவயோ அபி யே தே சாஸ்த்ராண்யசாஸுரிஹ தந்மஹிமாச்ரயாணி க்ருஷ்ணேந தேந யதிஹ ஸ்வயமேவ கீதம் சாஸ்த்ரஸ்ய தச்ய ஸத்ருசம் கிமிவாஸ்தி சாஸ்த்ரம் - எந்த க்ருஷ்ணனின் அனுக்ரஹம் காரணமாக பல கவிகளும் அவனுடைய மஹிமைகளைப் பற்றிய சாஸ்த்ரங்களை இந்த உலகில் கூறி வருகிறார்களோ, அந்த க்ருஷ்ணனால் எந்த கீதை இந்த உலகில் தானாகவே கூறப்பட்டதோ, அந்த கீதா சாஸ்த்ரத்திற்கு நிகரான சாஸ்த்ரம் என்ன உள்ளது - என்றனர். ஐந்தாம் வேதமாக உள்ள மஹாபாரதத்தில், கீதை உள்ள பகுதியையே முக்கியம் என்று - பாரதே பகவத்கீதா தர்மசாஸ்த்ரேஷு மாநவம் வேதேஷு பௌருஷம் ஸூக்தம் புராணேஷு ச வைஷ்ணவம் - மஹாபாரதத்திற்குள் ஸ்ரீமத் பகவத்கீதையும், தர்ம சாஸ்த்ரத்திற்குள் மனு தர்மமும், வேதங்களுக்குள் புருஷஸூக்தமும், புராணங்களுக்குள் விஷ்ணுபுராணமும் மேலானவை - என உரைக்கப்பட்டது. ஸமீரித: - நன்றாக கூறப்பட்டான். அறியாமை, சந்தேகம், விபரீதமான ஞானம் ஆகியவற்றை வரவிடாமல் தடுத்து அடையக்கூடியவனாக உள்ள தன்மை, அடையச் செய்வனாக உள்ள தன்மை, அனைத்து வஸ்துக்களுக்கும் காரணமாக உள்ளமை, அனைத்து வஸ்துக்களையும் காத்தல், ஸம்ஹாரம் செய்தல், அனைத்து வஸ்துக்களையும்விட உயர்ந்தவனாக இருத்தல், அனைத்து வஸ்துக்களுக்கும் ஆதாரமாக இருத்தல், அனைத்து வஸ்துக்களையும் நியமிப்பவனாக இருத்தல், அனைத்து வஸ்துக்களுக்கும் எஜமானனாக இருத்தல், அனைத்து வேதங்களாலும் அறியப்படுபவனாக இருத்தல், தாழ்வான குணங்கள் இல்லாமல் இருத்தல், அனைத்து பாவங்களையும் நீக்கும் வல்லமை, அனைவராலும் அண்டும்படியாக உள்ள தன்மை போன்ற பலவிதமான ஸ்வபாவங்கள் உள்ள காரணத்தினால் எம்பெருமான் அனைத்து வஸ்துக்களையும் விட மாறுபட்டவன் என்றும், புருஷோத்தமன் என்றும் கூறப்பட்டான் என்று பொருள். அல்லது ஸமந்வய ஸுத்ரத்தில் கூறப்பட்டது போன்று, எல்லையற்ற மேன்மையைக் கொண்ட புருஷார்த்தமாக உள்ளான் என்னும் கருத்தினால் “ஸம்” என்று உள்ளது (ஸமீரித என்பதில் உள்ள ஸம்). இப்படியாக இந்த ச்லோகம் மூலமாக கீதா சாஸ்த்ரத்தின் ஆழ்பொருள் சுருக்கமாக உணர்த்தப்பட்டது.

ஸ்வாமி வாதிகேஸரி அருளிச்செய்த பகவத்கீதை வெண்பா

1. கண்ணா நீ பார்த்தற்குக் காத்தற் கினிதுரைத்த
திண்ணார் திறமருளுஞ் சீர்கீதை – யெண்ணாரு
நன்பொருளை யெங்கட்கு நாதா வருளுதலாற்
புன்பொருளிற் போகா புலன்.

பொருள் – ஸ்ரீரங்கநாதா! க்ருஷ்ணனாக நின்று அனைவரையும் காக்கும்விதமாக ஸர்வேச்வரனாகிய நீ அர்ஜுனனுக்கு இனிமையான கீதையை அருளிச்செய்தாய். உறுதியான பொருளை உரைக்கவல்ல அந்த மேன்மையான கீதையின் அனைவராலும் போற்றத்தக்க ஆழ்பொருளை எங்களுக்கு அறியவைத்தால், எங்களது புலன்கள் தாழ்வான விஷயங்களில் மேயாமல் இருக்கும்.

2. மாதவனு மாமாது மாறனும்வண் பூதார்வாழ்
போதமுனி யுந்தந்தம் பொன்னடிகண் – மீதருள
வுச்சிமேற் கொண்டே யுயர்கீதை மெய்ப்பொருளை
நச்சிமேற் கொண்டுரைப்பன் னான்.

பொருள் – ஸ்ரீரங்கநாச்சியாரைத் திருமார்பில் வைத்துள்ள அழகியமணவாளனும், ஸ்ரீரங்கநாச்சியாரும், ஸ்வாமி நம்மாழ்வாரும், வண்மை மிகுந்த ஸ்ரீபெரும்பூதாரில் வாழ்ந்து வரும் எம்பெருமானாரும் தங்கள் தங்கள் அழகான திருவடிகளை எனது தலையின் மீது வைப்பர். அவற்றை எப்போதும் எனது தலையில் கொண்டவனாகிய நான், உயர்ந்த அந்தக் கீதையின் ஆழ்பொருளை விருப்பத்துடன் விவரித்துக் கூறுவேனாக.

3. நாத னருள்புரியு நற்கீதை யின்படியை
வேதம் வகுத்த வியன்முனிவன் – பூதலத்துப்
பாரதத்தே காட்டும் பதினெட்டோத் தும்பகர்வன்
சீர்தழைத்த வெண்பாத் தெரிந்து.

பொருள் – அனைத்து உயிர்களின் எஜமானனாகிய ஸ்ரீரங்கநாதன் க்ருஷ்ணனாக நின்று அருளிச்செய்த மேன்மையான கீதையின் ஸ்வரூபத்தை இந்த உலகினர் உணர், வேதங்களைப் பிரித்து உதவிய வியக்கவைக்கும் வ்யாஸபகவான், மஹாபாரதத்தில்

வைத்தார். அப்படி வைக்கப்பட்டதும், பதினெட்டு அத்யாயங்களைக் கொண்டதும் ஆகிய கீதையின் பொருளை ஆராய்ந்து, சீர்கள் சரியாகப் பொருந்தும்படியான வெண்பாவில் கூறுவேனாக.

4. வேதப் பொருளை விசயற்குத் தேர்மீது

போதப் புகன்ற புகழ்மாயன் - கீதைப்

பொருள்விரித்த பூதூர்மன் பொன்னருளால் வந்த

தெருள்விரிப்ப னன்தமிழாற் றேர்ந்து.

பொருள் - வேதங்களின் ஆழ்பொருளை அர்ஜுனன் உணரும்படியாகத் தேர்த்தட்டில் நின்றபடி அனைவராலும் போற்றப்படும் மாயனான க்ருஷ்ணன் அருளிச்செய்தான். அந்தக் கீதையின் ஆழ்பொருளை உலகினர் அறியும்படியாக ஸ்ரீபெரும்பூதூர் வள்ளலாகிய எம்பெருமானார் கீதாபாஷ்யம் அருளிச்செய்தார். அப்படிப்பட்ட எம்பெருமானாரின் கருணையால் ஏற்பட்ட ஞானமயமான கீதாபாஷ்யத்தை உணர்ந்து, அழகான தமிழ்ப்பாசுரங்களால் விவரிப்பேனாக.

5. தேயத்தோ ருய்யத் திருமா லருள்கீதை

நேயத்தோ ரெண்ணெய் நிறைவித்துத் - தூய

தெருணூல தேபெரிய தீபத்தை நெஞ்சி

லிருணூற வேற்றுகேன் யான்.

பொருள் - பெரியபிராட்டியின் நாயகனான எம்பெருமான் அருளிச்செய்த கீதையின் விஷயமாக நான் செய்வது என்னவென்றால்: அன்பு என்னும் எண்ணெயை நிரப்பி, தூய்மையான அறிவு என்பதைத் திரியாக இட்டு, மனதில் உள்ள இருள் அகலும்படியாக, இந்த உலகில் உள்ளவர்கள் நல்வழி அடையும்விதமாக, இந்த வெண்பாக்கள் என்னும் விளக்கை நான் ஏற்றுவேனாக.

6. சுத்தியார் நெஞ்சிற்றந் தொல்கரும் ஞானத்தா

லத்தியா தொன்றை யறந்துறந்தோர் - பத்தியா

னண்ணும் பரமனா நாரணனே நற்கீதைக்

கெண்ணும் பொருளா மிசைந்து.

பொருள் - (இந்தப் பாசுரம், கீதார்த்த ஸங்க்ரஹ முதல் ச்லோகத்தின் தமிழாக்கம் ஆகும்) மிகவும் பழைய உபாயங்களாக இருந்துவரும் கர்மயோகம் மற்றும் ஞானயோகம் ஆகிய இரண்டாலும் தங்களது மனம் தூய்மை அடையப் பெறுகின்றனர்; அதன் பின்னர்

எம்பெருமானின் கைங்கர்யம் என்ற ஒன்றைத் தவிர மற்ற எதனையும் விரும்பாமல் மிகுந்த வைராக்யத்துடன் உள்ளனர்; இப்படிப்பட்டவர்கள் தங்களது பக்தியோகம் மூலம் அடையப்படும் பரப்ரஹ்மமாக ஸ்ரீமந்நாராயணனே உள்ளான். இப்படிப்பட்ட நாராயணனே மிகவும் உயர்ந்த கீதையின் அனைவராலும் ஏற்கப்பட்ட ஆழ்பொருளாக உள்ளான்.

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் அருளிச்செய்த கீதார்த்த ஸங்க்ரஹம் (ச்லோகம் - 2)

2. ज्ञानकर्मात्मिके निष्ठे योगलक्ष्ये सुसंस्कृते आत्मानुभूति सिद्धयर्थे पूर्वषट्केन चोदिते

ஜ்ஞாந கர்மாத்த்மிகே நிஷ்டே யோகலக்ஷ்யே ஸுஸம்ஸ்க்ருதே
ஆத்மாநுபூதி ஸித்தயார்த்தே பூர்வஷட்கேந சோதிதே

பொருள் - ஜீவாத்ம ஸ்வரூபத்தினுடைய ஸாக்ஷாத்காரம் என்னும் யோகத்தை அடையும் விதமாகவும், அதன் பின்னர் ஆத்ம அனுபவத்தை அடையும் விதமாகவும், எம்பெருமானைக் குறித்த ஞானம் மற்றும் மற்ற விஷயங்களில் பற்றில்லாமை முதலான தெளிவான நிலைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டவையும் ஆகிய ஞானயோகமும், கர்மயோகமும் கீதையின் முதல் ஆறு அத்யாயங்களில் கூறப்பட்டன.

(கீதார்த்த ஸங்க்ரஹ இரண்டாம் ச்லோகத்தின் ஸ்வாமி தேசிகனின் கீதார்த்த ரகசை) अथ त्रिभिः च्लोकैस्त्रयाणां षट्कानामर्थं संगृहाणति ॥ ज्ञानात्मिका निष्ठा ज्ञानयोगः, कर्मात्मिका निष्ठा कर्मयोगः । नितिष्ठत्यस्मिन्नर्थे अधिकर्तव्येऽधिकारीति निष्ठा, यावत्फलं स्थिरपरिगृहीतं उपायानुष्ठानमित्यर्थः अन्योः स्वरूपं व्यञ्जयिष्यति कर्मयोगस्तपस्तीर्थ इत्यादिना । योगलक्ष्ये - योगरसाध्यधया लक्ष्यम् - उद्देश्यं ययोस्ते योगलक्ष्ये । अत्र कर्मनिष्ठया ज्ञाननिष्ठामारुह्य तथा योगप्राप्तिरिति द्वैतीयः क्रमः । तार्तीयस्तु ज्ञाननिष्ठाव्यवधानमन्तरेण कर्मनिष्ठयैव यावद्योगारम्भं दृढपरिगृहीतया अन्तर्गतात्मज्ञानया सिष्ठतया व्यपदेश्यानां लोकानुविधेयानुष्ठा नानामितरेषामपि निष्प्रमादसुकरोपायसक्तानां योगावाप्तिरिति । योगोऽत्रासनादि विशेषपरिकरवान् साक्षात्कारार्थम् आत्मावलोकनापरनामा चित्तसमाधानविशेषरूपो व्यापारः, तत्साध्य

साक्षात्कार एव वा । तेन स्मृति सन्ततिविशेषरूपात् स्वकारण भूत ज्ञानयोगात् स्वकार्य भूतादात्मानुभवाच्च भेदः ।

(மேலே உள்ள ரகஷையின் தமிழாக்கம்) – அடுத்துள்ள மூன்று ச்லோகங்களால் மூன்று ஷட்கங்களாக (பாகங்களாக) பிரிக்கப்பட்ட அத்யாயங்களின் அர்த்தங்களைச் சுருக்கமாக அருளிச்செய்கிறார். ஞானநிஷ்டை என்பது ஞானயோகம், கர்மநிஷ்டை என்பது கர்மயோகம். அந்தந்த அதிகாரிகள் தங்களால் செய்யத்தக்க யோகத்தில் நிலையாக நிற்பது என்பதே நிஷ்டை எனப்படுவதாகும். அல்லது, பலன் உண்டாகும் வரையில் உறுதியாகப் பிடிக்கப்பட்ட உபாய அனுஷ்டானம் என்பதாகும். இவற்றின் ஸ்வரூபங்களைக் குறித்து கீதார்த்த ஸங்க்ரஹம் (23) - கர்மயோகஸ் தபஸ் தீர்த்த - கர்மயோகம் என்பது தவமும், தீர்த்த யாத்திரையும் என்று மேலே கூற உள்ளனர். யோகலக்ஷ்யே - கர்மயோகம் செய்த பின்னர் ஞானயோகம் கைகூடப் பெற்று, அதன் மூலமாக ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரம் பெறுகிறான் என்பது இரண்டாவது அத்யாயத்தில் கூறப்பட்ட வரிசையாகும். ஞானயோகத்தின்போது பழக்கம் இன்மை காரணமாக இடையில் உண்டாகும் விளையும் தவறுகளால், அதனைக் கைவிட்டு ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரம் அடைவதுவரை, ஆத்மஞானத்தைத் தன்னுள்ளே அடக்கிய கர்மயோகத்தில் சிலர் இழியக்கூடும். இத்தகைய கர்மயோகம் மூலமாக உலகில் சிஷ்டர்கள் என்று ப்ரஸித்தி பெற்றவர்கள் உள்ளனர். மேலும் சிலர் தங்களது அனுஷ்டானத்தையே ப்ரமாணம் என்று கொண்டு மற்றவர்களும் அதனைப் பின்பற்றும்படியாக உள்ளனர். தவறுதல்கள் இல்லாமல் எளிதாகச் செய்யக்கூடிய உபாயத்தின் மீது மட்டுமே ஆசை கொண்டவர்கள் உள்ளனர். இவர்கள் அனௌவருக்கும் ஞானயோகம் இல்லாமலேயே கர்மயோகத்தால் ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரம் கைகூடும் என்று மூன்றாம் அத்யாயம் தெரிவிக்கிறது. ச்லோகத்தில் உள்ள “யோகலக்ஷ்யே” என்பதில் உள்ள யோகம் என்னும் பதம் - ஆஸநம், ப்ராணாயாமம் உள்ளிட்ட அங்கங்களைக் கொண்டதும், ஆத்மாவலோகநம் என்று பெயர் உள்ளதும் ஆகிய ஆத்மாவை நேரில் காண்பதற்காக மனதை ஆத்மாவிடம் நிலையாக செலுத்தியபடி இருத்தல்; இவ்விதம் நிலையாக நிற்கும் மனம் மூலம் ஆத்மாவைக் காணுதல் என்பதே யோகம் என்று இங்கு உள்ளது. அதாவது ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரம் என்பதாகும். ஆகவே இடைவிடாமல் ஆத்மாவையே நினைத்தபடி உள்ள இந்த யோகத்திற்குக் காரணமான ஞானயோகம் வேறு, யோகத்தின் பலனாகிய ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரம் வேறு, பலனைக் காட்டிலும் யோகம் என்பது வேறு என்று உணரவேண்டும்.

(கீதார்த்த ஸங்க்ரஹ இரண்டாம் ச்லோகத்தின் ரகஷை தொடர்ச்சி) सुसंस्कृते - परमात्मा धीनत्व तत्प्रीत्यर्थं त्वफलान्तरसङ्गराहित्यादिबुद्धिविशेषैः परिकर्मिते इत्यर्थः । आत्मानुभूतिसिद्धयर्थे - सुखमात्यन्तिकं यत्तत् इत्याद्युक्तप्रकारेण वैषयिकानन्द

विलक्षणस्वेतर समस्त वैतृष्यावहसुख स्वभाव प्रत्यगात्म साक्षात्कार विशेषरूपसिद्धि विशेषप्रयोजने, इत्यर्थः पूर्वषट्केन चोदिते - कर्तव्यतयाऽनुशिष्टे इति यावत् । तादर्थ्यादुपोद्घातरूपस्य प्रथमाध्यायस्य न त्वेवाहम् इत्यतः पूर्वस्य द्वितीयाध्यायैकदेशस्य च तदनुप्रवेश वाचोयुक्तिः । आहुश्चोपोद्घातलक्षणं चिन्तां प्रकृतसिद्धयर्थामुपोद्घातं प्रचक्षते इति । एवमनेन च्लोकेन प्रथम षट्कस्यावरतत्त्व विषय व्यवहितोपायपरत्वमुक्तम् ॥

(மேலே உள்ள ரசைஷயின் தமிழாக்கம்) – ஸுஸம்ஸ்க்ருதே – எம்பெருமானுக்கு அடிபணிந்தது என்னும் புத்தியோடும், எம்பெருமானின் ப்ரீதிக்காகச் செய்கிறோம் என்னும் புத்தியோடும், வேறு எந்தப் பயனுக்காகச் செய்யவில்லை என்னும் புத்தியோடும் கூடியதான நிலை என்று பொருள். "ஆத்மாநுபூதி ஸித்தயார்த்தே" என்பதற்குக் கீதை (6-21) - ஸுகமாத்யந்திகம் யத்தத் – என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, புலன்களால் அனுபவிக்கப்படும் விஷயங்கள் மூலமாக உண்டாகும் இன்பங்களைக் காட்டிலும் மேலானதாகவும், தன்னைத் தவிர உள்ள மற்ற இன்பங்களின் மீது பற்றற்ற சிந்தனையை அளிக்கவல்லதான ஆத்ம ஸாக்ஷாத்தகாரம் என்னும் உயர்ந்த பலனை அளிக்கவல்லதாகவும் – என்று பொருள். "பூர்வஷட்கேந சோதிதே" என்பதற்கு முன்னரே விதிக்கப்பட்டன – என்று பொருள். இதற்கு உபோத்தகாதமாக (இந்தப் பதத்தின் பொருள் அடுத்த வரியில் உள்ளது) உள்ள முதல் அத்யாயம் மற்றும் இரண்டாம் அத்யாயத்தில் உள்ள "ந த்வேவாஹம்" வரை உள்ள பதினொரு ச்லோகங்கள் முடிய இதே பொருளில் உள்ளதால், தனியாக வேறு ஒரு ஸங்க்ரஹ ச்லோகம் அமைக்கப்படவில்லை. உபோத்தகாதம் என்றால் விவரிக்கப்படவுள்ள விஷயங்களைக் கூறவேண்டியது அவசியம் என்று நிரூபித்தல் ஆகும். இப்படியாக இந்த கீதார்த்த ஸங்க்ரஹ ச்லோகம் மூலமாக உணர்த்தப்படுவது - முதல் ஆறு அத்யாயங்கள் தாழ்வான ஜீவனைப் பற்றிக் கூறுகின்றன என்பதும், பரம்பரையாக பலனை அளிக்கின்ற உபாயத்தை உரைக்கின்றன என்பதும் ஆகும்.

ஸ்வாமி வாதிசேஸரி அருளிச்செய்த பகவத்கீதை வெண்பா
(கீதார்த்த ஸங்க்ரஹ ச்லோகம் 2)

7. ஞானங் கரும நலஞ்சேர் நிலையதனை

யான மனயோகத் தாராய்ந்திங் – கூனமறத்

தன்னா ருயிருணருந் தன்மையினை நற்கீதை

முன்னோறோத் தோதும் முயன்று.

பொருள் - ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரம் என்பதை அடையும் பொருட்டு ஞானயோகம் மற்றும் கர்மயோகத்தை இடைவிடாமல் அனுஷ்டித்து, இந்த உலகில் உள்ளபோதே ஆத்மாவின் அனுபவிக்கும் நிலையை, மேன்மையான கீதையின் முதல் ஆறு அத்யாயங்கள் உறுதிபடக் கூறுகின்றன.

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் அருளிச்செய்த கீதார்த்த ஸங்க்ரஹம் (சீலோகம் - 3)

3. मध्यमे भगवत् तत्त्व याथात्म्य अवाप्ति सिद्धये ज्ञान कर्म अभिनिवर्त्यो भक्तियोगः प्रकीर्तितः

மத்யமே பகவத் தத்த்வ யாதாத்மய அவாப்தி ஸித்தயே
ஜ்ஞான கர்ம அபிநிவர்த்த்யோ பக்தியோக: ப்ரகீர்த்தித:

பொருள் - நடுவில் உள்ள ஆறு அத்யாயங்களில் ஸர்வேச்வரனுடைய பரதத்வத்தின் உண்மையான அனுபவம் ஏற்படும்விதமாக, ஞானத்துடன் கூடிய கர்மயோகம் மூலம் உண்டாகவல்ல பக்தியோகம் கூறப்படுகிறது.

(கீதார்த்த ஸங்க்ரஹ மூன்றாம் சீலோகத்தின் ஸ்வாமி தேசிகனின் கீதார்த்த ரகக்ஷ) अथ मध्यमषट्कस्य परतत्त्व विषयाव्यवहितोपायपरत्वमाह ॥ पूर्वच्लोके समासस्थस्यापि षट्क शब्दस्यात्र बुद्धया निष्कृष्य विपरिणतस्यानुषङ्गः । भगवच्छब्दो मध्यमषट्कोक्त सकल निखिल जगदेकारणत्व निर्दोषत्व कल्याणगुणाकरत्व योगिनि परस्मिन् ब्रह्मणि प्रत्यक्षरं प्रकृतिप्रत्ययरूढिभिच्च भगवत्पराशरादिभिर्निरुक्तो द्रष्टव्यः । यस्यैष संग्रहः - तत्र पूज्यपदार्थोक्तिपरिभाषा समन्वितः । शब्दोऽयं नोपचारेण त्वन्यत्र ह्युपचारतः इति । अयं च ब्रह्मचब्दस्य परस्मिन्नेव मुख्यत्वे निदर्शनतया शारीरक भाष्यारम्भे दर्शितः - भगवच्छब्दवत् इति । भक्तेषु भागवतसमाख्या च भजनीये भगवच्छब्दस्य नामधेयतां व्यनक्ति । भगवानेव तत्त्वं - भगवत्तत्त्वम् । तत्त्वमिह प्रमाणिकः पदार्थः । तत्त्वेन प्रवेष्टुम् इत्यस्यार्थं व्यनक्ति - याथात्म्यावाप्तिसिद्धय इति । ऐश्वर्यादि पुरुषार्थान्तरोक्तेर् आत्मानन्यार्थत्वमनेन सूचितम् । याथात्म्यमत्र अनवस्छेदेन पुष्कलमनरोपितं रूपम् । अवाप्तिः - अनवाच्छिन्नानन्दतयाऽनुभूतिः, सैव सिद्धिः पुरुषार्थकाष्ठारूपत्वात् । तस्या वा सिद्धिर्लब्धिः ।

(மேலே உள்ள ரசைஷயின் தமிழாக்கம்) – நடுவில் உள்ள ஆறு அத்யாயங்கள் மிகவும் உயர்ந்த வஸ்துவைப் பற்றியும், நேரிலே பலனை அளிப்பதான உபாயம் பற்றியும் கூறுகின்றன. கடந்த ச்லோகத்தில் உள்ள “பூர்வஷட்கேந” என்னும் பதத்தில் காணப்படும் “பூர்வ” என்னும் பதத்துடன் சேர்ந்துள்ள, “ஷட்கேந” என்னும் பதத்தை மட்டும் தனியாகப் பிரித்து, அதனை ஏழாம் வேற்றுமையாக மாற்றி, அந்தப் பதத்தை “மத்யம” என்னும் பதத்துடன் சேர்த்துக் கொண்டு, “மத்யம ஷட்கே” என்று ச்லோகத்தைப் படித்தல் வேண்டும். “பகவான்” என்னும் பதமானது கீதையின் நடு ஆறு அத்யாயங்களில் கூறியபடி – அனைத்து உலகங்களுக்கும் ஒரே காரணமாகவும், அனைத்து தோஷங்களும் இல்லாததும், அனைத்து கல்யாணகுணங்களுக்கும் இருப்பிடமாக உள்ளதும் ஆகிய பரப்ரஹ்மத்தையே சொல்லுவதாகும்; பராசர மஹரிஷி இந்தப் பதத்தின் ஒவ்வொரு அக்ஷரங்களைக் கொண்டும், இடுகுறி பெயராகக் கொண்டும் இவ்விதமே கூறியதைக் காண்க. இதனை விஷ்ணுபுராணம் (6-5-77) - பூஜ்யபதார்தோக்தி பரிபாஷா ஸமந்வித: | சப்தோ அயம் நோபசாரேண த்வந்யத்ர ஹ்யுபசாரத: - முக்கியமான பதங்களின் பொருளைக் கூறுவதும், புராணம் முதலான பலவற்றில் கூறப்பட்ட பொருள்களைக் கூறுவதும் ஆகிய இந்த “பகவான்” என்னும் பதமானது, பரமாத்மாவைக் குறித்து புகழ்வதற்காகக் கூறப்படவில்லை (இயல்பாகவே பரமாத்மாவுக்கு அந்தப் பெயர் பொருந்தும்), மற்ற வஸ்துக்களைக் குறித்து புகழ்வதற்காக மட்டுமே கூறப்படுகிறது – என்றது காண்க. ப்ரஹ்மம் என்னும் பதமும் பரமாத்மாவையே குறிப்பதாக உள்ளது. இதற்கு உதாரணமாக ஸ்ரீபாஷ்யத்தின் தொடக்கத்திலேயே எம்பெருமானாரால் ப்ரஹ்ம என்னும் பதம் உபயோகிக்கப்பட்டுள்ளது. பகவானிடம் பக்தி செய்பவர்கள் “பாகவதர்கள்” என்று கூறப்படுவதால், அவர்களால் பக்தி செய்யப்படும் பரமாத்மாவுிற்கு பகவான் என்று பெயராகும். பகவானேவ தத்வம் – பகவானாகிற வஸ்து – என்றால், ப்ரமாணங்களால் காட்டப்படும் வஸ்து என்று பொருள். இதுவே பகவத்தத்வம் என்றாகிறது. ”யாதாத்மயாவாப்தி ஸித்தய” என்று ச்லோகத்தில் உள்ள பதங்கள் கீதையில் (11-54) - தத்தவேந ப்ரவேஷ்டும் – என்று கூறப்படவுள்ள பொருளை அளிக்கிறது. இங்கு ஐச்வர்யம் முதலான பலன்கள் பற்றி ஏதும் கூறப்படவில்லை என்பதால் பக்திக்கு முதன்மையான பலனாக பகவானே உள்ளான் என்றாகிறது. அவனது ரூபம் என்பது தேசம், காலம் முதலான எந்தவிதமான சுருக்கமும் இல்லாமல், எங்கும் நிறைந்துள்ளதான ஸ்வரூபம் ஆகும். அவாப்தி: - அனுபவித்தல், அதாவது அவனது ரூபத்தை எல்லையற்ற ஆனந்தமாக அனுபவித்தல். இத்தகைய அனுபவமே உயர்ந்த பலன் என்பதால், அனுபவித்தல் என்பதே ஸித்தி எனலாம்; அல்லது அனுபவத்தை அடைதல் என்பதே ஸித்தி எனலாம். இப்படியாக பொருள் கொள்ளவேண்டும்.

(கீதார்த்த ஸங்க்ரஹ மூன்றாம் ச்லோகத்தின் ரகஷை தொடர்ச்சி) ஜ்ஞானகர்மாभिनिर्वर्त्य - इत्यनेन प्रथममध्यम षट्कयोः क्रमनियामकस्सङ्गति विशेषस्सूचितः । तदनुसारेण सप्तमारम्भे भाष्यम् - प्रथमेनाध्याय षट्केन परमप्राप्य भूतस्य परस्य ब्रह्मणो निरवद्यस्य महाविभूतेः श्रीमतो नारायणस्य प्राप्त्युपायभूतं तदुपासनं वक्तुम् तदङ्गाभूतमात्मज्ञानपूर्वक कर्मानुष्ठानसाध्यं प्राप्नुः प्रत्यगात्मनो याथात्म्य दर्शनमुक्तम् । इदानीं मध्यमेन षट्केन परब्रह्मभूतं परमपुरुषस्वरूपं तदुपासनं च भक्तिशब्दवाच्यमुच्यते । तदेतदुत्तरत्र - यतः प्रवृत्तिभूतानां येन सर्वमिदं ततम् । स्वकर्मणा तमभ्यर्च्य सिद्धिं विन्दति मानवः ॥ इत्यारभ्य, विमुच्य निर्ममश्शान्तो ब्रह्मभूयाय कल्पते । ब्रह्मभूतः प्रसन्नात्मा न शोचति न काङ्क्षति । समस्सर्वेषु भूतेषु मद्भक्तिं लभते पराम् । इति संक्षिप्य वक्ष्यत इति । भक्तिरेव योगः भक्तियोगः । योगस्सन्नहनोपाय ध्यानसङ्गतियुक्तिषु इति पाठाद्योगशब्दोऽत्र उपायपरः । ध्यानपरत्वेऽपि सामान्य विशेषरूपतयाऽन्वयसिद्धिः । प्रकीर्तितः - स्वरूपत इतिकर्तव्यतातो विषयतः कार्यतश्च प्रकृष्टतया कीर्तित इत्यर्थः

(மேலே உள்ள ரகஷையின் தமிழாக்கம்) - ஜ்ஞானகர்மாபிநிர்வர்த்ய - ஞானயோகம் மற்றும் கர்மயோகம் ஆகியவற்றால் உண்டாகக்கூடிய - என்று ச்லோகத்தில் கூறியதால், முதல் ஷட்கம், நடுவில் உள்ள ஷட்கம் என்றுள்ள ஷட்கங்களின் வரிசையானது காரணத்துடன் கூறப்பட்டது. இதனை அடியொட்டியே ஏழாவது அத்யாயத்தின் தொடக்கத்தில் - பரமப்ராப்ய பூதஸ்ய பரஸ்ய ப்ரஹ்மணோ நிரவத்யஸ்ய மஹாவிபூதே: ஸ்ரீமதோ நாராயணஸ்ய ப்ராப்த்யுபாயபூதம் ததுபாஸநம் வக்தும் ததங்காபூதமாத்ம் ஜ்ஞானபூர்வக கர்மாநுஷ்டாநஸாத்யம் ப்ராப்து: ப்ரத்யகாத்மநோ யாதாத்ம்ய தர்சநமுக்த்தம் - முதல் ஆறு அத்யாயங்கள் கொண்ட ஷட்கம் மூலமாக அனைவரின் குறிக்கோளாக உள்ளவனும், பரப்ரஹ்மமாக உள்ளவனும், தோஷங்களால் பீடிக்கப்படாமல் உள்ளவனும், அனைத்து உலகிற்கும் ஒரே காரணமாக உள்ளவனும், அனைத்தும் அறிந்தவனும், அனைத்திற்கும் ஆத்மாவாக உள்ளவனும், தடையில்லாத ஸங்கல்பம் கொண்டவனும், நித்யவிபூதி மற்றும் லீலாவிபூதி ஆகியவற்றை உடையவனும் ஆகிய ஸ்ரீமந்நாராயணனை அடையும் உபாயமான அவனைக் குறித்த உபாஸனம் கூறப்பட்டது; இத்தகைய உபாஸனத்திற்கு அடிப்படையாக உள்ளதும், ஆத்மஞானம் என்பதுடன் இணைந்த கர்மயோகத்தின் மூலமாக அடையப்படும் ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரம் என்பது உபாயமாகக் கூறப்பட்டது - என்று எம்பெருமானார் ஸ்ரீகீதாபாஷ்யம் செய்தார். அடுத்துள்ள இரண்டாவது ஷட்கம் மூலமாக பரப்ரஹ்மமாகிய பரமபுருஷனின் ஸ்வரூபமும், பக்தி என்னும் பதத்திற்குப் பொருளாக அந்தப் பரமபுருஷனின்

உபாஸனமும் கூறப்படுகிறது. இந்த அர்த்தமானது கீதையில் (18-46) - யத: ப்ரவ்ருத்திர்பூதாநாம் - உலகத்தில் உள்ள அனைத்தின் செயல்பாடுகளும் யாரால் உண்டாகின்றனவோ - என்று தொடங்கி, கீதை (18-54) - மத்பக்திம் லபதே பராம் - என்னிடம் பக்தியை அடைகிறான் - என்று சுருக்கமாகக் கூறப்பட உள்ளது. பக்தி என்னும் பதம் உபாயம் என்று பொருள் தருவதால், பக்தியாகிற யோகம் பக்தியோகம் என்றாகிறது. யோகம் என்னும் பதம் த்யானம் என்னும் பொருள் தரும்போது, பக்தி என்னும் த்யானம் என்றாகிறது. இவ்விதம் கூறும்போது த்யானம் என்னும் பதமானது இடைவிடாமல் நினைத்தல் என்னும் பொருள் அளிப்பதாலும், பக்தி என்பது ப்ரீதியுடன் கூடிய நினைத்தல் என்னும் கருத்தை உணர்த்துவதாலும், பக்தியாகிற த்யானம் எனலாம். ப்ரகீர்த்தி: - மேலானதாக - என்பதன் மூலம் பக்திஸ்வரூபம், அதன் அங்கம், அதன் விஷயம், அதன் பலன் ஆகியவை அனைத்தும் உயர்வாகவே உள்ளன என்று கூறப்பட்டது.

ஸ்வாமி வாதிக்கேஸரி அருளிச்செய்த பகவத்கீதை வெண்பா
(கீதார்த்த ஸங்க்ரஹ ச்லோகம் 3)

8. உள்ளபடி யிறையை யுற்றெய்த முற்றறஞ்சேர்

தெள்ளறிவில் வந்து திகழ்பத்தி - வெள்ள
நடையாடும் யோகத்தை நாதனருள் கீதை
யிடையாறோத் தோது மெடுத்து.

பொருள் - முழுமையான கர்மயோகத்துடன் கூடியதான தெளிவான ஞானயோகம் மூலம், பக்திவெள்ளத்துடன் பெருகுவதான பக்தியோகம் கைக்கூடும். எம்பெருமானை உள்ளது உள்ளபடி அறிவதற்கான இந்த பக்தியோகம் குறித்து, அனைவருக்கும் எஜமானனாக உள்ள ஸர்வேச்வரன் அருளிய கீதையின் நடுவில் உள்ள ஆறு அத்யாயங்கள், அனைவரும் அறியும்படியாக உரைக்கும்.

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் அருளிச்செய்த கீதார்த்த ஸங்க்ரஹம் (ச்லோகம் - 4)

4. प्रधान पुरुष व्यक्त सर्वेश्वर विवेशनम् कर्मधीर्भक्तिरित्यादि: पूर्वशेषोऽन्तिमोदित:

ப்ரதாந புருஷ வ்யக்த ஸர்வேச்வர விவேசநம்
கர்மதீர்பக்திரித்யாதி: பூர்வசேஷோ அந்திமோதித:

பொருள் - மூலப் ப்ரக்ருதி, ஜீவன், ப்ரக்ருதியிலிருந்து உண்டாகும் மஹான் போன்றவை, ஸர்வேச்வரன் ஆகியவற்றைப் பற்றிய விளக்கங்கள், கர்மயோகம் மற்றும் பக்தியோகம் ஆகியவற்றை அடையும்விதம் போன்றவை கடந்த அத்யாயங்களின் எஞ்சியுள்ளவை ஆகும். இவை முடிவில் உள்ள ஷட்கத்தில் கூறப்படுகின்றன.

(கீதார்த்த ஸங்க்ரஹ நான்காம் ச்லோகத்தின் ஸ்வாமி தேசிகனின் கீதார்த்த ரசைஷ) - एवं षट्कद्वयोक्तं नानाविधं तत्त्वहितं विशोधनपरं क्रमादन्तिमषट्कं त्रिकद्वयमित्यभिप्रायेणाह - प्रधानं - कारणावस्थमचिद्द्रव्यम् । पुरुषः अचिन्मिश्रावस्थो विशुद्धावस्थश्च । व्यक्तं तु महदादिविशेषान्तं, तदारब्धदेवतिर्यङ्गमनुष्यादिरूपं च कार्यजातम् । सर्वेश्वरः - यो लोकत्रयमविश्य बिभर्त्यव्यय ईश्वरः । इत्युक्तः पुरुषोत्तमः एतनार्वाचीनपरिच्छिन्नेश्वर व्यवच्छेदः समाख्या चैषा सार्था भगवतः, अजरसर्वेश्वरस्सिद्ध इति तन्नामपाठात् । एतेषाम् विवेचनं - परस्परव्यावर्तका धर्मः । तेन वा पृथक्त्वानुसन्धानम् । कर्म धीर्भक्तिरिति कर्मयोगादीनां स्वरूपग्रहणम्, इति निर्दिष्टपदार्थवर्गः आदिः - यस्य स इत्यादिः । आदिशब्देन तदुपादानप्रकारः तदुपयुक्तशास्त्रवश्यत्वादिकं च गृह्यते । पूर्वशेष इत्यनेन प्रकृतशोधनरूपतया पुनरुक्तिपरिहारः सङ्गतिप्रदर्शनं च ।

(மேலே உள்ள ரசைஷயின் தமிழாக்கம்) - இப்படியாக உள்ள முதலிரண்டு ஷட்கங்களில் கூறப்பட்ட பலவிதமான தத்வம் மற்றும் ஹிதம் ஆகியவற்றை மும்முன்று அத்யாயங்கள் கொண்டதான இரண்டு பகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்ட இறுதி ஷட்கம் கூறுகிறது என்கிறார். ப்ரதானம் அல்லது ப்ரக்ருதி என்பது அனைத்து லோகங்களும் உண்டாவதற்குக் காரணமாக உள்ள ஸூக்ஷ்ம அசேதனப் (ஜடம்) பொருளாகும். புருஷன் எனும் ஜீவாத்மா, மேலே கூறப்பட்ட அசேதனங்களுடன் தொடர்பு கொண்டவனும் அதனுடன் சேராமல் உள்ள தூய்மையான முக்தாத்மாக்களும் ஆவர். ப்ரக்ருதியின் செயல் என்பது மஹான் தொடக்கமாக பஞ்சபூதங்கள் வரை உள்ள விசேஷங்களும், அவற்றால் உண்டாகும் தேவர்கள்-மனிதர்கள்-விலங்குகள்-தாவரங்கள் என்றுள்ள சரீரங்களும் ஆகும். ஸர்வேச்வரன் என்பது கீதை (15-17) - யோ லோகத்ரயமவிச்ய பிபர்த்தயவ்யய ஈச்வர: - மூன்று உலகங்களையும் நியமித்தபடி உள்ள ஈச்வரன் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப உள்ள புருஷோத்தமனை குறிக்கும். ஸர்வேச்வரன் என்னும் பதம் மூலமாக அவன் உண்டு உமிழ்ந்த தாழ்ந்த ஈச்வரர்கள் விலக்கப்பட்டனர். இதனாலேயே விஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமத்தில் - அஜஸ்ஸர்வேச்வரச்சித்த - என்று திருநாமம் கொண்டான். விவேசநம் (பகுத்தறிவு) என்பது இப்படிப்பட்ட வஸ்துக்களைப் பிரித்து உணர்த்தவல்ல தர்மம் ஆகும்; இதன் மூலமாக அந்தப் பொருள்கள் வெவ்வேறானவை என்று தெளிகின்ற

விவேகம் பெறலாம் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். கர்ம தீர்ப்பக்திரிதி - என்பதன் மூலமாக கர்மயோகம், ஞானயோகம் மற்றும் பக்தியோகம் ஆகியவற்றின் ஸ்வரூபத்தைத் தெரிவிக்கிறார். ஆதி என்னும் பதம் மூலமாக கர்மயோகம் போன்றவற்றை எவ்விதம் கடைபிடிப்பது என்பது பற்றியும், சாஸ்த்ரங்களுக்குக் கீழ்ப்படிந்து இருக்கவேண்டியது பற்றியும் உணர்த்தப்பட்டது. பூர்வசேஷ: - “கடந்த ஷட்கத்தில் கூறப்படாமல் எஞ்சியவை” என்பதால் இதுவரை கடந்த ஷட்கங்களில் கூறப்பட்டவற்றை மேலும் விவரிக்கிறது என்பதும், கூறியதையே கூறுதல் என்னும் புநருக்தி தோஷம் தட்டவில்லை என்பதும் தெளிவாக்கப்படுகிறது.

(கீதார்த்த ஸங்க்ரஹ நான்காம் ச்லோகத்தின் ரசைஷ தொடர்ச்சி) - अयं च्लोकः त्रयोदशारम्भ भाष्येण स्पष्टं व्याख्यातः - पूर्वस्मिन् षट्के परमप्राप्यस्य परस्य ब्रह्मणो भगवतो वासुदेवस्य प्राप्त्युपाय ब्रूतभक्तिरूप भगवदुपासनाङ्गभूतं प्राप्तुः प्रत्यगात्मनो याथात्म्यदर्शनं ज्ञानयोग कर्मयोग लक्षणानिष्ठाद्वय साध्यमुक्तम् । मध्यमे च परमप्राप्यभूतभगवत्तत्त्व याथात्म्य तन्माहात्म्य ज्ञानपूर्वकैकान्तिकात्यन्तिक भक्तियोगनिष्ठा प्रतिपादिता । अतिशयितैश्वर्यापेक्षणामात्मकैवल्यमात्रापेक्षणां च भक्तियोगस्तत्त्वदपेक्षितसाधनमिति चोक्तम् । इदानीमुपरितने तु षट्के प्रकृतिपुरुष तत्संसर्गरूप प्रपञ्चेश्वरतद्याथात्म्य कर्मज्ञानभक्तिस्वरूप तदुपादानप्रकाराश्च षट्कद्वयोदिता विशोध्यन्ते - इति । अत्र त्रिकभेदविवक्षा च षोडशारम्भे दर्शिता अतीतेनाध्यायत्रयेण प्रकृति पुरुषयोर्विविभक्त्योस्संसृष्टयोश्च याथात्म्यम्, तत्संसर्ग वियोगयोश्च गुणसङ्ग तद्विपर्ययहेतुकरत्वम्, सर्वप्रकारेणावस्थितयोः प्रकृति पुरुषयोर्भगवद्विभूतित्वम्, विभूतिमतो भगवतो विभूतिभूतादचिद्वस्तुनः अचिद्वस्तुनश्च बद्धमुक्तोभयरूपादव्यय त्वव्यापनभरणस्वाम्यैरर्थान्तरतया पुरुषोत्तमत्वेनच याथात्म्यं च वर्णितम् - इति । तदत्र तृतीयषट्के तत्त्वविशोधनपरं प्रथत्रिकम् । अनुष्ठानशोधनपरं द्वितीयमिति प्रायिकतयाऽयं विभागो ग्राह्यः ॥

(மேலே உள்ள ரசைஷயின் தமிழாக்கம்) - இந்த ச்லோகம் எம்பெருமானாரால் பதின்மூன்றாவது அத்தியாயத்தின் தொடக்கத்தில் உள்ள ஸ்ரீகீதாபாஷ்யத்தில் தெளிவாக விவரிக்கப்பட்டுள்ளது. இதனை - பூர்வஸ்மிந் ஷட்கே பரமப்ராப்யஸ்ய பரஸ்ய ப்ரஹ்மணோ பகவதோ வாஸுதேவஸ்ய ப்ராப்த்யுபாய பூதபக்திரூப பகவதுபாசநாங்கபூதம் ப்ராப்து: ப்ரத்யகாத்மநோ யாதாத்மயதர்சநம் ஜ்ஞானயோக கர்மயோக லக்ஷணாநிஷ்டாத்வய ஸாத்யமுக்தம் | மத்யமே ச பரமப்ராப்யபூதபகவத்தத்த்வ

யாதாதம்ய தந்மாஹாதம்ய ஜ்ஞானபூர்வகை காந்திகாத்யந்திக பக்தியோகநிஷ்டா ப்ரதிபாதிதா | அதிசயிதைச்வர்யாபேசுஷாணாமாதம் கைவல்யமாத்ராபேசுஷணாம் ச பக்தியோகஸ்தத்தபேசுஷிதசாதநமிதி சோக்தம் | இதாநீமுபரிதநே து ஷட்கே ப்ரக்ருதிபுருஷ தத்ஸம்ஸர்க்ரூப ப்ரபஞ்சேஸ்வரதத்யாதாதம்ய கர்மஜ்ஞானபக்திஸ்வரூப ததுபாதாந்ப்ரகாராச்ச ஷட்கத்வயோதிதா விசோத்யந்தே - முதல் ஷட்கத்தில் பரப்ரஹ்மமாகவும், அனைவராலும் அடையப்படும் பொருளாகவும் உள்ள வாஸுதேவனை ஆராதிப்பதே ஜீவனின் உண்மையான தன்மை எனப்பட்டது. இது ஞானயோகம் மற்றும் பக்தியோகம் ஆகிய வழிகளில் அடையப்படும் எனப்பட்டது. அடுத்து உள்ள ஆறு அத்யாயங்கள் கொண்ட நடு ஷட்கத்தில் பரம்பொருளான பகவானைப் பற்றி அறிதல், அவனை முன்னிட்டுப் பலன் கருதாத பக்தியோகத்தில் நிலைத்தல் ஆகியவை கூறப்பட்டன. மேலும் ஐச்வர்யம் மற்றும் கைவல்யம் விரும்புவர்களுக்கு அவர்கள் விரும்பிய பலனை அடைவிக்கவல்லது பக்தியோகமே எனப்பட்டது. அடுத்து உள்ள இறுதி ஷட்கத்தில், முதல் ஷட்கத்திலும் இரண்டாம் ஷட்கத்திலும் கூறப்பட்ட பலவற்றையும் விவரிக்கப்படுகிறது. மூலப்ரக்ருதி, ஜீவன், இவை இரண்டும் கூடிய ஸ்தூல உலகம், ஸர்வேச்வரன், இவைகளைப் பற்றிய ஞானம், கர்மயோகம்-ஞானயோகம்-பக்தியோகம் ஆகியவற்றின் ஸ்வரூபம், இவற்றைக் கிட்ட உதவும் உபாயங்கள் ஆகியவை இறுதி ஷட்கத்தில் விவரிக்கப்படுகின்றன. மூன்றாவது ஷட்கத்தில் உள்ள முதல் மூன்று அத்யாயங்கள் (13, 14, 15) ஒரு த்ரிகம் ஆகும்; இரண்டாவது மூன்று அத்யாயங்கள் (16, 17, 18) ஆகியவை ஒரு த்ரிகம் ஆகும். இப்படியாக இவற்றுக்கு இடையில் பேதம் உள்ளன என்பதை பதினாறாவது அத்யாயத்தின் பாஷ்யத் தொடக்கத்தில் நிரூபித்தார். அந்த வரிகள் - அதீதேநாத்யாயத்ரயேண ப்ரக்ருதிபுருஷயோர் விவிபக்த்யோஸ்ஸம்ச்ருஷ்டயோச்ச யாதாதம்யம், தத்ஸம்சர்க வியோகயோச்ச குணசங்க தத்விபர்யயஹேதுகரத்வம், ஸர்வப்ரகாரேணாவஸ்திதயோ: ப்ரக்ருதி புருஷயோர் பகவத்வியூதித்வம், வியூதிமதோ பகவதோ வியூதியூதாதசித்வஸ்துந: அசித்வஸ்துநச்ச பத்தமுக்தோபய ரூபாதவ்யயத்வவ்யாபநபரணஸ்வாம்யைரர்த் தாந்தரதயா புருஷோத்தமத்வேநச யாதாதம்யம் ச வர்ணிதம் - அசித் என்ற ப்ரக்ருதி, சித் என்ற ஜீவன் ஆகிய இரண்டும் சேர்ந்துள்ளபோதும், பிரிந்துள்ளபோதும் அவற்றின் தன்மைகள் என்ன என்று கூறப்பட்டது; அவை இரண்டும் சேர்ந்து இருப்பது என்பது குணங்களில் உண்டாகும் பற்றுதல் என்பதும், பிரிந்து இருப்பது என்பது குணங்களில் பற்று நீங்குவதன் மூலம் என்பதும் கூறப்பட்டது; சித் மற்றும் அசித் ஆகியவை எந்த நிலையில் உள்ளபோதிலும் அவை எம்பெருமானின் செல்வங்களே என்று கூறப்பட்டது; பந்தப்படுத்தப்பட்ட நிலை, முக்தி பெற்ற நிலை ஆகிய நிலைகளில் உள்ள சூர அசூர புருஷர்களைக் காட்டிலும் எம்பெருமான் உயர்ந்தவன் ஆவான்; அவன் அழியாமல், எங்கும் உள்ளவனாக, அனைத்தையும் நியமித்தபடி உள்ளதால் புருஷோத்தமன் எனப்படுகிறான் என்று கூறப்பட்டது - என்பதாகும். ஆக இந்த மூன்றாவது அத்யாயத்தின் முதலில் உள்ள மூன்று

அத்யாயங்கள் சித், அசித், ஈச்வரன் என்னும் தத்துவங்களை ஆராய்வதாகும். அடுத்து உள்ள மூன்று அத்யாயங்கள் கர்மயோகம் முதலானவற்றைச் செய்யவேண்டிய முறைகளை ஆராய்வதில் நோக்கம் கொண்டவை என்று வேறுபாடு அறிக.

ஸ்வாமி வாதிகேஸரி அருளிச்செய்த பகவத்கீதை வெண்பா
(கீதார்த்த ஸங்க்ரஹ ச்லோகம் 4)

9. கருமமறி வன்பிவற்றின் கண்ணார் தெளிவில்

வருஞ்சித் தசித்திறையோன் மாட்சி - யருமையற

வென்னாதன் றந்த வெழிற்கீதை வேதாந்தப்

பின்னாறோத் தோதும் பெயர்ந்து.

பொருள் - கர்மயோகம், ஞானயோகம் மற்றும் பக்தியோகம் ஆகியவற்றால் உண்டான தெளிவான ஞானம் மூலம் சேதனம், அசேதனம் மற்றும் ஸர்வேச்வரன் ஆகியவை குறித்து அறியப்படுகின்றன. இப்படியாகக் கடினப்பட்டு அறியவேண்டிய இவற்றின் பெருமைகளை எந்தவிதமான சிரமமும் இல்லாமல் அறிந்து கொள்ளலாம்படி, என்னுடைய எஜமானனாகிய திருவரங்கச்செல்வனார் அருளிய எழில்மிகு கீதோபனிஷத்தின் இறுதி ஆறு அத்யாயங்கள் உரைக்கும்.

எம்பெருமானார் அருளிச்செய்த ஸ்ரீகீதாபாஷ்யம் ப்ரவேசம்

மங்கள ச்லோகம்

यत्पदाम्भोरुह ध्यान विध्वस्ताशेष कल्मषः ।

वस्तुतामुपयातोऽहं यामुनेयं नमामि तम्

யத் பதாம்போருஹ த்யாந வித்வஸ்த அசேஷ கல்மஷ:

வஸ்துதாம் உபயாத: அஹம் யாமுநேயம் நமாமி தம்

பொருள் - எந்த ஒரு திருவடிகள் என்ற தாமரைகளைப் பணிந்து த்யானம் செய்வதன் மூலம் என்னுடைய (எம்பெருமானார்) பாவங்கள் அனைத்தும் நீங்கப் பெற்றதோ, எதன் மூலம் இந்த உலகில் நான் (எம்பெருமானார்) ஒரு பொருள் என்று மதிக்கப்படும்படியாக உள்ளேனோ - அந்தத் திருவடிகளைக் கொண்ட யாமுனாசார்யரை நான் வணங்குகிறேன்.

(மங்கள ச்லோகத்திற்கான ஸ்வாமி தேசிகனின் தாத்பர்யசந்த்ரிகை) - श्रीमद्गीतां व्याचिख्यासुः, अविघ्नपरिपूरणप्रचयगमनार्थं परमाचार्यस्य संग्रहश्लोकनिर्माणमुखेन थदर्थोपदेष्टतां तदनुवृत्तेः स्वाचार्यं संप्रीणनतामप्यनुसन्धानः, परमाचार्यमजनरूपं मङ्गलमाचरति - यत्पदाम्भोरुहेत्यादि - यच्छब्देन सर्वोत्तराचार्यगुणपौष्कल्यहेतुकां प्रसिद्धिं सूचयति । अम्भोरुहशब्देन भोग्यत्वप्रतीर्भक्तिरूपत्वं ध्यानस्य व्यज्यते । यामुनाचार्यस्य, द्रोणाचार्यस्य एकलव्य इवाहमित्यभिप्रायेण ध्यानशब्दः । सकृत्सन्दर्शनेन प्रायशः कल्मषाणि विध्वस्तानि, तन्मूलनिरन्तरस्मरणेव तेषां स्वासनोन्मूलनं कृतमित्याभिप्रायेण ध्यानविध्वस्ताशेषकल्मषः इत्युक्तम् ।

(மேலே உள்ள தாத்பர்யசந்த்ரிகையின் தமிழாக்கம்) - ஸ்ரீமத்பகவத்கீதைக்கு வ்யாக்யானம் செய்யவேண்டும் என்னும் எண்ணம் கொண்ட எம்பெருமானார், தனது இந்த ஸ்ரீகீதாபாஷ்யம் எந்தவிதமான தடங்கலும் இல்லாமல் நிறைவு செய்யப்பட வேண்டும் என்றும், இந்த உலகில் பரவவேண்டும் என்றும் திருவுள்ளம் பற்றினார். ஆகவே, கீதார்த்த ஸங்க்ரஹம் என்பதை அருளிச்செய்தவரும், தனது பரமாசார்யருமாகிய ஸ்வாமி ஆளவந்தாரை நமஸ்கரிக்கிறார். இவ்விதம் செய்தல் என்பது தனது ஆசார்யனுக்கும் மிகுந்த மகிழ்வை உண்டாக்கும் என்று அறிந்தவராக, அந்த பரமாசார்யரைத் துதிப்பதான மங்கள ச்லோகத்தை அருளிச்செய்கிறார். “யத்” என்னும் பதம் (யத்பதாம் என்று தொடங்கும் மேலே உள்ள ச்லோகத்தில் உள்ள யத் என்பது),

“எந்த” என்னும் பொருளைத் தருகிறது. இந்தப் பதம் ஆசார்யர்களுக்கு இருக்கவேண்டிய குணங்களின் முழுமை மூலமாக உண்டாகும் மேன்மையைக் (ப்ரஸித்தி) கூறுகிறது. அம்போருஹ - தாமரை மலர் போன்ற - என்னும் உதாரணமானது, ஆசார்யனின் அந்த திருவடிகள் அனுபவிக்கவல்ல பொருளாக உள்ளது என்கிறது. ஆகவே அந்த த்யானம் மகிழ்வோடு இணைந்துள்ளதால் பக்தி என்றும் கூறப்பட்டது. “த்யான” என்னும் பதம் - துரோணாச்சார்யருக்கு ஏகலைவன் போன்று தான் ஆளவந்தாருக்கு உள்ளதைக் கூறுகிறது. த்யானவித்வஸ்தாசேஷகல்மஷ - அழிக்கப்பட்ட அனைத்து பாவங்களையும் கொண்ட - என்னும் பதங்கள் உணர்த்துவது என்னவென்றால் ஒருமுறை பார்த்த காரணத்தால் பலவிதமான பாவங்கள் அழிக்கப்பட்டன, அதன் பின்னர் இடைவிடாமல் அந்த ஆளவந்தாரையே எண்ணியிருப்பதால், அந்த பாவங்கள் அவற்றின் வாஸனையுடன் முழுமையாக நீக்கப்பட்டன - என்று உணர்த்துகின்றன.

(மங்கள ச்லோகத்திற்கான தாத்பர்யசந்தரிகை தொடர்ச்சி) - वस्तुताम् - "अस्ति ब्रह्मेति चेद्वेद सन्तमेनं ततो विदुः" इत्याद्युक्त प्रकारम् । अहं वस्तुतामुपयात - इत्याश्चर्यगर्भम् । एवमनिष्ट निवर्तनेष्ट प्राणरूपोपकार स्मृति प्रोरित वागादि त्रितयकरणकः प्रणमः शिष्यशिक्षणार्थं करणीयमित्यपि शिक्षितम् । तथा च शूयते, "स चाचार्यवंशो ज्ञेयो भवति, आचार्याणमसावसावित्या भगवतः" इति

(மேலே உள்ள தாத்பர்யசந்தரிகையின் தமிழாக்கம்) - “வஸ்துதாம்” என்றால் வஸ்துவாக இருத்தல். இந்தப் பதம் தைத்திரீய உபநிஷத் (2-6-1) - அஸ்தி ப்ரஹ்மேதி சேத்வேத ஸந்தமேநம் ததோ விது: - ப்ரஹ்மத்தை அறிந்துகொண்டவன் என்றால், அவனை இருக்கிறவனாக அறிகிறார்கள் - என்னும் வரியின் பொருளை உணர்த்துவதாக இருக்கிறது. “அஹம் வஸ்துதாமுபயாத” என்றால் “நான் அடைந்துள்ளேனோ” என்று வியப்பை வெளிப்படுத்துவதாக உள்ளன. இப்படியாகத் தனக்கு விருப்பம் இல்லாதவற்றை அல்லது தனக்கு ஏற்காதவற்றை நீக்குதல், விருப்பமானவற்றை அடையும்படிச் செய்தல் என்னும் உபகாரங்களை எண்ணிய காரணத்தினால் மூன்று கரணங்களும் (உடல், வாக்கு, மனம்) ஏவப்பட, அவற்றால் இந்த நமஸ்காரம் செய்யப்படுகிறது. மேலும் இந்த துதியானது சிஷ்யர்களுக்குக் கற்றுக் கொடுக்கவேண்டும் என்பதற்காகவும், இதனைக் கேட்பவர்களுக்கு அனைத்து மங்கலங்களும் உண்டாக வேண்டும் என்பதால் இங்கு உள்ளது. இதன் மூலமாக தனது ஆசார்யனிடம் மட்டும் அல்லாமல், அந்த ஆசார்யன் முடிய உள்ள ஆசார்ய பரம்பரைக்கும் அன்புடன் பக்தி செய்யவேண்டும் என்று உணர்த்தப்பட்டது. இது ரஹஸ்யாம்நாய ப்ராஹ்மணம் - ச சாசார்யவம்சோ ஜ்ஞேயோ பவதி, ஆசார்யாணமஸாவஸாவித்யா பகவத்த: - இப்படியாக

உள்ள ஆசார்யர்களின் பரம்பரையில் இன்ன ஆசார்யர் இன்ன தன்மை உள்ளவர் என்று எம்பெருமான் முடிய உள்ள அனைவரைப் பற்றியும் அறியவேண்டும் - என்பதன் மூலம் ச்ருதியில் கூறப்பட்டது.

(மங்கள ச்லோகத்திற்கான தாத்தார்யசந்திரிகை தொடர்ச்சி) - அथाभिमत परदैवतस्य भगवतः स्वरूपरूप गुणविभवादि भावनावर्णनाभ्यामर्थादभङ्गुरं मङ्गलमाचरन्, "स्वधर्म ज्ञान वैराग्य साध्यभक्त्यकगोचरः नारायणः परं ब्रह्म गीताशास्त्रे समीरितः" इति संग्रहानुरोधेन व्याख्येय शास्त्र प्रधान प्रतिपाद्यं च सप्रकरं दर्शयन्, शास्त्र प्रमाण्य स्थापनाय वक्तुः स्वतः सर्वज्ञत्व परमकारुणिकत्व साधुपरित्राणोन्मुखावस्थत्व सर्वशक्तित्वादिना भ्रमविप्रलम्भ प्रमादाशक्त्याद्यभाव प्रदर्शनेनाप्ततमत्वं समर्थ्यन्, अपवर्ग प्रधान चतुर्वर्गोपाय बोधात्मकवान्तर प्रयोजनम् अपवर्ग दशानुभाव्य सप्रकारभगवत्स्वरूपं च परमप्रयोजनं प्रकाशयन्, शंकरादिपक्षे शास्त्रोपदेश आरम्भाद्यनुपपत्तेर्वक्ष्यमाणायाः स्वपक्षे प्रसङ्गाभावाय शास्त्रोपदेशाद् अनुकूल जीव परमात्म पारमार्थिक भेदादिकथनेन शास्त्रारम्भं समञ्जसयन्, कारणशोधकोपासनभेदाभेदघटकवचसां सर्वेषामपि मुख्यतां ख्यापयन्, गुण तनु जनि विभव विहरणादि विधिनिषेधोपनिषदाम् अल्पश्रुतकुमतिविहित प्रतारण कृतकलहकूलङ्कषां विषयव्यवस्थामपि स्थापयन्, अवाप्त समस्तकामस्यापि लीलामात्र विहित निखिलव्यापारत्वेन शारीरक द्वितीयाध्यायसिद्धं विरोध परिहारम् उपलक्षयन्, विज्ञास्य जगत्कारण प्रब्रह्मभूतदेवताविशेषमपि सर्वशाखा प्रत्यय सामान्य विशेषादिन्यायैः त्रिमूर्त्यैक्यसाम्योत्तीर्ण व्यक्त्यन्तरत्वव्युदसेन निरूपिताकारं निर्दिशन्, "बहु स्याम्" इति संकल्पमारभ्य सारथ्यचर्यापर्यन्तस्य सर्वस्य जगत्व्यापारस्याश्रितार्थतया व्याजमात्रलाभादपि परमपुरुषार्थ भूतस्वात्म उपलम्भकाध्यात्मशास्त्र अवतारणादिना च सौलभ्यातिशयम् उद्धोषयन्, प्राप्यत्व उपास्यत्व एकान्त परत्व सौलभ्यस्थापनौपयिकगुण वर्गद्वये जगत्पतित्व सर्वज्ञत्व सर्वशक्तित्व सर्वेश्वरत्वादिकं परमकारुणिकत्व शुभाश्रयत्वाश्रितार्थ अवतारत्व विरोधिनिरसनशीलत्व असेचनकदर्शनत्वादिकं चोदहरन्, पञ्चमवेद परमप्रतिपाद्यस्य भगवतो नारायणस्य प्राक्तनोदन्तं गीतोपनिषदुपदेशेन संगमयति श्रियःपतिरित्यादिना अवतारयामासेत्यन्तेन । तत्रेत्यादिना चकारेत्यन्तेन द्वितीयेन वाक्येन बुभुत्सोर्धृतराष्ट्रस्य ज्ञातांशनिष्कर्षः । एवं ज्ञात्वापित्यादिना तु तृतीयेन शास्त्रोपोद्धारम्भ

भूतप्रश्रसंगतिः । अत्र दिव्यात्म स्वरूप व्यतिरिक्तं समस्तमापि नारशब्दार्थतया विविच्य दर्शयिष्यन्, तदयन् स्वरूपमन्यपदार्थतया उत्तरपदार्थतया वा समासद्वयेऽपि प्रधानभूतं प्रथमं निष्कृष्य दर्शयति

(மேலே உள்ள தாற்பார்யசந்த்ரிகையின் தமிழாக்கம்) – அதன் பின்னர் தனது விருப்பமான பரதேவதையான எம்பெருமானின் ஸ்வரூபம், அழகான திருமேனி, குணங்கள், ஐச்வர்யங்கள் ஆகியவற்றை எண்ணியபடி இருப்பதாலும், அவற்றைக் கூறியபடி இருப்பதாலும் சற்றும் இடையில் அழிவற்ற மங்களத்தைச் செய்தபடி உள்ளார். ஆளவந்தாரின் - ஸ்வதர்ம ஜ்ஞாந வைராக்ய ஸாத்யபக்த்யககோசர: நாராயண: பரம் ப்ரஹ்ம கீதாசாஸ்த்ரே ஸமீரித: - என்னும் கீதார்த்த ஸங்க்ரஹ ச்லோகத்தை அடியொட்டி தன்னால் வ்யாக்யானம் செய்யப்படுகின்ற கீதாசாஸ்த்ரத்துக்கு உள்ள அனைத்து ஆழ்பொருளையும் அவற்றின் ஸ்வபாவங்களுடன் காண்பிக்கிறார். இந்த கீதாசாஸ்த்ரம் தகுந்த ப்ரமாணமே என்று உணர்த்துவதற்காக - கீதையை உரைத்த எம்பெருமானுக்கு தனது இயல்பாகவே அனைத்தையும் தெரிந்து கொள்ளக்கூடிய தன்மை, மிகுந்த தயை, தனது அடியார்களைக் காப்பாற்றுவதே தனது முக்கியமான ப்ரயோஜனம் என்று இருக்கை, அனைத்தையும் எளிதாக செய்யக்கூடிய தன்மை – ஆகிய பலவும் உள்ளது; இதனால் அவனிடம் மயக்கம், மற்றவர்களை ஏமாற்றும் எண்ணம், அஜாக்ரதை, திறன் இல்லாமை ஆகியவை இல்லை என்று உணர்த்துகிறார்; ஆகவே அவனிடம் நம்பகத்தன்மை உள்ளதால், இது ப்ரமாணம் என்று நிரூபிக்கிறார். இந்த கீதா சாஸ்த்ரத்தில் நான்குவிதமான புருஷார்த்தங்களுக்கும் (தர்மம், அர்த்தம், காமம், மோக்ஷம்) ஏற்ற உபாயங்களை அறிதல் என்னும் ப்ரயோஜனம் கூறப்பட்டதையும், மோக்ஷத்தின்போது அனுபவிக்கவல்ல அனைத்து உயர்ந்த ஸ்வபாவங்களுடன் கூடியவனான எம்பெருமானின் ஸ்வரூபம் என்னும் ப்ரதான ப்ரயோஜனம் கூறப்பட்டதையும் தெரிவிக்கிறார். சங்கரர் போன்றவர்களின் கருத்தின்படி, தான் வ்யாக்யானம் செய்கிற இந்த சாஸ்த்ரத்தை உபதேசம் செய்தல் தவறானது என்னும் தோஷம் தன்னுடைய வ்யாக்யான வாதங்களில் பொருந்தாது என்று உணர்த்த உள்ளார்; இதற்காக ஜீவாத்மா, பரமாத்மா ஆகியவர்களின் உண்மையான வேறுபாடு அறிதல் என்பது இந்த சாஸ்த்ரம் அறிய ஏற்ற தகுதி என்பதன் பொருட்டு அவர்களின் வேறுபாடுகளை தெரிவிக்கிறார்; இதனால் இந்த சாஸ்த்ர உபதேசம் பொருந்தும் என்று நிரூபிக்கிறார். "இந்த உலகின் காரணமான வஸ்து இது" என்று உணர்த்தும் வேதவரிகள், "இவ்விதம் காரணமாக உள்ளபோதிலும் அந்த வஸ்துவிற்கு எந்தவிதமான தோஷமும் உண்டாகாது" என்று உணர்த்தும் வேதவரிகள், "அந்த வஸ்துவை மட்டுமே த்யானம் செய்தல் வேண்டும்" என்று உணர்த்தும் வேதவரிகள், "அந்த வஸ்துவைக் காட்டிலும் வேறானது மற்ற லோகங்கள்" என்று உணர்த்தும் வேதவரிகள், "அந்த வஸ்துவும், மற்ற லோகங்களும் ஒன்றே" என்று உணர்த்தும் வேதவரிகள், இவ்விதம் முரணாக உள்ள வாக்யங்களை ஒன்றாக்கும் கடகச்ருதி என்பதான வாக்கியங்கள் போன்ற பலவும்

உண்மையான பொருளையே கூறுகின்றன என்கிறார். எம்பெருமானுடைய குணங்கள், அழகான திருமேனி, ஐச்வரியம், லீலைகள் போன்ற எதுவும் இல்லை என்று கூறியும், இவை அனைத்தும் எம்பெருமானுக்கு உண்டு என்று கூறும் வேதவரிகளை மறுத்தும் சிலர் உள்ளனர்; இவர்களைப் போன்று அற்பமான அறிவு கொண்டவர்களால், தீயபுத்தி கொண்டவர்களால் வஞ்சனையுடன் உண்டான மயக்கங்களை வேருடன் நீக்குவதான பொருளை ஸ்தாபிக்கிறார். அனைத்தும் உள்ளவனாக இருந்தபோதிலும் தன்னுடைய லீலைக்காக மட்டுமே இந்த உலகங்களின் ஸ்ருஷ்டி, ஸ்திதி, ஸம்ஹாரம் ஆகியவற்றை எம்பெருமான் செய்கிறான்; இதனால் அவனே உலகைப் படைக்கிறான் என்பதான கருத்தில் உண்டாகும் வாதங்களுக்கு ப்ரஹ்மஸூத்ரம் இரண்டாம் அத்தாயத்தில் கூறிய பதில்களை இங்கு காண்பிக்கிறார். இப்படியாக அறிந்து கொள்ளப்பட வேண்டியதாகவும், உலகங்களுக்குக் காரணமான ப்ரஹ்மம் இன்ன தேவதை என்று ஸ்தாபிக்கும் பொருட்டு சிலர் - "ஸர்வசாகா ப்ரத்யய ந்யாயம்" (ஒரே செயலானது பல இடங்களில் கூறப்பட்டால், அவற்றின் பெயர் மற்றும் அங்கங்கள் ஒன்றாக உள்ளதால் அனைத்தும் ஒன்றே எனக் கூறுதல் இந்த ந்யாயம் ஆகும்) மற்றும் "ஸாமாந்ய விசேஷா ந்யாயம்" (பசுவை வைத்து யாகம் செய்க என்று கூறும்போது, பசு என்பது பொதுவாக நான்கு கால்கள் கொண்ட விலங்குகளைக் குறிக்கும் என்பதால் குறிப்பிட்டுச் சொல்லும் வரிகள் இந்த ந்யாயம் ஆகும்) ஆகியவை மூலமாக மூன்று மூர்த்திகளும் ஒன்றே என்றும், இவைகளைக் காட்டிலும் மேலான ஒன்றே ப்ரஹ்மம் என்றும், மூன்று மூர்த்திகளில் ஒருவரே ப்ரஹ்மம் என்றும் கூறும் வாதங்களை நிராகரித்து, மறுக்க இயலாத ப்ரமாணங்களுடன் ஸ்தாபிக்கிறார். சாந்தோக்ய உபநிஷத் (6-2-3) - பஹு ஸ்யாம் - நான் பலவாவேன் - என்ற ஸங்கல்பம் தொடக்கமாக, அர்ஜுனனுக்குத் தேரோட்டியாக நின்ற செயல் முடிய எம்பெருமானின் அனைத்து செயல்களும் அடியார்களுக்காகவே செய்கிறான்; இப்படி உள்ளபோது அர்ஜுனனை ஒரு சாக்காக மட்டுமே வைத்துக் கொண்டு, முக்கியமான பலனாகிய தன்னை அடைதல் என்பதைச் செய்யக்கூடிய வேதாந்தங்களை வெளிப்படுத்தினான்; இதனால் இவனது ஸௌலப்பயம் வெளிப்பட்டது என்று கூறுகிறார். ஸர்வேச்வரன் நம்மால் த்யானம் செய்யப்பட வேண்டியவன் என்பதற்குக் காரணமாக அவனுக்கு பரத்வமும், ஸௌலப்பயமும் உள்ளன; இப்படியாக இவனது குணங்கள் இரண்டு பிரிவுகளாக உள்ளன என்பதை - அனைத்திற்கும் எஜமானனாக உள்ள தன்மை, அனைத்தையும் அறிந்தவனாக இருத்தல், அனைத்து சக்தியும் உள்ளவனாக இருத்தல், அனைத்தையும் நியமிக்கும் தன்மை, மிகுந்த கருணை, பாவங்களை நீக்கவும் த்யானம் செய்வதற்கு ஏற்றதாகவும் உள்ள திருமேனி, அடியார்களுக்காக அவதாரம் செய்தல், அடியார்களின் விரோதிகளை நீக்குதல், காண்பவர்களுக்கு ஆனந்தம் உண்டாக்கும்படியான ஸ்வபாவம் - என்று பலவிதமாக உணர்த்தினார். ஐந்தாம் வேதமாக உள்ள மஹாபாரதத்தில் கூறப்பட்ட நாராயணனின் நிகழ்வுகளை கீதையுடன் "ஸ்ரீய:பதி" என்று தொடங்கி "அவதாரயாமாஸ - அவதாரம் செய்து உபதேசித்தான்" என்று கீதாபாஷ்ய முன்னுரையில் கூறுவதன் மூலமாக இணைக்கிறார். அதனைத் தொடர்ந்து "தத்ர - அந்த இடத்தில்" என்று தொடங்கி "சகார - செய்தான்" என்பது

வரையிலான கீதாபாஷ்ய முன்னுரை இரண்டாவது வாக்கியம் மூலமாக, மேலே யுத்தத்தில் த்ருதராஷ்டரன் என்ன நடந்தது என்று தெரிந்து கொள்ள விரும்பியதைக் கூறினார். அடுத்து “ஏவம் ஞாத்வாபி - இப்படியாகத் தெரிந்து கொண்ட பின்னரும்” என்று தொடங்கும் கீதாபாஷ்ய முன்னுரை மூன்றாவது வாக்கியம் மூலமாக, சாஸ்த்ரம் உபதேசிக்கப்பட்டதன் காரணத்தை விளக்கினார். மேலும் எம்பெருமானின் திவ்யமான ஸ்வரூபம் நீங்கலாக உள்ள மற்ற அனைத்தையும் “நார” என்னும் பதத்தின் பொருளாகக் காண்பிக்க உள்ளார்; இதனால் அவற்றுக்கு ஆதாரமாக உள்ளதும், அவற்றின் அந்தர்யாமியாக உள்ளதும் ஆகிய ஸ்வரூபத்தைக் காண்பிக்கிறார்.

எம்பெருமானார் அருளிச்செய்த ஸ்ரீகீதாபாஷ்ய அவதாரிகை தொடக்கம்

எம்பெருமானார் அருளிச்செய்த கீதாபாஷ்ய அவதாரிகை - श्रियःपतिः, निखिल हेय प्रत्यनीक कल्याणैकतानः,

மேலே எம்பெருமானார் அருளிச்செய்த அவதாரிகையின் தமிழாக்கம் - ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியின் நாயகனான ஸ்ரீமந்நாராயணன் மங்களங்கள் அனைத்திற்கும் ஒரே இருப்பிடமாகவும், தாழ்வுகள் அனைத்திற்கும் எதிர்த்தட்டாகவும் உள்ளான்.

மேலே உள்ள கீதாபாஷ்ய அவதாரிகைக்கான ஸ்வாமி தேசிகனின் தாத்தார்ய சந்தாரிகை - (श्रियःपतिरित्यादिना) - विशेषज्ञप्तये भर्तुरभिगम्यत्वसिद्धये । समस्तमङ्गलाप्त्यै च प्रथम श्रीरिहोदिता । "एष नारायणः श्रीमान् क्षीरार्णव निकेतनः । नागपर्यङ्कम् उत्सृज्य ह्याकतो मधुरां पुरीम्", "अर्थो विष्णुरियं वाणी" इत्यादिकमिह भाव्यम् । कतिपयहेय निवर्तकतीर्थसेवादिव्युदासाय (निखिलेति) - विशेषणम् । अत्र हेयशून्यत्वमर्थ शिद्धम् । न हि परगत निखिलहेय निराकरणसमर्थः स्वगतं हेयं क्षमते । यद्वा हेय विरोधि स्वभावतया हेयशून्यमित्यर्थः । तदा निखिल शब्दः सर्वाचिद्गतं विकारादिकं सर्वचिद्गतं क्लेशादिकं च संगृह्णाति; कुमतिपरिकल्पितम् अंशभेदेनाकल्याणस्पर्शमपाकर्तुं (कल्याणैकतान) शब्दः । अत एव "ज्ञानानन्दैकस्वरूपः" इत्यनेनापौनरुक्त्यम् । अथवा सामान्य विशेष निर्देशरूपत्वादपुनरुक्तिः । यद्वा कल्याणैकतानः कल्याण कुणानाम् एवाश्रयभूत इति वक्ष्यमाण गुणप्रपञ्चस्य संग्रहः

மேலே உள்ள தாற்பர்ய சந்திரிகை தமிழாக்கம் - (ஸ்ரீய:பதி) - ஸர்வேச்வரன் இவனே என்று விசேஷித்து அறிந்து கொள்வதற்காகவும், அனைத்திற்கும் நாயகனான ஸர்வேச்வரன் அனைத்துவிதமான பாவங்களுக்கும் இடமான நம்மால் அடையத்தக்கவனாக உள்ளதற்கும், அனைத்து மங்களங்களையும் அடைவதற்காகவும் இங்கு முதலில் “ஸ்ரீ” என்று பெரியபிராட்டியைக் கூறுகிறார். ஹரிவம்ஸம் விஷ்ணுபர்வம் (54-50) - ஏஷ நாராயண: ஸ்ரீமாந் சஹீரார்ணவ நிகேதந: | நாகபர்யங்கம் உத்ஸ்ருஜ்ய ஹ்யாகதோ மதுராம் புரீம் - எப்போதும் மஹாலக்ஷ்மியை விட்டு அகலாதவனும், திருப்பாற்கடலில் சயனித்தபடி உள்ளவனும் ஆகிய நாராயணன், தனது படுக்கையாக உள்ள ஆதிசேஷனை விட்டுவிட்டு மதுராவிற்கு வந்தான் - என்றும், விஷ்ணுபுராணம் (1-8-18) - அர்தோ விஷ்ணுரியம் வாணீ - மஹாவிஷ்ணு வார்த்தை ஒன்றன் மூலமாக அறியப்படும் பொருளாக இருந்தால், அந்த வார்த்தையாக மஹாலக்ஷ்மி உள்ளாள் - என்றும் கூறியதை இங்கு எண்ணவேண்டும். (நிகிலேதி) - “அனைத்துவிதமான தாழ்வான குணங்களுக்கு” என்று பொருள். அதாவது “தாழ்ந்த குணங்களை நீக்கவல்லதான புண்ணிய தீர்த்தங்களில் நீராடிய பின்னர் தாழ்வான குணங்கள் நீங்குவதால், தாழ்ந்த குணங்கள் இல்லை என்று கூறுவது போன்று அல்லாமல் (இயல்பாகவே தாழ்வான குணங்கள் இல்லாதவன் என்று கருத்து)” என்று வேறுபாடு காண்பிக்கிறார். தன்னுடைய தொடர்பு காரணமாகவே ஒருவனுக்கு உள்ள தாழ்வான குணங்கள் அனைத்தையும் நீக்கும் வஸ்து ஒன்று, தன்னிடம் தாழ்வான குணங்கள் உள்ளது என்பதைப் பொறுக்காது அல்லவா? ஆகவே அந்த வஸ்துவிடம் தாழ்ந்த குணங்கள் இல்லை என்பது தானாகவே உண்டாகிறது. அல்லது, தாழ்ந்த குணங்களுக்கு எதிரான ஸ்வபாவம் உள்ளதால், தாழ்வான குணங்கள் இல்லாதவன் எனலாம்; இவ்விதம் பொருள் கொண்டால், “நிகில” என்னும் பதம் அசேதனங்களின் ஸ்வரூபத்தில் உள்ள மாறுதல்கள் மற்றும் சேதனனிடம் உள்ள கர்மம் என்பதையும் குறிக்கும். ஏதோ ஒரு சிறிய பாகத்தின் மூலமாவது தாழ்ந்த குணங்கள் எம்பெருமானுக்கு உள்ளது என்று தவறான அறிவு கொண்டவர்கள் கூறலாம்; இதனைத் தடுப்பதற்கே (கல்யாணைகதாந) - நல்ல குணங்களுக்கு மட்டுமே - என்றார். ஆனால், மேலே - ஜ்ஞாநாநந்தைகஸ்வரூப: - என்று கூறியபடியால், இங்கு மீண்டும் குணங்களைக் கூறினால், “கூறியதுகூறல்” என்னும் தோஷம் உண்டாகிறதே எனக் கேட்கலாம்; அப்படியல்ல, மேலே கூறப்பட்டது பொதுவாகக் கூறியது, இங்கு சில குறிப்பிட்டவற்றை மட்டும் கூறினார் என்று கொள்ளவேண்டும். அல்லது, இனி கூற உள்ள குணங்களை வெளிப்படுத்துவதாக உள்ளது என்பதை உணர்த்த இவ்விதம் கூறினார் எனலாம்.

கீதாபாஷ்ய அவதாரிகை தொடர்ச்சி - स्वेतर समस्त वस्तु विलक्षणानन्त ज्ञानानन्दैक स्वरूपः,

மேலே எம்பெருமானார் அருளிச்செய்த அவதாரிகையின் தமிழாக்கம் – தன்னைத் தவிர உள்ள மற்ற அனைத்தையும் விட எல்லையற்ற மேன்மை, ஞானம், ஆனந்தம் கொண்டவனாக, அனைத்தையும் விட உயர்ந்தவனாக, அனைத்தையும் விட வேறுபட்டவனாக உள்ளான்.

மேலே உள்ள கீதாபாஷ்ய அவதாரிகைக்கான தாற்பார்ய சந்திரிகை - त्रिविधानां चेतनाचेतनानां पराधीनत्वादि साम्यादेवंभूतं वस्त्वन्तरं नास्तीत्यभिप्रायेणाह - स्वेतरेति । एतेन ज्ञानभोगसाम्येऽपि सर्व प्रकारसमत्वनिषेधः "नित्यं विभुं सर्वगतम्", "विश्वमेवेदं पुरुषः" इत्यादिप्रशिद्धं त्रिविधपरिच्छेदराहित्यं प्राधान्यतः पृथगाह - अनन्तेति । अनन्तं - त्रिविधपरिच्छेदराहितम् । "अत्रैव देशेऽस्ति, अत्र तु नास्ति" इति देशपरिच्छेदः ; "अत्र कालेऽस्ति, अत्र तु नास्ति" इति कालपरिच्छेदः ; "इदम् इदं न भवति" इति वस्तुपरिच्छेदः, अल्पवर्णस्वर्णवत् स्वरूपाप कृष्टत्वादिकं वा । एवंविध परिच्छेद त्रयराहित्यं नाम सर्वदेस सर्वकालव्यापित्व सर्वान्तर्यामित्वरूपम् । वस्तु परिच्छेदराहित्यं हि समस्त वस्तु सामानाधिकरण्ययोग्यत्वादिकम्; न पुनर्मिथोविरुद्ध विविध वस्तुतादात्म्यं स्वव्यतिरिक्त समस्त वस्तुमिथ्यात्वं वा, उपयोरत्यन्तासंभावितत्वात् । विस्तरस्तु शतदूषण्यां कृतोऽस्माभिः । आनन्दस्य ज्ञानविशेषत्वात् ज्ञानानन्दशब्दयोः सामानाधिकरण्यमुपपन्नम् । तर्हि आनन्दशब्दस्य विशेष शब्दत्वात् "घटद्रव्यम्" इत्यादिवत् "आनन्दज्ञानम्" इति वक्तव्यामिति चेत्, तन्न; बहुलग्रहणेन सर्वोपपत्तेः । यद्वा आनन्दशब्दस्य अनुकूलवेदनीयेषु जडेष्वपि प्रयोगात्तद्विशेषणतया ज्ञानशब्दस्य पूर्वत्वोपपत्तिः । स्वरूपं प्रतीदं विशेषणद्वयं वा ॥

மேலே உள்ள தாற்பார்ய சந்திரிகை தமிழாக்கம் – (ஸ்வேதாரிதி = தன்னைத் தவிர மற்ற அனைத்து வஸ்துக்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட) என்பதன் மூலம் உணர்த்தப்படுவது என்னவென்றால், முன்றுவிதமான சேதனங்களும் அசேதனங்களும் எம்பெருமானுக்கு உட்பட்டவை என்னும் விஷயத்தில் மட்டுமே சமமானவை என்பதால் இதற்கு சமமான வஸ்து இல்லை என்பதாகும். ஒரு சிலருக்கு ஞானம் மற்றும் இன்பங்கள் போன்றவை மூலமாக ஒற்றுமை உள்ளது என்று வைத்துக் கொண்டாலும், எம்பெருமானுக்கு ஒத்த

வஸ்து இல்லை. முண்டக உபநிஷத் (1-1-6) - நித்யம் விபும் ஸர்வகதம் - , நாராயணம் (11-1) - விச்வமேவேதம் புருஷ: - இந்த ப்ரபஞ்சம் என்பது புருஷனாகிய பகவான் - போன்ற வரிகள் மூலமாக உணர்த்தப்படும் "மூன்றுவிதமாக எல்லைகள் இல்லாதவன்" என்பதை விளக்குவதாக "அநந்தம்" என்னும் பதம் உள்ளது (மூன்றுவிதமான எல்லைகள் = காலம், இடம், வஸ்து). "இந்த இடத்தில் உள்ளது, இந்த இடத்தில் இல்லை" என்பது தேசத்தினால் அளவுபடுதல் (தேச பரிச்சேதம்) ஆகும். "இந்த காலத்தில் உண்டு, இந்த காலத்தில் இல்லை" என்பது காலத்தினால் அளவுபடுதல் (கால பரிச்சேதம்) ஆகும். "இந்த வஸ்து உள்ளது, இந்த வஸ்து இல்லை" என்பது வஸ்துவினால் அளவுபடுதல் (வஸ்து பரிச்சேதம்) ஆகும். இப்படியாக மூன்றுவிதமான அளவுபடாமல் இருத்தல் என்பது - அனைத்து இடங்களிலும் அனைத்து காலத்திலும் இருத்தலும், அனைத்திற்கும் அந்தர்யாமியாக இருத்தலும் ஆகும். இப்படிக்கூறும்போது வஸ்துவினால் அளவுபடாமல் இருத்தல் என்பது அனைத்து வஸ்துக்களுடன் சேர்த்துக் கூறவல்ல தன்மையாகும். இவ்விதம் பொருள் கொள்ளாமல் - "தன்னைத் தவிர்த்த மற்ற வஸ்துக்கள் அனைத்தும் பொய்", "ஒன்றுக்கு ஒன்று முரணாக உள்ள அனைத்து வஸ்துக்களிலிருந்து விலகுதல்" - போன்று பொருள் கொள்ளக்கூடாது. இப்படியாக உள்ள நிலை எப்போதும் உண்டாவதில்லை. இதனை நாம் ஸததூஷணியில் விவரமாகக் கூறினோம். ஆனந்தம் என்பது ஞானத்திற்குள்ளே அடக்கம் என்பதால், "ஜ்ஞாநாநந்தம்" - ஆனந்தமயமான ரூபம் - என்று கூறலாம். இவ்விதம் கொண்டால், "ஆனந்தஞானம்" என்று ஆனந்த பதம் அல்லவோ முதலில் இருக்கவேண்டும் என்று கேட்கலாம். "குடம் என்னும் வஸ்து" என்பது "கடத்ரவ்யம்" என்று கூறப்படுவது போன்று "ஆனந்தஜ்ஞானம்" என்று இருக்கவேண்டும் அல்லவோ எனலாம். ஆனால் இலக்கணத்தில் "பஹுலக்ரஹணேந ஸர்வோபபத்தே" - பெரும்பாலும் முன்னர் வரலாம் - என்று உள்ளதால், சில இடங்களில் இவ்விதம் பின்னரும் வரலாம் என்பதை ஒட்டி - ஜ்ஞாநாநந்தம் - என்றார். அதாவது ஆனந்தம் என்பது அனுக்லமானது என்று அறிக. ஞானத்தைத் தவிர உள்ள மற்ற அனைத்தும் தெரிந்து கொள்ளப்பட வேண்டியவை என்பதால், முதலில் ஞானம் என்பது உள்ளது எனலாம். ஞானம் மற்றும் ஆனந்தம் ஆகியவற்றை ஸ்வரூபமாகக் கொண்டவன் என்பதால் இந்த இரண்டு பதங்களும் ஸ்வரூபத்தை விளக்கவே வந்தன.

கீதாபாஷ்ய அவதாரிகை தொடர்ச்சி - स्वाभाविकानवधिकातिशय ज्ञान बलैश्वर्य वीर्य शक्ति तेजः प्रभृत्यसंख्येय कल्याण गुण गण महोदधिः,

மேலே எம்பெருமானார் அருளிச்செய்த அவதாரிகையின் தமிழாக்கம் - தன்னுடைய ஸ்வபாவத்திலேயே இருக்கின்ற எண்ணற்றதும், எல்லையற்றதும் ஆகிய திருக்கல்யாண குணங்களின் ஸமுத்திரமாக உள்ளான் - இவற்றுள் சில - பலம், ஐச்வர்யம், வீர்யம்,

தேஜஸ், ஞானம், சக்தி - போன்றவை ஆகும். இவற்றைத் தனது ஸ்வபாவத்திலேயே கொண்டுள்ளான்.

மேலே உள்ள கீதாபாஷ்ய அவதாரிகைக்கான தாத்பர்ய சந்திரிகை - स्वाभाविकेति । स्वरूपापेक्षया गुणविग्रह अदीनामपृथक्सिद्धिसाम्येऽपि विग्रहादिधारण नियमनादौ ज्ञानादि गुणगणापेक्षत्व प्रदर्शनाय उत्तरोत्तर सुग्रहत्वसिद्धये च प्रथमं गुणोक्तिः । समस्त गुणबृन्द प्रधानतया षड्गुण्यस्य स्वरूपेणोपादानम्; इतरेषां च सौशील्यादीनां प्रभृतिशब्देन संग्रहणं कृतम् । "तवानन्तगुणस्यापि षडेव प्रथमे गुणाः । यैस्त्वयेव जगत्कुक्षावन्येऽप्यन्तर्निवेशिताः" इति ह्याहुः । संहति सृष्टि स्थिति हेतुभूत संकर्षणादि व्यूहत्रयो ज्ञानबलादि द्वन्द्व त्रिकस्य यथाक्रमं तत्तत् कार्य विशेषोन्मुखत्वेनाविर्भावविशेषात् ज्ञानबलेयादिक्रमविशेषः कृतः । स्वतः सर्वं सर्वथा सर्वदा साक्षात्करोति, तथा साक्षात्कृतं च सर्वे धारतयि, धारयन्नेव नियच्छति, धारयन्नियच्छं श्वाशिथिलो भवति, अघटितं च घटयति, तत्र च सहकारिनिरपेक्षो न केनचिदभिभूयते किंतु सर्वाभिभूर्भवति, इति च गुणक्रमपाठ विवक्षा । स्वाभाविकत्वम् अनन्याधीनत्वम् । मुक्तनित्ययोरपि हि तादृशं ज्ञानादिकं तदनुगुण परमात्म संकल्पाधीनम् । अनवधिकत्वम् अत्रोत्कृष्टावधिराहित्यम् । द्वाभ्यां विशेषणाभ्यां "परास्य शक्तिर्विविधैव शूयते, स्वाभाविकी ज्ञानबलक्रिया च" इत्याम्नाते परत्व स्वाभाविकत्वे प्रतिगुणमन्विते प्रदर्शिते । असङ्ख्येय शब्देन महोदधि शब्देन च "यथा रत्नानि जलधेरसङ्ख्येयानि पुत्रक । तथा गुणा ह्यनन्तस्य असङ्ख्येया महात्मनः" इत्यादि स्मारितम् । कल्याण शब्देन गुणनिषेधवचनानां हेयगुणविषयत्वम् उत्सर्गा पवादन्यायसिद्धं सूचितम् ॥

மேலே உள்ள தாத்பர்ய சந்திரிகை தமிழாக்கம் - குணங்கள் மற்றும் விக்ரஹங்கள் ஆகிய இரண்டுமே ஸ்வரூபத்திற்கு விசேஷங்களாக உள்ளன. இந்த விஷயத்தில் இரண்டும் சமமே ஆகும். ஆனால் விக்ரஹங்களைத் தரிப்பது, ப்ரவ்ருத்திக்கும்படிச் செய்வது ஆகிய இரண்டிற்கும் ஞானம் உள்ளிட்ட குணங்கள் அவசியமாக உள்ளன. ஆகவே அவற்றைப் பற்றி முதலில் கூறுகிறார். மற்ற அனைத்து குணங்களிலும் ஆறு குணங்கள் மிகவும் முக்கியமானவை மற்றும் முதன்மை பெற்றவை என்பதால் அவற்றைத் தனித்தனியே உரைக்கிறார். இவை நீங்கலாக உள்ள மற்ற குணங்களைக் குறிக்க "ப்ரவ்ருத்தி = முதலான" என்ற பதம் பாஷ்யத்தில் உள்ளது. தவாநந்தகுணஸ்யாபி ஷடேவ ப்ரதமே

குணா: யைஸ்த்வயேவ ஜகத்குஷாவந்யே அப்யந்தர்நிவேசிதா: - எண்ணற்ற பல குணங்கள் கொண்ட உனக்கு ஆறு குணங்களே முதன்மையான குணங்கள் என்று உரைக்கப்பட்டன; இப்படிப்பட்ட ஆறு குணங்கள் எவை என்றால், அந்தக் குணங்களால் அல்லவோ உனது வயிற்றில் அனைத்து உலகங்களும் வைக்கப்பட்டது போன்று மற்ற குணங்களும் உன்னுள் வைக்கப்பட்டன - என்றது காண்க. ஸம்ஹாரம், ஸ்ருஷ்டி, காத்தல் ஆகிய செயல்களுக்குக் காரணமாக ஸங்கர்ஷணன், ப்ரத்யும்நன் மற்றும் அநிருத்தன் என்ற மூன்று வ்யூஹ அவதாரங்கள் உள்ளன. இந்த வ்யூஹங்கள் ஒவ்வொன்றுக்கும் இந்த ஆறு குணங்களை இரண்டு இரண்டாகப் பிரித்துக் கொள்ளவேண்டும். அனைத்து பொருள்களையும், அனைத்து விதமாகவும் எப்போதும் தான் பார்த்தபடி உள்ளான்; இப்படியாகத் தான் பார்த்தபடி உள்ள அனைத்தையும் தாங்கியபடி உள்ளான்; தாங்கியபடி உள்ளபோதே அவற்றை நியமித்தபடியும் உள்ளான். அனைத்தையும் எப்போதும் தாங்கியபடியும், நியமித்தபடியும் உள்ளபோதிலும் எந்தவிதமான மாற்றமும் அடையாமல் உள்ளான். சேர இயலாதவற்றையும் எளிதாகச் சேர்க்கிறான். இவ்விதம் சேர்ப்பதற்கு யாரிடமும் எந்தவிதமான உதவியையும் எதிர்பாராமல் உள்ளான். தான் யாருக்கும் அடிபணியாதவனாக, அனைத்தையும் தனக்கு அடிபணிந்து நடக்கும்படிச் செய்வனாக உள்ளான். இவை இங்கு கூறப்பட்ட ஆறு குணங்களாகும். இவை இவனுக்கு ஸ்வபாவத்திலேயே உள்ளன. மற்ற யாராலும் இவனுக்கு இவை அளிக்கப்படவில்லை. முக்தர்கள் மற்றும் நித்யர்கள் ஆகிய இருவருக்கும் உள்ள ஞானம் போன்ற பல குணங்கள், ஸர்வேச்வரனின் ஸங்கல்பம் மூலமாகவே அவர்களுக்குக் கிட்டியவை ஆகும். ஆனால் இவனுக்கு அப்படி இவை வந்தது அல்ல, தாமாகவே உள்ளன என்று கருத்து. "அநவதிகத்வம்" என்றால் "எல்லையற்ற" என்று பொருள். அதாவது மேற்பட்ட எல்லை என்பதே இல்லாமல் உள்ளவை என்று கருத்து. இதனை ச்வேதாஸ்வதர உபநிஷத் (6-8) - பராஸ்ய சக்திர்விவிதைவ ச்ருயதே, ஸ்வாபாவிகீ ஜ்ஞானபல்க்ரியா ச - இவனது சக்தி பலவிதமாக உள்ளது; உயர்ந்தது; ஸ்வபாவத்திலேயே இவனுக்கு ஞானம், பலம், செயல் ஆகியவை உண்டு - என்றது. இந்த ச்ருதி வாக்கியம் காரணமாக "பரத்வ (மேலான) மற்றும் ஸ்வபாவ (இயல்பாகவே)" என்னும் இரண்டு விசேஷங்களும் இவனது அனைத்து குணங்களிலும் கொள்ளப்பட வேண்டும். அஸங்க்யேய - எண்ணற்ற குணங்களுக்குக் கடல் போன்றவன் - என்று பொருள். இதன் மூலம் வாமனபுராணம் (74-40) - யதா ரத்நாநி ஜலதேரஸங்க்யேயாநி புத்ரக | ததா குணா ஹ்யநந்தஸ்ய அஸங்க்யேயா மஹாத்மந: - புத்திரனே! ஸமுத்திரத்தில் உள்ள இரத்தினக்கற்களை எவ்விதம் எண்ண இயலாதோ அது போன்று ஸர்வேச்வரனின் குணங்கள் எண்ணற்றவை ஆகும் - என்பது இங்கு நினைவு படுத்தப்பட்டது. "கல்யாண" என்ற பதம் மூலம் - "எம்பெருமானுக்குக் குணங்கள் இல்லை" என்று கூறும் வாக்கியங்கள், "அவனுக்குத் தாழ்ந்த குணங்கள் இல்லை" என்பதையே கூறுகின்றன - என்பது உணர்த்தப்பட்டது. இது உத்ஸர்க்க அபவாத ந்யாயம் மூலம் ஆகும். (இது மீமாம்ஸத்தில் உள்ள நியாயம் ஆகும். அனைத்து ஹோமங்களும் ஆஹவநீயம் என்ற அக்னியில் செய்யப்படவேண்டும் என்று உள்ளபோதிலும், அச்வமேத

யாகத்தில் “பதே ஜுஹோதி” என்று உள்ளதால், அதில் உள்ள பதஜுஹாமத்தை மட்டுமே குதிரையின் காலடிச் சுவடுகளில் செய்யவேண்டும் என்பதே இந்த ந்யாயம்).

கீதாபாஷ்ய அவதாரிகை தொடர்ச்சி - स्वाभिमतानुरुपैक रूपाचिन्त्य दिव्याद्भुत नित्य निरवद्यनिरतिशयौज्ज्वल्य सौन्ध्य सौकन्ध्य सौकुमार्य लावण्य यौवनाद्यनन्त गुण निधि दिव्य रूपः,

மேலே எம்பெருமானார் அருளிச்செய்த அவதாரிகையின் தமிழாக்கம் – அவன் மிகவும் சிறந்த ரூபம் கொண்டவனாகவும் உள்ளான். அந்த ரூபம் எப்படிப்பட்டது என்றால் – தனக்கு விருப்பமானதாகவும், தனக்கு ஏற்றதாகவும், ஒரே போன்ற ஸ்வபாவம் கொண்டதாகவும், இந்த உலகில் காணப்படாத ஒன்றாகவும், அற்புதமாகவும், என்றும் உள்ளதாகவும், தோஷம் இல்லாததாகவும், ஒளி உடையதாகவும், அழகானதாகவும், நறுமணம் வீசும்படியாகவும், மென்மையானதாகவும், இனிமையாகவும், இளமையாகவும் முதலான எண்ணற்ற தன்மைகளுக்கு இருப்பிடமான திவ்யமான ரூபம் கொண்டவன்.

மேலே உள்ள கீதாபாஷ்ய அவதாரிகைக்கான தாத்தார்ய சந்திரிகை - अथ कारणोपसनादि प्रकरणेष्वस्त्रभूषणाध्यायादिषु च प्रतिपन्नं विलक्षणविग्रहयोगं दर्शयति - स्वाभिमतेति । अभिमतेऽप्यननुरुपत्वस्य अनुरुपेऽप्यनभिमतत्वस्य लोके दृष्टात्वात्तदुभय व्यवच्छेदाय स्वाभिमतानुरुपेत्युक्तम् । एकरूपेत्यनेन व्यूहविभवाद्यवस्थास्वपि हेयप्रत्यनीकत्व आनन्दावहत्व मुमुक्षूपास्यत्व प्राप्यत्वादि स्वभाव अपरित्यागोऽभिहितः । यद्वा व्यूहादिपरिणामे सत्यपि परमव्योम निलयस्य विग्रहस्य प्राचीन संस्थानावस्थितिरुक्ता । "सावयवत्वादनित्यम्" इत्यादीनां धर्मिग्राहकबाधादिभिराभासतामभिप्रेत्य अचिन्त्यत्वोक्तिः । एको दिव्यशब्दः संस्थानवैलक्षण्यपरः, परमव्योमवर्तित्वमात्रपरो वा; इतरस्त्व प्राकृतत्वपरः । विचित्रावतारयोगः, प्रतिक्षणम् अपूर्ववदनुभाव्यत्वम् वटपत्रशयन विश्वरूपाद्यवस्थागतमाश्चर्यं च, अद्भुतशब्देन विवक्षितम् । नित्यत्वं कालापरिच्छिन्नत्वम् । तथा चामानन्ति रहस्यान्नायविदः, "नित्यालिङ्गा स्वभाव संसिद्धिर् इन्द्रियाकाराङ्ग प्रत्यङ्ग व्यञ्जनवती" (रह.ब्रा) इति । श्रीपौष्करे च, "नित्यसिद्धे तदाकारे तत्परत्वे च पौष्कर । यस्यास्ति सत्ता हृदये तस्यासौ संनिधिं व्रजेत्" (पा.पौ.सं) इति । निरवद्यत्वं जरादिराहित्यम् । उत्तरोत्तर निरवद्यशब्देषु पूर्वपर्वेभ्यः सुग्रहत्वं वा विवक्षितम् ।

शुभाश्रयत्व भोग्यत्वाद्युपयुक्तमङ्गलगुणयोगो निरतिशय औज्ज्वल्येत्यादिनोक्तः । निरतिशयत्वं स्वापेक्षया उत्कृष्टराहित्यम्, अनुत्तमत्ववत् । तच्च प्रति गुणमन्वेतव्यम् । औज्ज्वल्यं भास्वरत्वम् । सौन्दर्यं अवयवशोभा । "सर्वगन्धः" (छा.उ.३.१४.४) इति शुतिरनुकूल गन्धविषया; स्रक्चन्दनादि चात्र कृतकरमित्यभिप्रायेण सौगन्ध्यशब्दः । सौकुमार्यं महाबलत्वेऽपि "पुष्पहासः"(भा.आ.स.१०२) इति नाम दुहानं मार्दवम्; यथोक्तम्, "सुकुमारौ महाबलौ"(रा.आ.१९.१४) इति । लावण्यं समुदायशोभा । यत्तदुच्यते भगवच्छास्त्रे, "विश्वमाप्याययन्कान्त्या पूर्णन्द्वयुततुल्यया" (सा.सं.२.७०) इति । "भूयिष्ठं तेज एवाद्भिर्बहुलाभिर्मृदूकृतम् । चक्षुरानन्दजननं लावणयमिति कथ्यते"(अहि.सं.५२) इति ह्याहुः । यौवनं कौमारानन्तर्योपलक्षणीयः स्वभावविशेषः, न तु कौमारानन्तरभाविन्येव दशा; तद्यौवनस्यानादित्वात्, देवादिषु च केषांचित् युवत्वेनैवोत्पत्तिदर्शनात् । आदिशब्देन शुभाश्रय प्रकरणेषूक्ताः सर्वे विग्रहगपणाः संगृहीताः ॥

மேலே உள்ள தாத்தார்ய சந்திரிகை தமிழாக்கம் – அதன் பின்னர் காரண வாக்கியங்கள், உபாஸன வாக்கியங்கள், அஸ்த்ரபூஷண அத்யாயம் போன்றவற்றில் கூறப்பட்டதும் மற்ற அனைத்திலும் மாறுபட்டதும் ஆகிய திவ்யமங்கள விக்ரஹம் இவனுக்கு உள்ளது என்று காட்டுகிறார். இந்த உலகத்தில் பொதுவாக விருப்பமான ஒரு பொருள் ஏற்கத்தகாத ஒன்றாக இருப்பதையும், ஏற்கத்தகுந்த வஸ்து விருப்பமற்ற ஒன்றாக உள்ளதையும் காணலாம். இவனது திருமேனி இது போன்று முரண்பாடுகள் அற்றது என்பதை உணர்த்தவே "அபிமத - விருப்பமானது, அநுரூப- ஏற்புடையது" என்று உரைத்தார். "ஏகரூப - ஒரே போன்று" என்பதன் மூலம் வ்யூஹம், விபவம் உள்ளிட்ட நிலைகளிலும் தாழ்ந்த குணங்கள் இல்லாமை, ஆனந்தத்தை அளிக்கவல்ல தன்மை, மோகஷத்தை விரும்பும் முழுக்ஷுக்களால் த்யானம் செய்யப்படும் தன்மை போன்ற இவனுடைய ஸ்வபாவங்கள் இவனை விட்டு அகலுவதில்லை என்று கூறப்பட்டது. அதாவது, வ்யூஹம் போன்ற மாறுபாடுகள் கொண்டபோதிலும் பரமபதத்தில் உள்ள பரவாஸுதேவனின் திருமேனி முன்பு போன்றே உள்ளது என்று கருத்து. "அசிந்த்ய - எண்ண இயலாதது" – என்பதாகும். அதாவது அவனது திருமேனி அவயவங்களுடன் (உடல் உறுப்புக்கள்) கூடியுள்ளதால் அவை அழியக்கூடியவை என்று சிலர் கூறும் வாதங்கள் அனைத்தும் ச்ருதி உள்ளிட்ட பல ப்ரமாணங்களுக்கு விரோதமாக உள்ளதால், நம்மால் அவ்விதம் எண்ண இயலாதபடி அவன் திருமேனி உள்ளது என்று கொள்ளவேண்டும். "திவ்ய" என்ற பதம், அவனது அவயவங்களின் சேர்க்கையான, விசித்ரமாக உள்ளதை உணர்த்துகிறது. அல்லது "பரமபத்தில் உள்ள" என்ற பொருளையும் கொள்ளலாம். பாஷ்யத்தில் இந்த வரியின் இறுதியில் மற்றொரு "திவ்ய" என்ற பதம் உள்ளது காண்க. இந்தப் பதம்,

இவனது திருமேனியானது ப்ரக்ருதியின் பரிணாமம் அல்ல என்று உணர்த்துகிறது. “அத்புத = ஆச்சர்யமான” என்னும் பதம் உணர்த்துவது - மிகவும் வியக்கவைக்கும் அவதாரங்கள், ஒவ்வொரு நொடியிலும் புதியவன் போன்று அனுபவிக்கலாம்படியான தன்மை, ஆலந்தளிரில் பள்ளி கொண்ட பாலக உருவம் தொடங்கி விச்வரூபம் எடுத்த உருவம் முடிய உள்ள தனித்தன்மை - போன்றவை ஆகும். “நித்ய= அழிவற்ற” என்ற பதம், காலத்தினால் அளவுபடாத தன்மையைக் காட்டுகிறது. மேலும் கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- ரஹஸ்யாம்நாயம் - நித்யாலிங்கா ஸ்வபாவ ஸம்ஸித்திர் இந்த்ரியாகாராங்க ப்ரத்யங்க வ்யஞ்ஜநவதீ - காலத்தால் அளவுபடாதது; கர்மம் மூலமாக உண்டாகும் ஆண், பெண் என்ற அடையாளம் அற்றது, தனது விருப்பத்தினால் உண்டானது; நமது இந்த்ரியங்கள் போன்ற ரூபம் கொண்ட அங்கங்கள், உப அங்கங்கள் ஆகியவை கொண்டது.
- பாஞ்சராத்ர ஸ்ரீபௌஷ்கர ஸம்ஹிதை - நித்யஸித்தே ததாகாரே தத்பரத்வே ச பௌஷ்கர | யஸ்யாஸ்தி ஸத்தா ஹ்ருதயே தஸ்யாஸௌ ஸந்நிதிம் வ்ரஜேத் - எப்போதும் இருக்கின்ற அவனது ரூபம் அல்லது மேன்மை ஆகியவற்றைக் குறித்து யார் ஒருவன் மனதில் “இவை எப்போதும் உள்ளன” என்ற எண்ணம் உள்ளதோ அவன் அருகில் உள்ள இருப்பைப் பகவான் அடைகிறான். மேலும் இந்த மனிதனும் அவனது சமீபத்தை அடைவான்.

“நிரவத்ய = தோஷம் அற்ற” என்று கிழட்டுத்தன்மை போன்றவை இல்லாமல் உள்ளதைக் கூறுகிறது. பாவங்கள் அனைத்தையும் நீக்கவல்லதாகவும், த்யானிக்கக் கூடியதாகவும், அனுபவிக்கவல்லதாகவும் இருப்பதற்குத் தேவையாக உள்ள குணங்கள் பற்றி இனிக் கூறப்பட உள்ளது. “நிரதிசய = எல்லையற்ற” என்றால் தன்னை விட உயர்ந்தது என்று ஏதும் இல்லாமல் இருத்தல் ஆகும். இதனை அனைத்துக் குணங்களிலும் சேர்த்துப் படிக்கவேண்டும். “ஸௌந்தர்யம் = அழகு” என்பது அவயவங்களின் அழகாகும். “ஸௌகந்த்யம் = நல்ல வாஸனை” என்பது என்ன? சாந்தோக்ய உபநிஷத் (3-14-4) – ஸர்வகந்த: - அனைத்து நறுமணங்களும் கொண்டவன் - என்ற ச்ருதி வரியின் மூலம் நல்ல வாஸனை கூறப்படுவதாலும், மலர்கள் மற்றும் சந்தனம் போன்றவை இவனது திருமேனியில் உள்ளதால் திருமேனிக்குப் புதிதான வாஸனை ஏதும் அவற்றால் உண்டாக்க இயலவில்லை என்பதாலும், இந்தப் பதம் இவன் திருமேனி குறித்துக் கூறப்பட்டது என்றாகிறது. “ஸௌகுமார்யம் = மென்மை” என்றால் மிகுந்த வலிமை கொண்டவனாக உள்ளபோதிலும், புஷ்பஹாஸ: - அப்போது மலர்ந்த மலர் - போன்று மென்மையான திருமேனியைக் குறிக்கும். இதனை இராமாயணம் ஆரண்யகாண்டம் (19-14) – ஸுகுமாரோ மஹாபலோ - பலம் கொண்டவர்களாகவும் மென்மையான சரீரம்

கொண்டவர்களாகவும் உள்ளனர் – என்றது. “லாவண்யம்” என்றால் மொத்தமான அழகு என்பதாகும். இது கீழே உள்ளபடி உரைக்கப்படுகிறது:

- ஸாத்தவத ஸம்ஹிதை (2-70) – விச்வமாப்யாயயங்காந்த்யா பூர்ணேந்த்வயுத துல்யயா – பல முழு நிலவுகளின் சமமான காந்தி மூலம் உலகை நிறைவு பெறச்செய்து.
- அஹிர்புத்த்ய ஸம்ஹிதை (52) – பூயிஷ்டம் தேஜ ஏவாத்திப்பஹுலா பிர்ம்ருதூக்ருதம் சக்ஷுராநந்தஜநநம் லாவண்யமிதி கத்யதே – அதிகமான நீர் காரணமாக மென்மை செய்யப்பட்ட கண்களுக்கு ஆனந்தம் அளிக்கின்ற அதிகமான ப்ரகாசம் என்பதே லாவண்யம் ஆகும்.

“யௌவந” என்றால் கௌமாரம் என்ற பருவத்தின் பின்னர் வரும் வாலிபப்பருவம் என்று பொருள் அல்ல; எம்பெருமானுக்கு இத்தகைய யௌவனம் என்பது எப்போதும் உள்ளது. அப்படியெனில் இங்கு கூறப்படுவது என்ன? தேவர்களில் சிலர் யௌவனப் பருவத்துடன் தோன்றுகின்றனர் என்று ப்ரமாணங்கள் உள்ளதாலும், இந்தப் பதம் மற்றவர்களுக்குக் கௌமாரம் என்ற பருவத்தின் பின்வரும் பருவம் என்பதை உணர்த்துகிறது என்று கருத்து. “ஆதி = முதலான” என்ற பதம் மூலம், திவ்யமங்கள திருமேனி குறித்து உள்ள பல ப்ரமாணங்களில் கூறப்படுபவை அனைத்தும் இங்கு சுருக்கமாக உரைக்கப்பட்டன என்று கூறப்பட்டது.

கீதாபாஷ்ய அவதாரிகை தொடர்ச்சி - स्वोचित विविध विशित्रानन्ताच्चर्यं नित्य निरवद्यापरिमित दिव्य भूषणः, स्वानुरूपासंख्येयाचिन्त्य शक्ति नित्य निरवद्यनिरतिशय कल्याण दिव्यायुधः ,

மேலே எம்பெருமானார் அருளிச்செய்த அவதாரிகையின் தமிழாக்கம் – அவன் அணிந்துள்ள பல்வேறு ஆபரணங்கள் அவனால் அழகு பெறுகின்றன. அவை எண்ணற்றவையாகவும், அவனுக்கு ஏற்றதாகவும், பல்வேறு வகைப்பட்டதாகவும், அற்புதமாகவும், அழிவற்றதாகவும், இந்த உலகில் காண இயலாததாகவும், குறைபாடுகள் இல்லாததாகவும், அளவற்றதாகவும், தெய்வீகமானதாகவும் உள்ளன. அவனது ஆயுதங்கள் – அவனுக்குத் தகுந்தவையாகவும், எண்ணற்றும், சக்தி பொருந்தியதாகவும், அழிக்க இயலாததாகவும், குறைபாடுகள் இல்லாததாகவும், மங்களம் அளிக்கவல்லதாகவும், தெய்வீகமானதாகவும் உள்ளன.

மேலே உள்ள கீதாபாஷ்ய அவதாரிகைக்கான தாத்பர்ய சந்திரிகை - एवं स्वरूपतद्गुणौ विग्रहतद्गुणौ च प्रतिपाद्य, विग्रहाश्रितम् आभरणवर्गम् आयुधवर्गं च दर्शयति - स्वोचितेत्यादिपदद्वयेन । पूर्वोक्त विलक्षण विग्रहविशिष्टं स्वरूपमिह स्वशब्दार्थः । अत्र "आयताश्च सुवृत्ताश्च बाहवः परिघोपमाः । सर्वभूषण भूषार्हाः" (रा.कि.३.१५) इत्यादि भाव्यम् । किरीटहारादिरूपेण वैविध्यम् । एकजातीयोष्वपि मणिकाञ्चननादि द्रव्य विशेष वर्ण संस्थानादि - विशेष विशिष्ट व्यक्तिभेदाद्वैचित्र्यम् । अपरिमितेत्यसंख्येयत्वोक्तेः अनन्तत्वमाश्चर्य विशेषणम् । अनवधिकाश्चर्य रसावहत्वम् अनन्ताश्चर्यत्वम्; अथवा अनन्तानि आश्चर्याणि संस्थान विशेष सौगन्ध्य सुखस्पर्शत्वादीनि येषां भूषणानां तानि तथोक्तानि । नित्य निरवद्य शब्दौ पूर्ववत् । अपरिमितत्वमसंख्येयत्वमेव, न तु ह्रस्वगदीर्घादिपरिमाणविरहः । यद्वा अनन्तेत्यसंख्येयत्वम्, अपरिमितेति च विग्रहानुरूपमहत्त्वं, विवक्षितम् । भूषणायुधयोर् दिव्यत्वम् अप्राकृतत्वम् । पूर्वोक्त गुणविग्रह आभरणविशिष्टः "स्वानुरूप" इत्यत्र स्वशब्दार्थः । असंख्येयेति । पञ्चायुधत्व प्रसिद्धिः प्राधान्यादिति भावः । अचिन्त्यशक्तीति । कुठारटङ्ककुदा - लादिभिः प्रत्येकं कृच्छ्रसाध्यं सालशैलवसुधातलविदारणम् एकेन हि महेषुणा कृतमिति भावः । निरतिशय कल्याणत्वं निरतिशय आनन्दावहत्वम्, भूषणकोटावप्यनुप्रवेशात्; यद्वा लोके यान्यायुधलक्षणानि मङ्गलावहताय प्रसिद्धानि, तैः सर्वैः संपूर्णत्वम् ॥

மேலே உள்ள தாத்பர்ய சந்திரிகை தமிழாக்கம் - இப்படியாக ஸர்வேச்வரனின் ஸ்வரூபம், குணங்கள், திருமேனி, திருமேனியின் குணங்கள் ஆகியவற்றை உரைத்தார். இனி அப்படிப்பட்ட அவன் திருமேனியை அடைந்துள்ள ஆபரணங்கள் மற்றும் ஆயுதங்கள் பற்றி உரைக்கிறார். இங்குள்ள "ஸ்வ = தனக்கு" என்ற பதம், மேலே கூறப்பட்ட குணங்களைக் கொண்ட திருமேனியுடன் கூடிய தனக்கு என்பதை உணர்த்துகிறது. இங்கு இராமாயணம் கிஷ்கிந்தா காண்டம் (3-15) - ஆயதாச்ச ஸுவ்ருத்தாச்ச பாஹவ: பரிகோபமா: ஸர்வபூஷண பூஷார்ஹா: - நீண்டவையாகவும், திடமானதாகவும், உறுதியாக உள்ளதாகவும், அனைத்து ஆபரணத்திற்கு அலங்காரமாக உள்ளதாகவும் இருக்கின்ற இராமனின் திருக்கரங்கள் - என்பதை எண்ணுதல் வேண்டும். ஆபரணங்களானவை கரீடம் மற்றும் ஹாரம் போன்ற வேறுபாடுகளால் பலவிதமாக உள்ளன; மேலும் ஒரே போன்ற ஆபரணம் என்று எடுத்துக்கொண்டாலும் அவற்றில் இரத்தினக்கற்கள், தங்க வேலைப்பாடுகள், பலவிதமான வடிவங்கள் என்று வேறுபாடுகள்

கொண்டவையாக வியக்கவைக்கும்படி உள்ளன. “அனந்த - அளவற்ற” என்பது எண்ண இயலாமல் உள்ளது என்பதை உணர்த்துவதால், இந்தப் பதம் முடிவற்ற ஆச்சர்யம் என்பதைக் கூறுவதாக உள்ளது. இதன் கருத்து, எல்லையற்ற வியப்பை அளிப்பதாக உள்ளது என்பதாகும். எண்ணற்ற ஆச்சர்யங்களைக் குறிப்பதாகவும் கொள்ளலாம். இவ்விதம் கொண்டால் - சிறந்த அமைப்பு, சிறந்த நறுமணம், மென்மையாக இருத்தல் போன்றவற்றை உணர்த்துகிறது. “அளவற்ற” என்பதற்கு “கணக்கற்ற” என்று பொருள் கொள்ளவேண்டுமே அல்லாமல், நீளமாக உள்ளவை, சிறிதாக உள்ளவை என்பது போன்ற அளவற்று உள்ளன எனக்கொள்ளக்கூடாது. முதலில் உள்ள “முடிவற்ற” என்பதற்கு “எண்ணற்ற” என்று பொருள் கொண்டு, பூஷணங்களுக்கு விசேஷமாகக் கூறப்பட்டது எனலாம். இவ்விதம் கொள்ளும்போது “அபரிமித - அளவற்ற” என்பது திருமேனியின் இயல்புக்கு ஏற்றபடி தாங்களும்பெருமை கொண்டவையாக இருக்கும் என்பது உணர்த்தப்பட்டது. இவனது ஆபரணங்கள் மற்றும் ஆயுதங்கள் போன்றவை திவ்யமாக இருத்தல் என்பது இந்த ப்ரக்ருதியின் செயலால் அவை உண்டாக்கப்பட்டவை அல்ல என்பதே ஆகும். “ஸ்வாநுரூப = தனக்கு ஏற்ற” என்னும் பதம், “மேலே கூறப்பட்ட குணங்கள், விக்ரஹம், ஆபரணங்கள் ஆகியவற்றுடன் கூடிய தனக்கு ஏற்ற” என்பதை உணர்த்துகிறது. “அஸங்க்யேய = எண்ணற்ற” என்னும் பதம் உணர்த்துவது என்னவென்றால் - எம்பெருமானுக்கு ஐந்து ஆயுதங்கள் மிகவும் ப்ரஸித்தி பெற்றவை, அவன் ஐந்து ஆயுதங்கள் கொண்டவன் என்று கூறப்படுவது அவை ஐந்தும் முக்கியமானவை என்பதால் ஆகும் - என்று உணர்த்தவே ஆகும். “அசிந்த்யசக்தி = எண்ணிப் பார்க்க இயலாத சக்தி” என்றால் - கோடாலி, குத்தாலி போன்ற ஆயுதங்களால் மிகவும் கடினப்பட்டு மட்டுமே மரத்தைப் பிளத்தலும், மலைபூமியைப் பிளத்தலும் ஆகியவற்றைச் செய்ய இயலும்; அப்படி உள்ளபோது ஒரே பாணம் மூலம் மட்டுமே இவற்றைச் செய்தல் - என்பதை உணர்த்துகிறது. “நிரதிசய = எல்லையற்ற” என்பது ஆனந்தத்தை ஏற்படுத்துவது ஆகும். இதன் கருத்து - இப்படிப்பட்ட ஆயுதங்கள் இவனுக்கு ஆயுதங்களாக மட்டும் அல்லாமல் ஆபரணங்களாகவும் இருக்கின்றன என்பதாகும். அல்லது எந்தெந்த ஆயுதங்கள் எப்படிப்பட்ட மங்களங்களை அளிக்கும் என்று உலகில் சாஸ்த்ரங்களால் உரைக்கப்படுகின்றனவோ, அவை அனைத்தாலும் நிறைந்திருத்தல் என்றும் கொள்ளலாம்.

கீதாபாஷ்ய அவதாரிகை தொடர்ச்சி - *स्वाभिमितानुरूप नित्य निरवद्य स्वरूप रूप गुण विभव ऐश्वर्य शीलाधनवधिकातिशयासंख्येय कल्याण गुण गण श्रीवल्लभः*;

மேலே எம்பெருமானார் அருளிச்செய்த அவதாரிகையின் தமிழாக்கம் - அவன் மஹாலக்ஷ்மியின் நாயகனாக உள்ளான். அவள் அவனுக்கு ஏற்றவளாகவும், இன்பம்

அளிப்பவளாகவும், எப்போதும் இருப்பவளாகவும், தோஷங்கள் அற்றவளாகவும், உயர்ந்த குணங்கள் கொண்டவளாகவும், ஐச்வர்யம் நிறைந்தவளாகவும், எண்ணற்ற மங்களங்கள் நிறைந்தவளாகவும், சீலம் முதலான எல்லையற்ற மேன்மை கொண்ட எண்ணற்ற திருக்கல்யாண குணங்களின் கூட்டங்களைக் கொண்டவளாகவும் உள்ளாள்.

மேலே உள்ள கீதாபாஷ்ய அவதாரிகைக்கான தாற்பர்ய சந்தரிகை - पूर्वं स्वरूपनिरूपकतया सामान्यतोऽभिहितां श्रियं विभूतिमध्येऽपि स्थितां विशेषतो दर्शयन्नार्थात्तत्स्वरूपादिकमप्याह - स्वाभिमतेति । स्वरूपं स्वासाधारण धर्मविशिष्टं श्रियो दिव्यात्मस्वरूपम् । रूपं दिव्यविग्रहः । रूपानन्तरो गुणशब्दस्तद्गत निरतिशय औज्ज्वल्य सौन्दर्यादिपरः । विभवशब्दः परिजनपरिबर्हादिपरः । परत्व सौलभ्यौपयिकगुणवर्गद्वयम् ऐश्वर्यं शीलं पदाभ्याम् उपलक्षितम् । ततश्चादिशब्दः प्रत्येकमन्वयात् ज्ञानशक्त्यादिकं वात्सल्यादिकं च संगृह्णाति । ऐश्वर्यशीलादयः अनवधिकातिशयाश्च असंख्येयाश्च कल्याणाश्च गुणा इति विशेषणसमासः । एवंविध गुणानां गुण इति षष्ठीतत्पुरुषः । ऐश्वर्य शीलादेर्गणत्वानौचित्यात्, अनवधिकातिशयत्वस्यापि गणविशेषणत्वे प्रत्येकं गुणानाम् उत्कर्षस्या शाब्दत्वात्, गुणविशेषणतयैव समास उचितः । स्वरूपम्, रूपम्, तद्गुणः, विभवः, ऐश्वर्यादिगुणगणश्च, इति द्वन्द्वः । स्वरूपादिपञ्चकं भगवद् अभिमतानुरूपं नित्यं निरवद्यं यस्याः, सा स्वाभिमतेत्यादि गुणगणेत्यन्तनोक्ता । स्वरूपम्, रूपम्, तद्गुणः, विभवः, ऐश्वर्यम्, शीलम्, इत्यादि गुणगण इति योजनायां स्वरूपरूपयोरपि गुणानुप्रवेशप्रसङ्गः । स्वरूपादेः सर्वस्य परमात्म अभिमतत्वं व्यक्तम् । स्वरूपस्य नित्यत्वं निर्विकारतया सर्वकालवर्तमानत्वम् । नितवद्यत्वं पूर्वं परमात्म स्वरूपे प्रतिपादितप्रकारम्, तद्वत् पितृत्वप्रयुक्तकादाचित्कोष्मलत्वादिराहित्यं वा । अनुरूपत्वं तु यथाप्रमाणं प्राग्वदेव कल्याणैकतानत्वाद्कम् । "शान्तानन्त" (च.श्लो.४) इत्यादिकमिह भाव्यम् । रूपस्य नित्यत्वम् अवतारादिदशायामपि परमपदनिलय भगवद् एकासनस्थितस्य तथावस्थितत्वम् । अनुरूपत्वं च, "अस्या देव्या यथा रूपम् अङ्ग प्रत्यङ्ग सौष्ठवम् । रामस्य च यथा रूपं तस्येयम् असितेक्षणा" (रा.सु.१५.५१), "विष्णोर्देहानुरूपां वै करोत्येषात्मनस्तनुम्" (वि.पु.१.९.१४५) इत्यादि प्रतिपादितम् । विग्रह गुणानां नित्यत्वं नाम औज्ज्वल्यादेः कदाचिद् अप्यपकर्षाद्यभावः । निरवद्यत्वं च दुष्प्रेक्षतादिराहित्यम्। अनुरूपत्वं, "घनकनकद्युती युवदशामपि मुग्धदशाम्"

(கு.ர.கோ.29) इत्याद्युक्तप्रकारम् । विभवस्यानुरूपत्वं, "देव तिर्यङ् मनुस्येषु पुत्रामा भगवान् हरिः । स्त्रीनाम्नी लक्ष्मीर्मेत्रेय नानयोर्विद्यते परम्" (वि.पु.9.८.३५)इत्यादिभिर् अनुसंधेयम् । अनवधिकातिशयत्व वचनादीश्वरख्यतिरिक्ताशेषगोचरस्यापि तदैश्वर्यस्य ईश्वराभिमतत्वात्न द्वैराज्यादिदोषः । "अस्येशाना जगतो विष्णुपत्नी" (यजु.४.४.१२.५७) इति विष्णुपत्नीत्ववेषेण हि सर्वस्य जगत इयमीष्टे । "ईश्वरी सर्वभूतानाम्" (श्रीसूक्ते) इत्यत्र तु, यद्यपि सर्वभूतानामिति प्रतिसम्बन्धिनिर्देशात् स्त्रीप्रत्ययानुसारेण ईश्वरपत्नीति विवक्षा न शक्या । तथापि वाक्यान्तरबलादर्थस्य तथात्वसिद्धिः । निरवद्यत्वं भगवद् ऐश्वर्यैकरसत्वं वा निग्रहादिप्रसङ्गाभावो वा । प्रतिकूल दण्डत्वं हि पुंस्वानुरूपं तद्वल्लभस्यैव भागः । शीलस्य नित्यत्वं महत्त्वे सत्यपि मन्दैः सह नीरन्ध्रश्लेषे कदाचिदपि स्वोत्कर्षप्रकाशनाभावः; निरवद्यत्वं तत्र विप्रलम्भ अभिप्रायादिविरहः। अनुरूपत्वम्, अनवधिकातिशयत्वं च, "तुल्यशीलवेवृत्ताम्" (रा.सु.१६.५) इत्याद्युक्त प्रकारम् । एवं श्रियः पृथङ्निन्य स्वरूप गुणविभव इश्वर्य शीलादि प्रतिपादनेन ज्ञानादि गुणवदपृथक्सिद्धशक्तिमात्रत्वम्, व्यूह विशेषत्वम्, स्वरूपैक्यम्, अन्यदपि, वदन्ते निरस्तः । शक्तित्वादस्तु पत्नीत्वेन कार्योपयुक्त विशेषणत्वाभिप्रायाः । प्रयुज्यते हि शास्त्रेषु सर्वत्र स्त्रिपुंसात्मकेषु द्वन्द्वान्तरेष्वपि स्त्र्यंशे शक्तिशब्दः । एकत्ववादास्तु समस्त प्रपञ्च प्रतियोगिकैकशेषित्व आश्रयत्वेन, विशिषटैक्येन, आत्महविः प्रत्युद्देश्यै कदेवतात्वादिवेषेण वा, निरवाह्याः । अत एव हि "व्यापकावति संश्लेषादेकतत्त्वमिवोदितौ" (भ.शा) इत्युच्यते । उक्तं च श्रीराममिश्रैः षडर्थ संक्षेपे "उभयाधिष्ठानं चैकं शेषित्वणम्" (ष.सं) इत्यादि । एवंविधाया भगवत्याः श्रियो वल्लभः प्रियतमः, श्रीः वल्लभा यस्येति वा । न चाभिमत शब्द पुनरुक्तिः, प्रत्येक समुदाय विषयतयाभिमतत्वातिशय व्यञ्जन- परत्वादिति ॥

மேலே உள்ள தாத்தார்ய சந்திரிகை தமிழாக்கம் - இதற்கு முன்னர் எம்பெருமானின் ஸ்வரூபத்தை நிரூபிப்பவளாகவும், எம்பெருமானின் விபூதியின் நடுவில் உள்ளவளாகவும் இருக்கின்ற மஹாலக்ஷ்மியைக் கூறத் தொடங்குகிறார். இங்கு ஸ்வரூபம் என்பது தனக்காகவே உண்டான, எங்கும் காண இயலாத ஸ்வபாவங்களுடன் கூடியதான லக்ஷ்மியின் ஸ்வரூபம் ஆகும். ரூபம் என்பது திவ்யமங்களை விக்ரஹம் ஆகும். ரூபத்தைத் தொடர்ந்து கூறப்பட்ட "குண" என்ற பதம், அந்தத் திவ்யமங்களை விக்ரஹத்திற்கு உரிய ப்ரகாசம் மற்றும் அழகு ஆகியவற்றைக் குறிக்கும். "விபவ" என்ற பதம் வேலையாட்கள் மற்றும் சாமரம் போன்றவைகள் ஆகும். "ஐச்வர்யம் மற்றும் சீலம்" ஆகிய இரண்டு

பதங்களின் மூலம் மேன்மையுடன் இருத்தல், அடைவதற்குச் சுலபமாக இருத்தல் ஆகிய இரண்டு நிலைகளிலும் இருப்பதற்கான குணங்கள் உரைக்கப்பட்டன. அதன் பின்னர் உள்ள “ஆதி = முதலான” என்னும் பதம் இந்த இரண்டு பதங்களுடன் சேர்ந்துள்ள காரணத்தினால் ஞானம், சக்தி முதலானவற்றையும், வாத்ஸல்யம் உள்ளிட்டவைகளையும் சுருக்கமாகக் காண்பிக்கிறது.

குறிப்பு (இது தாத்பர்ய சந்த்ரிகையின் பகுதி அல்ல) - அடுத்து எம்பெருமானார் பாஷ்யத்தில் உள்ள வரிகளை எவ்விதம் படிக்கவேண்டும் என்று உரைக்கிறார். முதலில் இந்த வரிகளை நாம் இங்கு பார்ப்போம் - “தனக்கு மிகவும் விருப்பமாகவும், ஏற்றதாகவும், நித்யமாகவும், தோஷங்கள் அற்றதாகவும் உள்ள ஸ்வரூபம், விக்ரஹம், குணங்கள், விபூதிகள், ஐச்வர்யம், சீலம் முதலான எல்லையற்றதான மேன்மை உடைய எண்ணற்ற கல்யாணகுணங்களின் கூட்டங்களைக் கொண்ட மஹாலக்ஷ்மிக்கு நாயகன்” - என்பது அந்த வரியாகும். இந்த வரியை எவ்விதம் படிப்பது என்று உரைக்கிறார்.

தாத்பர்ய சந்த்ரிகை தொடர்கிறது - “எல்லையற்ற மேன்மை கொண்ட” என்பதை கூட்டங்களுக்கு விசேஷணம் என்று கொண்டால், குணங்களுக்கு மேன்மை ஏற்படாது. மேலும் “ஐச்வர்யம், சீலம் முதலான” என்பது கூட்டங்களுக்குச் சேராது. ஆகவே இந்த இரண்டையும் குணங்களுக்கே விசேஷணம் என்று கொள்ளவேண்டும். அதாவது - ஸ்வரூபம், ரூபம், குணம், விபூதி, ஐச்வர்யம் மற்றும் சீலம் உள்ளிட்ட குணங்களின் கூட்டம் என்னும் இவை ஐந்தும் எம்பெருமானுக்கு விருப்பமானதாகவும், ஏற்றதாகவும், நித்யமானதாகவும், தோஷம் அற்றதாகவும் இருக்கும் என்று படிக்கவேண்டும். இவ்விதம் கொள்ளாமல் ஸ்வரூபம் முதலான குணங்கள் என்று கொண்டால், ஸ்வரூபம் என்பது குணத்தில் சேர்ந்துவிடும் என்பதால், அவ்விதம் படிக்கக்கூடாது. “ஸ்வரூபஸ்ய நித்யத்வம் - ஸ்வரூபம் நித்யமானது” என்றால் மாற்றங்கள் ஏதும் இல்லாதபடி அனைத்துக் காலங்களிலும் இருத்தல் என்பதாகும். “ஸ்வரூபம் நிரவத்யத்வம் = தோஷம் அற்ற ஸ்வரூபம்” என்றால் எம்பெருமானின் ஸ்வரூபம் பற்றி முன்னர் எவ்விதம் கூறப்பட்டதோ அப்படியே இங்கும் கொள்ளவேண்டும். அல்லது, எம்பெருமானைப் போன்றே பெற்றவளாக உள்ளதால் கோபம் போன்றவை இல்லாமல் இருத்தல் என்பதாகும். “ஸ்வரூபம் அநுரூபத்வம் = ஸ்வரூபம் ஏற்றபடி இருத்தல்” என்றால் எம்பெருமானுக்கு உரைத்தபடியே கல்யாணகுணங்களுக்கு இடமாக இருத்தல் என்பதாகும். இங்கு சாந்தாந்த என்று தொடங்கும் சதுஸ்லோகி நான்காம் ஸ்லோகத்தை எண்ணிப் பார்க்கவும். “ரூபம் நித்யத்வம் = விக்ரஹம் நித்யமாக இருத்தல்” என்றால் எம்பெருமானுடன் அவதாரம் செய்யும்போதும், பரமபதத்தில் அவனுடன் ஒரே ஆஸநத்தில் உள்ளபோதிலும் இருக்கும் ரூபம் எப்போதும் அப்படியே இருத்தல் என்பதாகும். “ரூபம் அநுரூபத்வம் = ரூபம் ஏற்றபடி இருத்தல்” என்பது இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (15-51) - அஸ்யா தேவ்யா யதா ரூபம் அங்க ப்ரத்யங்க ஸௌஷ்டவம் ராமஸ்ய ச யதா ரூபம் தஸ்யேயம் அஸிதேக்ஷணா - சீதையின் அழகும், அவளது அவயவங்களின் அழகும் எப்படி உள்ளதோ அப்படியே

இராமனுக்கும் உள்ளது; இராமனின் ரூபம் எப்படி உள்ளதோ அப்படியே சீதைக்கும் உள்ளது; ஆகவே கறுத்த கண்கள் கொண்ட இந்த சீதை இராமனின் பத்தினி - என்னும் ப்ரமாணத்திற்கு ஏற்றபடி கொள்ளவேண்டும். இதனையே விஷ்ணுபுராணமும் (1-9-145) – விஷ்ணோர்தேஹானுரூபாம் வை கரோத்யேஷாத்மநஸ்தநம் - இந்த லக்ஷ்மீ தனது சரீரத்தை விஷ்ணுவின் திருமேனிக்கு ஏற்றபடியே செய்கிறாள் - என்றது காண்க. "விக்ரஹகுணாநாம் நித்யத்வம் = விக்ரஹத்தின் குணங்கள் நித்யம்" என்றால், ப்ரகாசம் போன்ற பலவும் குறையாமல் இருப்பதாகும். "விக்ரஹ நிரவத்யத்வம் = விக்ரஹம் தோஷம் அற்றது" என்றால் காணமுடியாமல் இருத்தல் என்னும் நிலையில் இல்லாமல் இருப்பதாகும். "விக்ரஹம் அநுரூபத்வம் = விக்ரஹம் ஏற்றபடி இருத்தல்" என்பது ஸ்ரீகுணரத்னகோஸம் (29) – கநகநகத்யுதீ யுவதசாமபி முக்ததசாம் - மேகத்தினுடையதும், தங்கத்தினுடையதும் போன்ற ஒளியையும், யௌவன பருவத்தையும் பால்ய பருவத்தையும் - என்று கூறுவது போன்று இருப்பதாகும். "விபவ அநுரூபத்வம் = விபூதி ஏற்றபடி இருத்தல்" என்றால் விஷ்ணுபுராணம் (1-8-35) - தேவ திர்யங் மநுஸ்யேஷு புந்நாமா பகவான் ஹரி: ஸ்த்ரீநாம்நீ லக்ஷ்மீர்மைத்ரேய நாநயோர்வித்யதே பரம் - தேவர்கள், மனிதர்கள், விலங்குகள் போன்றவைகளில் புருஷன் என்று பெயர் பெற்றவை எம்பெருமானின் விபூதி; பெண் என்று பெயர் பெற்றவை பிராட்டியின் விபூதி; இவர்களைக் காட்டிலும் உயர்ந்த வஸ்து வேறு இல்லை - என்பதைக் கொள்க. எல்லையற்ற மேன்மை கொண்டது என்று கூறிய காரணத்தினால், எம்பெருமான் நீங்கலாக உள்ள மற்ற வஸ்துக்களைக் கொண்டதான பிராட்டியின் ஐச்வர்யம் என்பது எம்பெருமானுக்கு ப்ரியமானதாகவே உள்ளது; ஆகவே இரண்டு அரசர்கள் உண்டு என்பதால் உண்டாகும் தோஷம் இல்லை. யஜுர்வேதம் (4-4-12-57) – அஸ்யேஸாநா ஜகதோ விஷ்ணுபத்நீ - விஷ்ணுவின் பத்தினியான இவள் இந்த உலகின் எஜமானி - என்றது. இந்த ச்ருதி வரியின்படி எம்பெருமானின் பத்தினியாக இருந்தபடியே அல்லவோ இவள் உலகின் நாயகியாக உள்ளாள்? ஸ்ரீஸூக்தம் - ஈச்வரீம் ஸர்வபூதாநம் - அனைத்து உயிர்களின் ஈச்வரியை - என்னும் வேத வாக்கியத்தில் "அனைத்து உயிர்கள்" என்ற பதம் உள்ளதால், "அனைத்து உயிர்களுக்கும் எஜமானி" என்றே பொருள் கொள்ளவேண்டும்; இதனை விடுத்து "ஈச்வரியை" என்னும் பதத்திற்கு "ஈச்வரனின் பத்தினி" என்று பொருள் கொண்டோம் என்றால், "அனைத்து உயிர்களுக்கும்" என்பது பொருந்தாமல் போய்விடும். என்றாலும் அனைத்து ப்ரமாணங்களிலும் லக்ஷ்மியானவள் எம்பெருமானின் பத்தினி என்று கூறியபடியால் அவள் எப்போதும், எங்கும் அவனது பத்தினியாகவே உள்ளாள். அவளது விபூதி "தோஷம் அற்று இருத்தல்" என்றால், எம்பெருமானின் செல்வத்தோடு இவனது செல்வமும் கலந்தே இருத்தல் என்பதாகும். அல்லது கோபம் என்பதே இல்லாமல் இருத்தல் என்றும் கொள்ளலாம். விரோதிகளைத் தண்டிப்பது என்பது புருஷனாகிய பகவானுக்கு ஏற்றதே என்பதால் அவனுக்கு அது தோஷம் அல்ல. இவளது "சீலம் நித்யமாக இருத்தல்" என்றால், தான் மிகவும் மேன்மை பெற்றவள் என்ற போதிலும், தன்னைக் காட்டிலும் தாழ்ந்தவர்களுடன் கூடிப் பழகும்போது எப்போதும் தனது

மேன்மையை வெளிக்காண்பிக்காமல் இருத்தல் ஆகும். சீலம் என்பது தோஷம் இல்லாமல் இருத்தல் என்றால், வஞ்சனை செய்யவேண்டும் என்ற எண்ணம் இல்லாமல் இருத்தல் ஆகும். “ஏற்றபடி இருத்தல்” என்றால் எல்லையற்ற மேன்மை கொண்டதாக இருத்தல் ஆகும். அதாவது இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (13-5) – துல்யஸீலவேவ்ருத்தாம் - சமமான ஸௌசீல்யம் மற்றும் வயது கொண்ட - என்று கூறியது போன்றதாகும். இப்படியாகப் பெரியபிராட்டிக்குத் தனியாக எப்போதும் உள்ளதான ஸ்வரூபம், திருமேனி, குணங்கள், விபூதி, ஐச்வர்யம் மற்றும் சீலம் போன்றவை உண்டு என்று நிரூபிக்கப்பட்டது. இதனால் மஹாலக்ஷ்மியானவள் - ஞானம் போன்ற குணங்கள் போன்று எம்பெருமானை விட்டு அகலாத சக்தி அவ்வளவே என்றும், எம்பெருமானின் வ்யூஹத்தினுடைய ஓர் உட்பரிவு மட்டுமே என்றும், எம்பெருமானுடன் ஸ்வரூபம் ஐக்கியம் பெற்றவள் மட்டுமே என்றும் கூறும் அனைத்து வாதங்களும் தள்ளப்பட்டன. இவள் சக்தியாக இருக்கிறாள் என்று காட்டும் ப்ரமாணங்கள் அனைத்தும், இவள் பத்தினியாக உள்ளதால் அவனது கார்யங்களுக்கு உபயோகமாக உள்ளவள் என்றே காட்டுகின்றன. ஸ்த்ரீ - புருஷன் என்று இரட்டையாகக் கூறப்படும் இடங்கள் அனைத்திலும் சாஸ்திரங்களில் ஸ்த்ரீயை சக்தி என்றே கூறுகின்றன. “எம்பெருமான் மட்டுமே” என்று கூறும் அனைத்து ப்ரமாணங்களும் கீழே உள்ள காரணங்களால் மாற்றிப் பொருள் கொள்ள வேண்டியதாக உள்ளன:

- அனைத்து ப்ரபஞ்சங்களிலும் சேஷியாக இருத்தல் ஒன்று என்பதாலும்,
- மஹாலக்ஷ்மியுடன் கூடிய பகவான் ஒரே வஸ்து என்பதாலும்,
- அவிர்பாகம் அளிக்கப்பட வேண்டிய தேவதையாக இருத்தல் என்பது இருவருக்கும் பொதுவாக உள்ளதாலும்

இப்படிப்பட்ட காரணங்களால் பாஞ்சராத்திரம் – வ்யாபகாவதி ஸம்ச்லேஷாதேகதத்தவ மிவோதிதௌ – அனைத்து வஸ்துக்களிலும் வ்யாபித்தபடி உள்ள இருவரும் அதிகமாக சேர்க்கை காரணமாக ஒரே வஸ்து என்பதாகக் கூறப்பட்டனர் - என்றது காண்க. ஸ்ரீராமமிசீரர் தனது ஷடர்த்த ஸங்க்ஷேபம் என்பதில் - உபயாதிஷ்டாநம் சைகம் சேஷித்வணம் - ஒரு எஜமானத்தன்மை இருவரையும் கொண்டதாகவே உள்ளது - என்றார். இவ்விதம் உள்ள “மஹாலக்ஷ்மியின் நாயகன்” அல்லது இவ்விதம் உள்ள “மஹாலக்ஷ்மியைத் தனது நாயகியாகக் கொண்டவன்” என்று பொருள் கொள்ளவேண்டும். ஆனால் “ஸ்வாபிமத = தனக்கு விருப்பமான” என்பதுடன் இப்போது கூறப்பட்டதை எடுத்துக்கொண்டால் “கூறியது கூறல்” என்ற புநருக்திதோஷம் உண்டாகலாம் என்ற சந்தேகம் எழலாம். முதலில் உள்ள “ஸ்வாபிமத” என்பது, இவளது ஸ்வரூபம் போன்ற பலவும் தனித்தனியாக அவனுக்கு விரும்பும்படி உள்ளது என்று கூறுகிறது. இறுதியில் உள்ள “ஸ்ரீவல்லப” என்னும் பதம் அனைத்தும் சேர்ந்தவளாக உள்ள மஹாலக்ஷ்மி தனக்கு விருப்பமானவள் என்று கூறுகிறது. எனவே இங்கு புநருக்தி தோஷம் இல்லை.

கீதாபாஷ்ய அவதாரிகை தொடர்ச்சி - स्वसंकल्पानुविधायि स्वरूप स्थिति प्रवृत्ति भेदाशेषशेषतैकरति रूप नित्य निरवद्य निरतिशय ज्ञान क्रियैश्वर्याद् अनन्त गुण गणापरिमित सूरिभिर् अनवरताभिष्टुत चरणयुगलः;

மேலே எம்பெருமானார் அருளிச்செய்த அவதாரிகையின் தமிழாக்கம் - தனது ஸங்கல்பத்தை ஒட்டியபடியே இருக்கின்ற ஸ்வரூபம், இருப்பு, செயல்பாடுகள் ஆகியவற்றின் வேறுபாடுகளைக் கொண்டவனாக உள்ளான். எப்போதும் அவனுடன் உள்ளவர்களும், அவனுக்குக் கைங்கர்யம் செய்வதில் மட்டுமே இன்பம் அடைபவர்களும், எப்போதும் உள்ளவர்களும், தோஷங்கள் அற்றவர்களாகவும், இவர்களுக்கு உள்ள ஞானம்-செயல்கள்-ஐச்வர்யம் போன்றவை வேறு யாருக்கும் இல்லை என்னும்படியாக எண்ணற்ற குணங்கள் நிரம்பியவர்களும், எண்ணற்றவர்களும் ஆகிய நித்யஸூரிகளால் எப்போதும் புகழப்பட்டபடி உள்ள இரண்டு திருவடிகளைக் கொண்டவனாக உள்ளான்.

மேலே உள்ள கீதாபாஷ்ய அவதாரிகைக்கான தாற்பர்ய சந்த்ரிகை - अथ नित्यपरिजन विशिष्टतां दर्शयति - स्वसङ्कल्पेति । स्वरूपं धर्म्यशः । स्थितिः अप्रच्युततयावस्थानम् । प्रवृत्तिः व्यापारः । नित्यानां स्वरूपस्थित्योः परमात्म संकल्पानुविधायित्वं नाम तन्नितयेच्छासिद्धत्वम् । तच्चानिच्छासम्भवे निवर्तयितुं शक्यतामात्रम् । तेषु त्वनिच्छायाः कदाचिद् अप्यभावात् स्थितेः सदातनत्वम् । इदं च परमात्म सङ्कल्पानुविधायि स्वरूप स्थिति प्रवृत्तित्वं बद्ध मुक्त प्रकृति प्राकृत कालादिष्वपि भाव्यम् । तच्च सर्वं प्रपञ्चयिष्यते । शेषता शेषवृत्तिरित्यर्थः । अशेषशेषता यथाभिमतकारता । अत्र "शरा नानाविधाश्चापि धनुरायतविग्रहम् । अन्वगच्छन्त काकुत्स्थं सर्वे पुरुषविग्रहः"(रा.उ.१०९.७), "निवासशय्यासनपादुका"(स्तो.र.४०) इत्यादि द्रष्टव्यम् । एकैककृतस्यैव हि कैङ्कर्यस्य मिथः सर्वार्थतयाऽनुसन्धानात् सर्वेऽप्यस्य सर्वकैङ्कर्यकारिणो भवेयुः । यद्वा स्वरूप स्थिति प्रवृत्ति भेदा एव अशेषशब्देन संगृह्यन्ते; तेषामशेषाणां परमात्मानं प्रति शेषता शेषभावः । एवमुक्त प्रकारायां शेषतायामितरपरित्यागेन तदेकावलम्बिनी प्रीतिरेव रूपं स्वरूपं स्वभावो वा येषां ते अशेषशेषतैकरतिरूपाः । ते च सर्वे नित्याः । स्वरूपनित्यत्वस्य सर्वात्मसाधारणत्वात् मुक्तवत् कदाचिद् आविर्भूत स्वरूपत्वमिह नित्यशब्देन व्युदस्यते, नित्यासंकुचित ज्ञानादिगुणा इत्यर्थः । तत एव निरवद्याः क्लेशकर्म स्वातन्त्र्य

अभिमानादिदोषात्यन्ताभाववन्तः । एषां ज्ञानस्य निरतिशयत्वं परमात्म ज्ञानतुल्यत्वम् । क्रियया निरतिशयत्वं स्वच्छन्दानन्त कैङ्कर्यात्मकत्वम् । ऐश्वर्यस्य निरतिशयत्वं परमात्म कैङ्कर्योपयोगिस्वेच्छागृहीत शरीरेन्द्रियादिनियमने निर्वघातत्वम्; न तु सर्वविषयत्वम्, "जगद्व्यापारवर्जं प्रकरणादसन्निहितत्वाच्च" (ब्र.सू.४.४.१७) इति न्यायात् । अत्र निरतिशय ज्ञानक्रिय इश्वर्यादिरनन्तो गुणगणो येषामिति विग्रहः । ते च अपरिमिताः असङ्ख्येयाः सूरयः । "सदा पश्यन्ति सूरयः, तद्विप्रासो विपन्यवोजगृवाम्सः समिन्धते" (सा.वे.३.१८.२.४) इत्याद्यनुसन्धानेनाह - अनवरताभिष्टत चरणयुगल इति । विपन्यवः विशेषेण स्तुतिशीलाः । "पण व्यवहारे स्तुतौ च । पन च ।" (धा.भ्वा) अभिष्टुतेत्यभिर्विशब्दार्थः । स्तुतिशीलत्वादनवरतत्वोक्तिः ॥

மேலே உள்ள தாத்தபர்ய சந்த்ரிகை தமிழாக்கம் – அதன் பின்னர் நித்யஸூரிகளுடன் எம்பெருமான் எப்போது சேர்ந்துள்ளதைக் கூறுகிறார். இங்கு பாஷ்யத்தில் உள்ள ஸ்வரூபம் என்பது வஸ்துவாகும். “ஸ்திதி” என்றால் அழிவற்று இருத்தல் ஆகும். “ப்ரவ்ருத்தி” என்றால் செயல்பாடாகும். நித்யஸூரிகளின் ஸ்வரூபம், ஸிதிதி மற்றும் ப்ரவ்ருத்தி ஆகியவை எம்பெருமானின் ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்றபடி உள்ளது என்பதன் பொருள் - அவை எம்பெருமானின் ஸங்கல்பம் காரணமாக இருத்தல் என்பதாகும். அவனது ஸங்கல்பம் இல்லை என்றால் அழியக்கூடியதாக உள்ளன. ஆனால் நித்யஸூரிகளைப் பொறுத்தவரையில் எம்பெருமானின் ஸங்கல்பம் அவர்கள் பொருட்டு இல்லை என்ற நிலை எப்போதுமே உண்டாகாது என்பதால், அவர்களின் இருப்பு என்பது எப்போதும் உள்ளது. இப்படியாக எம்பெருமானின் ஸங்கல்பத்திற்கு இணங்கியபடி உள்ள ஸ்வரூபம், ஸ்திதி மற்றும் ப்ரவ்ருத்தி ஆகியவற்றுடன் கூடியபடி இருத்தல் என்பது பத்தர், முத்தர், ப்ரக்ருதியில் உள்ள வஸ்துக்கள், காலம் போன்ற அனைத்திற்கும் உண்டு என்று பின்னர் நிரூபிக்கப்பட்ட உள்ளது. “சேஷதா = கைங்கர்யம்” என்பது அடிமைத்தொழில் மேன்மேலும் ஓங்குதல் ஆகும். இங்கு இராமாயணம் உத்தரகாண்டம் (109-7) – சரா நாநாவிதாச்சாபி தநுராயதவிக்ரஹம் அந்வகச்சந்த காகுத்ஸ்தம் ஸர்வே புருஷவிக்ரஹ: - பலவிதமான அம்புகள், நீண்ட உடல் கொண்ட வில் என்பது போன்ற பலவும் மனித சரீரம் போன்ற சரீரம் எடுத்தாற்போல் இராமனைப் பின் தொடர்ந்து சென்றன - என்பதை எண்ணவேண்டும். ஒவ்வொரு நித்யஸூரியும் தாங்கள் செய்த கைங்கர்யங்கள் தங்கள் தங்களுக்காகவே செய்தபடி எண்ணுகின்றனர். இதனால் அனைவரும் அனைத்துவிதமான கைங்கர்யங்களும் செய்தவர்கள் ஆகின்றனர். எனவே கைங்கர்யம் மூலம் கிட்டும் பலனாகிய மகிழ்ச்சி என்பது அனைவருக்கும் சமமாக உள்ளதால், அனைவருக்கும் அனைத்துவிதமான கைங்கர்யங்களும் உள்ளன. அல்லது ஸ்வரூபம், ஸ்திதி மற்றும் ப்ரவ்ருத்தி போன்றவற்றில் உள்ள வேறுபாடுகள் அனைத்தும் “எல்லாம் ஸர்வேசுவரனுக்கு சேஷமாக உள்ளவை” என்ற ஒன்றிலேயே அடங்குவதால்

அதில் மட்டுமே ஆசையைக் கொண்ட ஸ்வரூபம் கொண்டவர்கள் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். ஸ்வரூபம் அழிவற்று இருத்தல் என்பது சாதாரண ஜீவன்களுக்கும் பொருந்தும்; ஆகவே இங்கு “நித்யர்” என்னும் பதம் முக்தி பெற்ற ஜீவன்கள் போன்று சில காலம் மட்டுமே ப்ரகாசமான ஸ்வரூபம் கொண்டவர்கள் அல்ல, எப்போதும் சுருக்கம் அற்ற ஞானம் உடையவர்கள் என்பதை உணர்த்துகிறது. அடுத்துள்ள “நிரவத்ய = தோஷம் அற்ற” என்பதன் மூலம், நித்யஸூரிகளுக்கு “நான் யாருக்கும் கீழ்ப்படிந்தவன் அல்லன்” என்ற தோஷங்கள் எப்போதும் இல்லை என்று உணர்த்துகிறது. இவர்கள் ஞானம் நிரதிசயமாக (இதற்கு மேற்பட்டது என்று வேறு இல்லாமல் உள்ள நிலை) உள்ள தன்மை ஏன் என்றால், இவர்களின் ஞானம் ஸர்வேச்வரனின் ஞானத்திற்குச் சமமாக உள்ளதால் ஆகும். இவர்களது செயல்பாடுகள் நிரதிசயமாக உள்ளது எப்படி என்றால் தங்களது விருப்பத்தின்படி எல்லையற்ற கைங்கர்யத்தையே செயலாகக் கொண்டதால் ஆகும். இவர்களின் நியமிக்கின்ற தன்மையானது நிரதிசயமாக எவ்விதம் உள்ளது என்றால் - ஸர்வேச்வரனின் கைங்கர்யத்திற்காகவே உபயோகப்படக்கூடியதான, தங்கள் விருப்பத்தினால் அடையப்பெற்ற சரீரம், இந்த்ரியங்கள் போன்றவற்றைத் தங்கள் விருப்பத்தின்படி கைங்கர்யத்தில் தடையின்றி ஈடுபடுத்துகின்றனர்; அவற்றின் பின்னே பற்றியபடி செல்வதில்லை. ப்ரஹ்மஸூத்ரம் (4-4-7) - ஜகத்வ்யாபாரவர்ஜம் ப்ரகரணாதசந்நிஹிதத்வாச்ச - உலகங்களைப் படைத்தல் போன்ற செயல்பாடுகள் நீங்கலாக பரமாத்மாவுடன் முக்தர்கள் மற்றும் நித்யர்கள் சமமாக உள்ளனர் - என்றது காண்க. இப்படிப்பட்ட நித்யஸூரிகள் கணக்கற்றவர்களாக உள்ளனர். புருஷஸூக்தம் - ஸதா பச்யந்தி ஸூரய:, தத்விப்ராஸோ விபந்யவோஜக்ருவாம்ஸ: ஸமிந்ததே - நித்யஸூரிகள் எப்போதும் பகவானைப் பார்த்தபடி உள்ளனர், அவன் குணங்களை அனுபவிப்பவர்கள் அவனை வணங்கியபடி ப்ரகாசத்துடன் உள்ளனர் - என்று உள்ள ச்ருதி வாக்கியங்களை எண்ணியபடியே “அநவரத அபிஷ்டுத சரணயுகளம் = எப்போதும் வணங்கப்பட்ட திருவடி” என்று பாஷ்யம் இட்டார்.

கீதாபாஷ்ய அவதாரிகை தொடர்ச்சி - वाङ् मनसापरिच्छेद्य स्वरूप स्वभावः,

மேலே எம்பெருமானார் அருளிச்செய்த அவதாரிகையின் தமிழாக்கம் - அவனுடைய ஸ்வரூபமும் ஸ்வபாவமும் வாக்காலும் மனதாலும் கூற இயலாதபடி உள்ளன.

மேலே உள்ள கீதாபாஷ்ய அவதாரிகைக்கான தாத்பர்ய சந்த்ரிகை - स्तुति विषयत्व प्रसक्तम् ऐश्वर्यादेरियत्तारूपं परिच्छेदमपाकरोते - वाङ्मनसेति । एतेन "यस्यामतं तस्य मतं मतं यस्य न वेद सः । अविज्ञातं विज्ञानतां विज्ञातमविज्ञानताम्" (के.उ.२.३), "सो

अङ्ग वेद यदि वा न वेद" (ऋ.वे.अ.८.७.११.११, कृ.य.२.८.९), "यतो वचो निवर्तन्ते, अप्याय मनसा सह" (तै.उ.आ.४.१) इत्यादीनां वाङ्मनसयोरवेद्यत्वार्थतां वदन्तो निरस्ताः । तथा सति "तद्विजिज्ञासस्व" (तै.उ.भृ.१.१), "मनसा तु विशुद्धेन" (म.व्या.१.८), "ब्रह्मवित्" (तै.उ.आ.१.१), "आनन्दं ब्रह्मणो विद्वान्" (तै.उ.आ.४.१) इत्यादिभिः; "यतो वाचो निवर्तन्ते" इत्यत्र यच्छब्दादिभिश्च, विरोध प्रसङ्गः । विरोधपरिहाराय मुख्य वृत्ति निषेधविषयतया व्यवस्थाप्य इति चेत्, आगतोऽसि पन्थानम्; विषयव्यवस्था तु यथाप्रमाणमस्माभिः क्रियत इति विशेषः । वाङ्मनसेत्यादिकं परम व्योम विशेषणतया केचिद्व्याचक्षते, श्रीवैकुण्ठगद्ये तथोक्तेः । वयं तु अत्रैव षष्ठाध्याये, "योगिनामपि" इति श्लोके "वाङ्मनसापरिच्छेद्य स्वरूप स्वभावम्" इति परमात्म विशेषणत्वेनैवाभिधानात्, कुमतिनिरासार्थमपेक्षितत्वाच्च, अत्रापि तथा विवक्षामाचक्ष्महे॥

மேலே உள்ள தாத்தார்ய சந்திரிகை தமிழாக்கம் – துதிக்கும்படியான விஷயமாக உள்ளதன் காரணமாக, எம்பெருமானின் ஐச்வரியம் போன்றவை வாயால் கூறி முடிக்கும்படியாக அளவுடன் உள்ளனவோ என்ற சந்தேகத்தை “வாங்மநஸி = வாக்காலும் மனத்தாலும்” என்பதன் மூலம் தீர்க்கிறார். கீழே உள்ள பல ச்ருதி வாக்கியங்கள் மூலமாக வாயால் கூற இயலாதது ப்ரஹ்மம் என்றும், அறிய இயலாதது ப்ரஹ்மம் என்றும் விபரீதமாக திசை திருப்பும் வாதங்கள் அனைத்தும் தள்ளப்பட்டன:

- கேந உபநிஷத் (2-3) – யஸ்யாமதம் தச்ய மதம் மதம் யச்ய ந வேத ஸ: அவிஜ்ஞாதம் விஜாநதாம் விஜ்ஞாதமவிஜாநதாம் - யாரால் அறியப்படவில்லையோ அவனால் ப்ரஹ்மம் அறியப்பட்டது; யாரால் அறியப்பட்டதோ அவனால் ப்ரஹ்மம் அறியப்படவில்லை; தெரிந்தவர்களால் அறியப்படாமலும், தெரியாதவர்களால் அறியப்பட்டும் உள்ளது.
- க்ருஷ்ண யஜுர்வேதம் – ஸோ அங்க வேத யதி வா ந வேத – (அவனைப் பற்றி) அவனே அறிந்து கொண்டானோ அல்லது அறியாமல் உள்ளானோ
- தைத்திரீயம் ஆனந்தவல்லீ (4-1) - யதோ வசோ நிவர்த்தந்தே, அப்யாய மநஸா ஸஹ – எந்த ப்ரஹ்மத்தைப் பற்றி அறிய இயலாமல் வாக்கும் மனம் திரும்பிவிட்டனவோ

மேலே உள்ள வரிகள் கூறுவது போன்று ப்ரஹ்மம் அறிய இயலாத ஒன்று என இருந்தால், கீழே உள்ள வரிகளுடன் முரண்பாடு தோன்றலாம் என்ற சந்தேகம் எழலாம் (அதாவது

அறிய இயலாத ஒன்று எனக் கூறிவிட்டு, கீழே உள்ளது போன்று எவ்விதம் கூறலாம் எனக் கேட்கலாம்):

- தைத்திரீயம் ப்ருகுவல்லீ (1-1) - தத் விஜிஜ்ஞாஸஸ்வ - ப்ரஹ்மத்தை அறியவேண்டும் என்று ஆர்வம் கொள்வாயாக
- மநுஸ்ம்ருதி - மனஸா து விசுத்தேன - தூய்மையான மனதால் மட்டுமே அறியப்படுகின்ற
- தைத்திரீயம் ஆனந்தவல்லீ (1-1) - ப்ரஹ்மவித் - ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தவன்
- தைத்திரீயம் ஆனந்தவல்லீ (4-1) - ஆனந்தம் ப்ரஹ்மணோ வித்வாந் - ப்ரஹ்மத்தின் ஆனந்தத்தை அறிந்துகொண்டவன்.

அதாவது இப்போது உரைக்கப்பட்ட ச்ருதி வாக்கியங்களுக்கும், மேலே கூறப்பட்ட தைத்திரீயம் ஆனந்தவல்லீ - யதோ வசோ நிவர்த்தந்தே, அப்யாய மநஸா ஸஹ - எந்த ப்ரஹ்மத்தின் ஆனந்தத்தில் இருந்து வாக்கு மனமும் திரும்பினவோ - என்றுள்ள ப்ரஹ்மத்தைப் பற்றிய வாக்கியங்களுக்கும் விரோதம் உண்டாகும். இப்படிப்பட்ட விரோதம் நீங்குவதற்காக, இந்தப் பதங்கள் மூலம் ப்ரஹ்மம் நேரடியாக உரைக்கப்படவில்லை என்றே கொள்ளவேண்டும் என்று உரைத்தால் நமது மார்க்கத்திற்கு வந்துவிட்டாய் என்று பொருள். ஆனாலும் இவ்விதம் உரைப்பதும் தகுந்த ப்ரமாணத்தின் அடிப்படையில் மட்டுமே என்பதைக் கருத்தில் கொள்ளவேண்டும். இங்கு “வாங்மநஸி = வாக்கு, மனம்” ஆகியவை மூலம் “அளவற்ற” என்னும் வாக்கியத்தை பரமபதத்திற்கு இடுகின்றனர் (அதாவது பரமபதத்தை அடைய இயலாமல் வாக்கும் மனமும் திரும்புகின்றன என்று சிலர் கொள்வர்); இப்படியாகவே ஸ்ரீவைகுண்டகத்யத்தில் உள்ளதால் இங்கும் அப்படியே கொள்கின்றனர். ஆனால் கீதையில் (6-47) - யோகிநாம் - என்ற ச்லோகத்தின்படி இந்த வாக்கியத்தை பகவானுக்கு உரைத்துள்ளதாலும், தவறான அறிவுள்ளவர்களின் கருத்தை மறுக்கவும், பரமாத்மாவிற்கு இவை இருக்கவேண்டிய தன்மைகள் என்பதாலும், நாம் கீதா பாஷ்யத்தில் இந்த வாக்கியத்தை பகவானுக்கு இட்டோம்.

கீதாபாஷ்ய அவதாரிகை தொடர்ச்சி - स्वोचित विविध विचित्रानन्त भोग्य भोगोपकरण भोग स्थान समृद्धानन्ताचर्यान्त महा विभवानन्त परिमाण नित्य निरवद्याक्षर परम व्योम निलयः;

மேலே எம்பெருமானார் அருளிச்செய்த அவதாரிகையின் தமிழாக்கம் – தனக்கு ஏற்றதும், அற்புதமானதும், எண்ணற்ற வியக்கவைக்கும் போகப் பொருள்கள் உடையதும், அந்தப் பொருள்களை அனுபவிக்க ஏற்ற கருவிகளை உடையதும், அனுபவிக்க ஏற்ற இடங்கள் கொண்டதும், பெருஞ்செல்வம் உடையதும், எல்லையற்றதும், தோஷங்கள் அற்றதும், அழியாமல் என்றும் உள்ளதும் ஆகிய பரமபதத்தைத் தனது இருப்பிடமாகக் கொண்டுள்ளான்.

மேலே உள்ள கீதாபாஷ்ய அவதாரிகைக்கான தாத்தார்ய சந்திரிகை – स्वोचितेत्यादि । अत्राप्यनन्ताश्चर्यशब्दः पूर्ववत् । विभवशब्देन वाहनरत्नादि संग्रहः । अनन्तपरिमाणत्वं तिर्यगूर्ध्वादिदेशापेक्षया, अधस्तात् प्रकृत्यवच्छिन्नत्वात् । अनन्तशब्दावृत्तिः प्रत्येकमानन्त्ये तात्पर्यातिरेकात् । नित्यत्वं प्राकृत व्योम वल्लयरहितत्वम् निरवद्यत्वं शुद्धसत्त्वमयत्वेन रजस्तमस् तत्कार्यराहित्यम् । अक्षरत्वम् अंशतोऽपि सृष्टिसंहारविरहः । परमशब्देन परनिर्दिष्टप्रक्रियया प्राकृतव्योमव्यवच्छेदः । एतेन "तदक्षरे परमे व्योमन्" (तै.ना. ६-१-२) इत्यादिश्रुतिसूचनम् । एवं नित्यविभूतियोग उक्तः

மேலே உள்ள தாத்தார்ய சந்திரிகை தமிழாக்கம் – "ஸ்வோசிதேத்யாதி = தனக்கு ஏற்ப உள்ள" போன்று தொடங்கும் வாக்கியத்தில்: "அனந்த ஆச்சர்ய = அளவற்றதும், ஆச்சர்யம் உள்ளதும்" என்பவை முன்பு போலவே கொள்ளப்பட வேண்டும். இங்குள்ள "விபவ" என்ற பதம், வாகனம் மற்றும் இரத்தினம் போன்றவற்றை உணர்த்துகிறது. "அனந்த பரிணாம = எல்லையற்ற அளவுடைய" என்பதன் மூலம் நான்கு திசைகளிலும், மேலும், கீழும் ப்ரக்ருதியினால் அளவிடப்பட்டது என்றாகிறது. பல வாக்கியங்களில் உள்ள "எல்லையற்ற" என்பது ஒவ்வொரு நிலையிலும் முடிவற்றது என்பதை உணர்த்தவே ஆகும். "நித்யம்" என்றால் ப்ரக்ருதி மூலம் உண்டான ஆகாயம் போன்று அல்லாமல், ப்ரளயம் முதலான மாற்றங்கள் அற்று இருப்பதாகும். "நிரவத்ய = தோஷம் அற்ற" என்பதன் மூலம் தூய்மையான ஸத்வகுணத்தால் ஆனதால், ரஜோ மற்றும் தமோ குணங்களும், அவற்றின் செயல்பாடுகளும் இல்லாமல் இருத்தல் ஆகும். "அக்ஷரம்" என்றால் சிறிய பாகத்தில் கூட ஸ்ருஷ்டியோ அல்லது ஸம்ஹாரம் இல்லாமல் உள்ளதாகும். "பரம்" என்ற பதம் மூலம் ஆகாயத்தை காட்டிலும் மேலானது என்று உணர்த்தப்பட்டது. இதன் காரணமாக தைத்ரீயம் நாராயணவல்லீ (6-1-2) – ததக்ஷேரே - ப்ரஹ்மம் அழிவற்ற மேலான ஆகாயத்தில் உள்ளது - என்ற ச்ருதி வாக்கியம் பலப்படுத்தப்பட்டது. இப்படியாக எம்பெருமானின் நித்யவியூதி கூறப்பட்டது.

கீதாபாஷ்ய அவதாரிகை தொடர்ச்சி - विविध विचित्रानन्त भोग्य भोक्तृ वर्ग परिपूर्ण निखिल जगद् उदय विभव लय लीलः,

மேலே எம்பெருமானார் அருளிச்செய்த அவதாரிகையின் தமிழாக்கம் - எண்ணற்ற பொருள்கள், அவற்றை அனுபவிக்கும் எண்ணற்ற ஜீவன்கள் ஆகியவற்றை உடைய உலகங்கள் அனைத்தையும் படைத்து, காத்து, அழிப்பதை எந்தவிதமான சிரமமும் இன்றி, ஒரு விளையாட்டு போன்றே செய்கிறான்.

மேலே உள்ள கீதாபாஷ்ய அவதாரிகைக்கான தாத்பர்ய சந்திரிகை - अथ लीलाविभूतियोग प्रतिपादनमुखेन, "यतो वा इमानि" (तैत्तिरीय भृगुवल्याम् १-१) इत्यादिवाक्यैः, "जन्माद्यस्य यतः" (ब्र.सू १. १. २) इति सूत्रेण च, निरूपितं जिज्ञास्य ब्रह्मलक्षणयोगं दर्शयति - विविधेति । शब्दस्पर्शादिरूपेण दिव्यादिव्यादिभेदेन चात्र भोग्यवैविध्यवैचित्र्ये । "इमानि" इत्यादिश्रुत्या हस्तप्रसारणेन तत्तत् प्रमाण सिद्ध समस्तकार्य प्रकारनिर्देशात् बहुवचन असङ्कोचाच्च भोक्तृणां ज्ञानसुखादि तारतम्य हेतुभूतं देवादिरूपेण वैविध्यम्, तदवान्तरविधाभूत ब्राह्मणादिरूपेण वैचित्र्यं च दर्शितम् । यद्वा विविधशब्द एव सावान्तरभेदं समस्तं वैविध्यं संगृह्णाति । विचित्रशब्दस्व आश्चर्य परत्वेन अनन्याशक्यत्वपरः, "मेघोदयः" इत्यारभ्य "विष्णोर्विचित्राः प्रभवन्ति मायाः" (स.भा. ३०३) इत्यादिवत् । ज्ञानसुखादि तारतम्याभावेन परमव्योम्नि भोक्तृवैविध्याभावात् परभोग्यतैकरसानां नित्यसूरीणां पृथगुक्तत्वाच्च तत्र भोक्तृवर्गानुक्तिः । भोगोपकरण भोगस्थानानि अत्राप्यर्थ सिद्धानि । एवंविधायाश्च विषमसृष्टेर् विचित्रानादि चेतनकर्म प्रवाहमूलत्वान्न वैषम्यादिदोषः । निखिलशब्देन कतिपयसृष्टयादि निमित्त उपादान भूत चतुर्मुखादिव्यावर्तनम् । उदयशब्देन सद्धारकाद्वारक समस्त सृष्टि संग्रहणम् । एवं विभवशब्देन विष्णववतार अन्तर्यामित्वादिकृत विविध स्थिति संग्रहः । लयोऽपि नित्य नैमित्तिकादिरूपः । निखिल सृष्टयादिष्वन्यतमस्यैव ब्रह्मलक्षणत्वे संभवत्यपि, उपात्तव्यतिरिक्तयोः किमन्यः कतेति शङ्काव्यावर्तनाय सृष्टयादि त्रयोपादानम् । जगद्गतानां त्रयाणामुदय विभवलयानामेतद् गतलीलात्वेन व्यपदेशादुपादानत्वं सूचितम् । जगदाकारेण जायमानत्वादीनि अस्य लीलाः, "बहु स्यां प्रजायेय" (तै.आ ६-२, छा ६-२-३) इति हि जगत्कारणस्य तस्य संकल्पः । सूक्ष्म चिदचिद् विशिष्टस्यैवोपादानत्वात्, बालस्येव युवत्वादिप्राप्तौ, न स्वरूपगतो विकार इति ।

निर्विकारत्वं श्रुत्यविरोधः अवाप्त समस्त कामस्य कथं जगद्वयापार इति शङ्कां परिहरता । लीलाशब्देन निमित्तत्वमपि तस्यैवेति सिद्धम् । एतेन निमित्त उपादानभेदं वदन्तो निरस्ताः । न च लोके निमित्त उपादान भेद दर्शनमात्रात् विरोधः, लौकिककारण विलक्षणत्वात् श्रुतिसिद्धस्य ब्रह्मणः । अन्ततो वैशेषिकादिभिरपि घटेश्वरगतसंयोग विभाग द्वित्व पृथक्त्वादिकार्येष्विश्वरस्यैव निमित्तत्वम् उपादानत्वं च अभ्युपगतमिति न कश्चिदस्मन्मते दोषः । तथा बुद्धि पूर्वकस्व सुखोत्पादनादावपि द्रष्टव्यम् ॥

மேலே உள்ள தாத்தபர்ய சந்திரிகை தமிழாக்கம் – அடுத்து லீலாவிபூதி உண்டு என்று கூறி, இதனால் கீழே உள்ள வரிகள் மூலம் கூறப்பட்டதான, அறியப்பட வேண்டியதான ப்ரஹ்மத்தின் லக்ஷணம் உண்டு என்று கூறுகிறார்:

- தைத்திரீயம் ப்ருகுவல்லீ (1-1) - யதோ வா இமாநி - எந்த ப்ரஹ்மத்திடம் இருந்து அனைத்தும் தோன்றினவோ.
- ப்ரஹ்ம ஸூத்திரம் (1-1-2) – ஜந்மாத்யஸ்ய யத: – எந்த ப்ரஹ்மத்திடம் தோன்றினவோ.

மேலே உள்ளவற்றை “விவித = பலவிதமான” என்பதன் மூலம் கூறத் தொடங்குகிறார். “விசித்ர அநந்த போக்ய” என்பதன் மூலம் சப்தம், ஸ்பர்சம் போன்ற பலவற்றுக்கும் இடையே உள்ள வேறுபாடுகள், ஸ்வர்க்கம் போன்ற பலவற்றுக்கும் இடையே உள்ள வேறுபாடுகள், ஸ்வர்க்கம் மற்றும் பூமி ஆகியவற்றில் உண்டான வஸ்து வேறுபாடுகள் என்று பலவும் காட்டப்பட்டன. ச்ருதி வாக்கியத்தில் “இமாநி = இந்த” என்று கையால் குறிப்பிட்டுக் காட்டுவது போன்று பரமாணங்களால் நிரூபிக்கப்பட்ட அனைத்துவிதமான வஸ்துக்களின் ஸ்வபாவங்கள் கூறப்பட்டன; அவற்றைப் பன்மையாகவே அந்த வரிகள் கூறுகின்றன. ஆகவே ஜீவாத்மாக்களுக்குள் உண்டாகின்ற ஞானம், சுகம் போன்றவற்றில் உள்ள வேறுபாடுகள் தோன்றக் காரணமான தேவர்கள், மனிதர்கள் என்னும் வேறுபாடுகள், இப்படிப்பட்ட வேறுபாடுகளின் உட்பிரிவாக உள்ள அந்தணன், ஶ்ஷத்ரியன் போன்றவை - என்பதான பலவிதமான வேறுபாடுகள் “விசித்ர அநந்த” என்பதால் கூறப்பட்டன. அல்லது “விவித” என்ற பதம் மூலம் மட்டுமே உட்பிரிவுகளுடன் சேர்ந்ததான பலவிதமான வேறுபாடுகள் சுருக்கமாக உணர்த்தப்பட்டன எனலாம். “விசித்ர” என்ற பதம் “வியப்பு” என்ற பொருள் தருவதால், “மற்ற யாராலும் செய்ய இயலாத” என்னும் பொருளை உணர்த்துகிறது. இது - மேகோதய: ஸாகர ஸந்நிவ்ருத்திரிந்தோர்பாக: ஸ்புரிதானி வாயோ: வித்யுத்பாங்கோ கதமுஷ்ணாரஸ்மே: விஷ்ணோர்விசித்ரா: ப்ரபவந்தி மாயா: - மேகங்கள் உண்டாவதும், அலைகள் மீண்டும் கடலுக்கே திரும்புவதும், சந்த்ரனின் பிரிவுகளும், காற்றின் அசைதலும், மின்னல்கள் தோன்றுவதும், சூரியனின் ஸஞ்சாரமும் எம்பெருமானின் வியக்கவைக்கும் சக்திகளால்

ஆகின்றன - என்பது போன்றதாகும். பரமபதத்தைப் பொறுத்தவரையில் ஞானம் மற்றும் சுகங்கள் ஆகிய எதிலும் வேறுபாடு இல்லாத காரணத்தினால், அங்குள்ளவர்களில் எந்த வேறுபாடும் இல்லை. மேலும் நித்யஸூரிகள் அனைவரும் பகவானை அனுபவிப்பது மட்டுமே தங்கள் ஸ்வபாவமாகக் கொண்டவர்கள் என்பதால், அங்கு ஜீவன்கள் பற்றி ஏதும் கூறவில்லை. இப்படிப்பட்ட விபூதியில் இன்பத்தை அனுபவிக்க உதவும் வஸ்துக்கள், இன்பம் அனுபவிக்கும் இடங்கள் ஆகியவற்றையும் சேர்த்துக் கொள்ளவேண்டும். இவ்விதமாக வேறுபாடுகளுடன் கூடியதான ஸ்ருஷ்டி என்பது, எல்லையற்ற காலமாக ஜீவன்களைத் தொடர்கின்ற கர்மங்களே காரணமாக நிகழ்வதால், பகவான் பாரபட்சமாக உள்ளான் என்று கூறும் தோஷம் இல்லை. “நிகில” என்ற பதம் மூலம் ஒரு சில உலகங்களைப் படைத்தல் என்பதற்குக் காரணமான நான்முகன் இங்கு கூறப்படவில்லை என்றாகிறது. “உதய” என்ற பதம் மூலம் தானாகவே நேரடியாகவும், மற்ற ஒருவனைக் கொண்டும் செய்கின்ற ஸ்ருஷ்டி கூறப்பட்டது. “விபவ” என்னும் பதம் மூலம் அவதாரங்கள் எடுத்தும், அந்தர்யாமியாக நின்று செய்கின்ற செயல்பாடுகள் சுருக்கமாக உணர்த்தப்பட்டன. “லய” என்பதன் மூலம் நித்யநைமித்திகம் முதலான அனைத்து ப்ரளயங்களும் கூறப்பட்டன. ஸ்ருஷ்டி, ஸ்திதி, ஸம்ஹாரம் ஆகிய இவற்றில் ஒவ்வொன்று மட்டுமே ப்ரஹ்மலக்ஷணம் என்று உள்ளபோது, மற்ற இரண்டிற்கும் கர்த்தா என்பது வேறு ஏதோ ஒரு வஸ்துவோ என்ற சந்தேகம் தோன்றக்கூடும்; இதனை விலக்கவே மூன்றும் சேர்த்துக் கூறப்பட்டது. இந்த உலகங்களின் ஸ்ருஷ்டி, ஸ்திதி மற்றும் ஸம்ஹாரம் ஆகிய மூன்று செயல்களும் எம்பெருமானின் லீலை என்றபடியால், அவனே உலகின் உபாதானக் காரணம் என்று உணர்த்தப்பட்டது (உபாதானக் காரணம் என்றால் என்ன? ஒரு பொருள் உருவாவதற்குத் தேவையான மூலப்பொருட்கள் என்பது உபாதானக் காரணம், அதனை உருவாக்குபவன் நிமித்த காரணம், அந்தப் பொருளை உருவாக்க உதவும் கருவிகள் ஸஹகாரி காரணம் ஆகும். உதாரணமாக ஒரு ஆடைக்கு நூல் என்பது உபாதானக் காரணம், நெசவாளி என்பவன் நிமித்த காரணம், தறி போன்றவை ஸஹகாரி காரணம்). இந்த உலகங்களாக அவனே தோன்றுவதால், இது அவனுக்கு லீலையாக உள்ளது. உலகங்களின் காரணமான ப்ரஹ்மத்தின் ஸங்கல்பமாக சாந்தோக்ய உபநிஷத் (6-2-3) – பஹு ஸ்யாம் ப்ரஜாயேய - நான் பலவாகப் பிறப்பேன், இதனால் ஸ்ருஷ்டிப்பேன் – என்றது காண்க. ஸூக்ஷ்மமாக உள்ள சேதன மற்றும் அசேதன வஸ்துக்களுக்கு பெயர் மற்றும் ரூபம் இல்லை; இவைகளைத் தனது சரீரமாக உடைய ப்ரஹ்மம் உபாதானக் காரணம் ஆகும். எவ்விதம் குழந்தையாக உள்ள ஒருவன் வாலிபனாக மாறும்போது ஜீவனின் ஸ்வரூபத்தில் மாற்றம் இன்றி, சரீரத்தில் மட்டுமே மாற்றங்கள் உள்ளனவோ - அது போன்று, ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபத்தில் சுருங்குதல் விரிவடைதல் போன்ற மாற்றங்கள் உண்டாவதில்லை; எனவே ப்ரஹ்மம் மாறுபாடு அற்றது என்று கூறும் ச்ருதி வரிகளில் எந்தவிதமான விரோதமும் இல்லை. அனைத்துவிதமான விருப்பங்களும் நிறைவேறப் பெற்றவனாக உள்ள ஸர்வேசுவரன், எந்தவிதமான பயனும் தான் அடையாமல், இந்த உலகங்களை ஏன் படைக்கவேண்டும் என்ற ஆசைப்படும் எழக்கூடும். இத்தகைய ஆசைபத்தை நீக்கும்விதமாக “லீலா = விளையாட்டாக” என்ற பதம் உள்ளது. இதன் மூலம் இந்த உலகங்கள் அனைத்திற்கும்

அவனே நிமித்தகாரணம் என்றும் காட்டப்பட்டது. இதன் மூலம் இந்த உலகின் நிமித்த காரணமும், உபாதானக் காரணமும் வேறுவேறு வஸ்து என்று கூறும் வாதங்கள் தள்ளப்பட்டன. இந்த உலகில் பொதுவாக நாம் பார்க்கும் பல்வேறு சூழ்நிலைகளில் நிமித்த காரணமும், உபாதானக் காரணமும் வெவ்வேறாக உள்ளது என்பதை முன்னிட்டு எம்பெருமான் விஷயத்திலும் அவ்விதம் முரண்பாடு உரைக்கக்கூடாது. ஏன் என்றால்:

- இந்த உலகில் உள்ள அனைத்து வஸ்துக்களையும் விட ஈச்வரன் வேறுபட்டவன் என்பதாலும்
- உபாதானக்காரணமும், நிமித்தகாரணமும் ஈச்வரனே என்று ச்ருதியில் உள்ளதாலும்
- வைசேஷிகர்கள் கூட குடம் மற்றும் பரமாத்மா பற்றிய தங்கள் வாதங்களில், பரமாத்மாவையே நிமித்தகாரணமாகவும், உபாதானக்காரணமாகவும் கூறுவதாலும் ஆகும்.

மேலும் தனது இன்பத்திற்காக உள்ள அனைத்தையும் ஜீவன் தானே விரும்பி ஏற்படுத்திக் கொள்வதால், அந்தந்த விஷயங்களுக்கு ஜீவனே உபாதானக்காரணமும், நிமித்த காரணமுகமாக உள்ளதைக் காணலாம். எனவே ச்ருதி கூறுகிறபடியே ஏற்றுக்கொள்ளும் நமது மதத்தில் மேலே காட்டப்பட்ட தோஷம் இல்லை.

கீதாபாஷ்ய அவதாரிகை தொடர்ச்சி - பரம் ப்ரஹ், பुरुஷோத்தமோ நாராயண: ப்ரஹ்மிதி
स्थावरान्तमखिलं जगत् सृष्टा स्वेन रूपेणावस्थितः;

மேலே எம்பெருமானார் அருளிச்செய்த அவதாரிகையின் தமிழாக்கம் - இப்படிப்பட்ட ஸ்ரீமந்நாராயணன் பரப்ரஹ்மம் என்றும், புருஷோத்தமன் என்றும் கூறப்படுகிறான். ப்ரம்மன் (நான்முகன்) தொடங்கி புல்-பூண்டு வரை அனைத்து ஜீவன்களும் தன்னை வந்தடையும் என்ற ஆசை கொண்டே அவற்றைப் படைக்கிறான். படைத்த பின்னர் தன்னுடைய ஸ்வரூபத்துடன் நின்றபடி உள்ளான்.

மேலே உள்ள கீதாபாஷ்ய அவதாரிகைக்கான தாத்பர்ய சந்திரிகை - एवं
ब्रह्मणलक्षणयोगात् नारायणस्यैव परब्रह्मत्वं दर्शयन्, सद्ब्रह्मात्मादि सामान्यशब्दानां
नारायणाख्य विशेषपर्यवसानं च सूचयन्, "नारायण परं ब्रह्म" (तै.ना) इति
श्रुत्यनुकारिणः, "नारायणः परं ब्रह्म गीताशास्त्रे समीरितः" इति गीतार्थसंग्रह श्लोकस्य
प्रपञ्चनमिह क्रियत इति च ज्ञापयन्, उक्तैः प्रकारैः समाख्यात्रयमस्यैव संगतमिति

चोदाहरन्, उक्तेष्वर्थेषु वा समाख्यात्रयं प्रमाणयन्, "परं ब्रह्म परं धाम पवित्रं परमं भवान्" (गी. १०.१२), "प्रथितः पुरुषोत्तमः" (गी. १५.१८), "एष नारायणः श्रीमान्" (ह.वि. ५४.५०) इत्यमीषां कृष्णैकविषयत्वं च दर्शयन्, अभेदश्रुतीनां भेदश्रुतीनां घटकश्रुतीनां कारणशोधकोपासनश्रुतीनां च निष्कृष्टमर्थं संगृह्णाति - परं ब्रह्म पुरुषोत्तमो नारायण इति । सर्व सामानाधिकरण्यं सर्ववैलक्षण्यं च सर्व अन्तर्यामित्वेन उपपन्नमिति पदत्रय अभिप्रायः । अत एव अत्र प्रपञ्चबाध भेदाभेदादिना सामानाधिकरण्यं वदन्तो निरस्ताः । "एको ह वै नारायण आसीत् न ब्रह्म नेशानः" (महो.उ १-१-१) इत्यारभ्य, "तत्र ब्रह्मा चतुर्मुखोऽजायत" (महो.उ १.२.१), "यो ब्रह्माणं विदधाति पूर्वं यो वै वेदांश्च प्रहिणोति तस्मै" (श्वे.उ ६.१८) इत्याद्युक्त करणकलेबर प्रदान हितोपदेष्टृत्वादिकमभिप्रेत्याह - ब्रह्मादि स्थावरान्तमखिलं जगत् सृष्टेति । ब्रह्म सृज्यस्य स्थावर पर्यन्तस्य जगतः परमात्म सृज्यत्व वचनात् ब्रह्मादिकञ्चुकितः परमात्मा तत्तत् सृजतीति सिद्धम् ॥

மேலே உள்ள தாத்தபர்ய சந்திரிகை தமிழாக்கம் – அடுத்து “பரம் ப்ரஹ்ம புருஷோத்தமோ நாராயண = பரப்ரஹ்மமும் புருஷோத்தமனும் ஆகிய நாராயணன்” என்று ச்ருதி என்பதான பலவற்றின் முடிவாக உள்ள ஆழ்பொருளை சுருக்கமாக உரைக்கிறார். இதன் மூலம் கீழே உள்ள பலவற்றைத் தெளிவாக்குகிறார்:

- மேலே உள்ள பல பதங்களில் காண்கிறபடி ப்ரஹ்மத்தின் லக்ஷணம் உள்ளதால் நாராயணனே அந்தப் பரப்ரஹ்மம்
- ஸத், ப்ரஹ்ம, ஆத்மா போன்ற பொதுப்பெயர்கள் அனைத்தும் நாராயணன் என்ற திருநாமம் கொண்ட வஸ்துவையே உரைக்கின்றனர்.
- தைத்திரீயம் நாராயணவல்லீ (12-4) - நாராயண பரம் ப்ரஹ்ம - நாராயணனே பரப்ரஹ்மம் என்று உபநிஷத் வரியை ஒட்டியபடியே கீதார்த்த ஸங்க்ரஹத்தின் ச்லோகமான – நாராயண: பரம் ப்ரஹ்ம கீதாசாஸ்த்ரே ஸமீரித: - கீதாசாஸ்த்ரத்தில் பரப்ரஹ்மமான நாராயணன் நன்றாகக் கூறப்பட்டான் - என்பதற்கு வ்யாக்யானம் செய்யப்படுகிறது.
- மேலே காட்டப்பட்ட அனைத்துவிதமான ஸ்வபாவங்கள் காரணமாக இந்த மூன்று பொதுப்பெயர்களும் நாராயணனுக்கே சரியாகப் பொருந்தும் என்று காண்பிக்கிறார்
- இதுவரை கூறப்பட்ட பலவிதமான அர்த்தங்களுக்கு இந்த மூன்று பெயர்களுமே ப்ரமாணங்கள் ஆகும்.

- கீதை (10-12) – பரம் ப்ரஹ்ம - என்பதும், கீதை (15-18) – ப்ரதித: – என்பதும், ஹரிவம்ஸம் – ஏஷ நாராயண: ஸ்ரீமாந் – என்பதும் க்ருஷ்ணனைப் பற்றியே உரைக்கின்றன.

ஸத், ப்ரஹ்ம, ஆத்மா என்பதான மூன்று பொதுப் பெயர்களுக்கு - இவன் அனைத்து வஸ்துக்களுடன் சேர்த்துக் கூறப்படுவதும், அனைத்திற்கும் மேலான வேறுபட்ட வஸ்துவாக உள்ளதும், அனைத்திற்கும் அந்தர்யாமியாக உள்ளதும் - என்பதே கருத்தாகும். எனவே இதன் மூலம் ப்ரபஞ்சம் என்பது இல்லை என்று மறுப்பவர்கள், ப்ரபஞ்சம் என்பது நாராயணனைக் காட்டிலும் வேறானது என்றாலும் அவனுடன் ஒன்றாக உள்ளதால் சேர்த்துக் கூறப்பட்டது என்று கூறுபவர்கள் போன்ற பலரும் தள்ளப்பட்டனர். “ப்ரஹ்மாதி ஸ்தாவராந்தமகிலம் ஜகத் ஸ்ருஷ்டி = நான்முகன் தொடங்கி புல்பூண்டு முடிய அனைத்தையும் படைத்து” என்று கூறுவதன் மூலம் கீழே உள்ளவற்றை உணர்த்துகிறார்: மஹோபநிஷத் (1-1-1) – ஏகோ ஹ வை நாராயண ஆஸீத் ப்ரஹ்ம ந ந ஈச: - தொடக்கத்தில் நாராயணன் மட்டுமே இருந்தான், நான்முகனும் இல்லை, சிவனும் இல்லை - என்று தொடங்கி, மஹோபநிஷத் (1-2-1) – தத்ர ப்ரஹ்மா சதுர்முகோ அஜாயத - அங்கு நான்முகன் உண்டானான் - என்றும்; ச்வேதாஸ்வதர உபநிஷத் (6-18) - யோ ப்ரஹ்மாணம் விததாதி பூர்வம் யோ வை வேதாம்ச்ச ப்ரஹ்ணோதி தஸ்மை - யார் நான்முகனை முதலில் உண்டாக்கினானோ, யார் அவனுக்கு வேதங்களை உபதேசம் செய்தானோ - என்றும் கூறுகின்ற ச்ருதிகளில், “நமக்கு சரீரம் மற்றும் இந்த்ரியம் அளிக்கப்பட்ட விஷயங்கள் மற்றும் நன்மையை உபதேசம் செய்த விஷயங்கள்” உரைக்கப்பட்டதையும் காட்டுகின்றார். நான்முகனால் படைக்கப்பட்ட புல்பூண்டு முடிய அனைத்தையும் பரமாத்மா படைத்தான் என்று கூறப்பட்டதால், நான்முகன் போன்ற பல ரூபங்களின் மூலம் பரமாத்மாவே அனைத்தையும் படைக்கிறான் என்றாகிறது.

கீதாபாஷ்ய அவதாரிகை தொடர்ச்சி - ब्रह्मादि देव मनुष्याणां ध्यानाराधनाद्यगोचरः, अपार कारुण्य सौशील्य वात्सल्यौदार्य महोदधिः, स्वयम् एव रूपं तत् तत् सजातीय संस्थानं स्व स्वभावम् अजहदेव कुर्वस्तेषु तेषु लोकेष्ववतीर्यावतीर्य तैस्तैराराधितः, तत्तदिष्टानुरूपं धर्म अर्थ काम मोक्षख्यं फलं प्रयच्छन्,

மேலே எம்பெருமானார் அருளிச்செய்த அவதாரிகையின் தமிழாக்கம் – ஆனால் ப்ரம்மன் தொடக்கமாக உள்ள தேவர்கள், மனிதர்கள் ஆகிய பலரும் த்யானம், ஆராதனம் மூலம் தன்னை வந்தடையும் உபாயங்களைப் பின்பற்றாமல் இருப்பதைக் காண்கிறான். இதனால் – அனைவரிடமும் சரிசமமாகக் கலந்து பழகும் தன்மை (நீர்மை), பசு கன்றிடம்

கொள்ளும் பாசம் (வாத்ஸல்யம்), பெருந்தன்மை ஆகியவற்றை இயல்பாகவே கொண்ட இவன், தன்னுடைய பெருமைகளையும் ஸ்வபாவத்தையும் இழக்காத பல அவதாரங்கள் எடுக்கிறான். இதன் மூலம் ப்ரம்மன் போன்ற தேவர்கள், மனிதர்கள் ஆகியோரால் ஆராதிக்கப்பட்டு, அவரவர்கள் விரும்பும் - அறம், பொருள், வீடு (தர்ம, அர்த்த, காம), மோக்ஷங்களை அளிக்கிறான்.

மேலே உள்ள கீதாபாஷ்ய அவதாரிகைக்கான தாத்தப்ரிய சந்திரிகை - அथ ச்வேच्छயாவதாரं तत्प्रयोजनं च वक्तुमनवतारदशायां तत्प्रयोजन अनिर्वृतिं दर्शयति - स्वेनेत्यादिना अगोचर इत्यन्तेन । अगोचरत्वम् अव्यक्तत्वात् । यथोच्यते "यैर्लक्षणैरुपेतो हि हरिरव्युक्तरूपधृत् । तैर्लक्षणैरपेता हि व्यक्तरूपदशा युवाम्" इति । ब्रह्मादिदेवेति वचनात्, "तदुपर्यपि बादरायणः संभवात्" (ब्र. सू १.३.२५) इत्यधि करणेऽर्थित्वसामर्थ्याभ्यां समर्थितं ब्रह्मरुद्रेन्द्रादि देवजातीनामपि परमात्म उपासनाधिकारित्वं सूचितम् । स्वप्रयोजनाभावे कथं प्रवर्ततेत्यत्राह - अपारेति । स्वार्थ निरपेक्षया परदुःखासहिष्णुतया, महत्त्वाप्रतिरुद्धया मन्दैः सह निरन्तर संश्लेषरसिकतया, स्वाभाविकेन परदोष तिरस्कारिणा संबन्ध विशेषेण, पिशाचगोपाल गोपिकादिभ्यः स्वात्मसमर्पणे कृतेऽपि कियद्दत्तमिति भावयता महौदार्येण च प्रेरितोऽवतरतीत्यर्थः (वि.पु.१.२२) अस्त्र भूषणाध्यायोक्तं विग्रहम्, "समस्ताः शक्तयश्चैता नृप यत्र प्रतिष्ठिताः । तत् विश्वरूपवैरूप्यं रूपम् अन्यद्धरेर्महत्" इति परामृश्य, "समस्त शक्तिरूपाणि तत् करोति जनेश्वर । देव तिर्यङ् मनुष्याख्याचेष्टावन्ति स्वलीलया" (वि.पु. ६.७.७१) इत्युक्तप्रकारेण अवतारविग्रहस्य अपि अप्राकृत परमपदनिलय विग्रहांश विशेषत्वं दर्शयितुं । स्वमेव रूपम् इत्यादि उपन्यस्तम् । "नैष गर्भत्वमापेदे न योन्यामवसत् प्रभुः" (भा.स. ६१.३२), "न तस्य प्राकृता मूर्तिर्मासमेदोस्थिसंभवा (वायु. पू. ३४.४०, वरा. ४.४१), "न भूतसंघसंस्थानो देहोऽस्य परमात्मनः" (भा.उद्यो) इति चोच्यते । "अजोऽपि सन्" (गी.४.६.) इत्यादि वक्ष्यमाणम् अनुसंदधान आह - स्वस्वभावमजहदेवेति । "यदा यदा हि धर्मस्य ग्लानिर्भवति भारत ... संभवामि युगेयुगे" (गी.४.७-८) इत्यादिवीप्सार्थम्, "बहूनि मे व्यतीतानि जन्मानि" (गी.४.५) इत्यादि श्लोकार्थं च भावयन्नाह - तेषुतेषु लोकेष्ववतीर्यावतीर्यति । "स उ श्रेयान् भवति जायमानः" (यजु.३.६.१.३), "यस्यावतार रूपाणि समर्चन्ति दौवोकसः ।

अपश्यन्तः परं रूपम्" (वि.पु.१.१९.८०) इत्यादिकं स्मारयितुम् । अवतीर्यावतीर्य
तैस्तैराराधितः इत्युक्तम् । तत्तदिष्टानुरूपम् इति वचनात् फलप्रदाने वैषम्यदोषः परिहृतः
। "तस्मिन् प्रसन्ने किमिहास्त्यलभ्यम्" (वि.पु. १.१७.९१) इत्यादि चात्रानुसंधेयम् ॥

மேலே உள்ள தாத்தபர்ய சந்த்ரிகை தமிழாக்கம் - அதன் பின்னர் தனது ஸங்கல்பம் காரணமாக அவதாரம் செய்கிறான் என்றும், அவற்றினால் என்ன பயன் என்பதை உணர்த்தும்விதமாக அவதாரம் ஏற்படாதபோது பயன் உண்டவதில்லை என்றும் கூறுகிறார். இதனை "ஸ்வேநேத்யாதிநா அகோசர - தனது ஸ்வரூபத்துடன்" என்று தொடங்கி, விஷயம் ஆகாதவனாக என்பது முடிய உரைக்கிறார். எம்பெருமானின் ஸ்வரூபம் என்பது யாருக்கும் புலப்படாதது என்பதால் த்யானம் போன்றவற்றுக்கு அது விஷயமாகாது. ஆனால் - யைர்லக்ஷணரூபேதோ ஹி ஹிரிர்வ்யுக்தரூபத்ருத் தைர்லக்ஷணரூபேதோ ஹி வ்யக்தரூபதஸா யுவாம் - புலப்படாத ரூபத்தை ஏற்றுள்ளபோது ஸ்ரீஹரி எந்த லக்ஷணங்களுடன் உள்ளனோ, கண்களுக்குப் புலப்படும் ரூபத்தைத் தரித்துள்ள நீங்களும் அதே லக்ஷணங்களுடன் கூடியுள்ளீர்கள் - என்பதன் மூலமாக எம்பெருமானுக்குப் புலப்படும் நிலை, புலப்படாத நிலை என இரண்டு உண்டு என்றாகிறது. "ப்ரஹ்மாதி = நான்முகன் உள்ளிட்ட" என்று கூறுவதன் மூலமும், ப்ரஹ்மஸூத்திரம் (1-3-25) - ததுபர்யபி பாதராயண: ஸம்பவாத் - ப்ரஹ்ம உபாஸனம் தேவதைகளுக்கும் உள்ளது - என்பதில் பலனில் ஆசை மற்றும் செய்து முடிக்கும் திறன் உள்ளதால், என்பதன் மூலமும் நான்முகன் ருத்ரன் போன்றவர்களுக்குப் பரமாத்மாவை உபாஸனை செய்யும் அதிகாரம் உண்டு என்று நிரூபிக்கப்பட்ட விஷயம் கூறப்படுகிறது. பரமாத்மாவிற்ரு எந்தவிதமான பயனும் இல்லை என்றால் அந்தச் செயல்களில் அவன் ஏன் இறங்குவான் என்ற ஆக்ஷேபத்திற்கான சமாதானத்தை "அபாரேதி= கரையற்ற" என்று கூறுகிறார். அதாவது தனது பயனுக்காக அவதாரம் செய்யாமல், கீழே உள்ள பலவற்றினால் ஏவப்பட்டதால் அவன் அவதாரம் செய்கிறான் என்று கருத்து:

- தனது பயனில் எந்த நோக்கமும் கொள்ளாமல், மற்றவர் துன்பங்களைக் காண்பதற்குப் பொறுக்காமல் உள்ளான்.
- தனது மேன்மைகள் தன்னைத் தடுக்காமல், தாழ்ந்தவர்களுடன் இடைவிடாமல் கலந்து நிற்கும் ஸ்வபாவம் உள்ளவன்.
- மற்றவர்களின் குற்றங்களைத் தனது இயல்பாகவே மறக்கக்கூடிய ஸம்பந்தம் கொண்டவன்.
- இடையர்கள், ஆய்ச்சிமார்கள் ஆகியவர்களுக்குத் தன்னையே இவன் கொடுத்தபோதிலும், "அவர்களுக்கு என்ன அளித்தோம்" என்று எண்ணும்படியான தாராள மனம் கொண்டவன்.

விஷ்ணு புராணம் (6-7-70) – ஸமஸ்தா: ஸக்தயச்சைதா ந்ருப யத்ர ப்ரதிஷ்டிதா: தத் விச்வரூபவைரூப்யம் ரூபம் அந்யத்தரேர்மஹத் - அரசனே! எந்த ஒரு ரூபத்தில் அனைத்து சக்திகளும் உள்ளனவோ, அந்த லோகத்தில் உள்ள ரூபத்தை காட்டிலும் வேறான பகவானின் ரூபமானது வேறு வஸ்துவால் உண்டானது, மிகவும் பெரிது - என்று தொடங்கி, (6-7-71) - ஸமஸ்த சக்திரூபாணி தத் கரோதி ஜநேச்வர தேவ திர்யங் மனுஷ்யாக்யாசேஷ்டாவந்தி ஸ்வலீலயா - அரசனே! அந்த ரூபத்தைத் தனது விளையாட்டு காரணமாக அனைத்து சக்திகளும் பொருந்திய ரூபங்களாகவும், தேவர்கள் மனிதர்கள் போன்ற பெயர்களில் செயல்படுபவையாகவும் செய்கிறான் - என்று முடிக்கப்பட்டது காண்க. இதன் மூலம் அவதாரம் செய்யும்போது உள்ள திருமேனி என்பது, இந்த உலகில் காணப்படாமல் உள்ளதும் பரமபதத்தில் உள்ளதும் ஆகிய தனது திருமேனியின் அம்சமே என்பதை அறியலாம்; இதனால் “ஸ்வமேவரூபம் = தன்னுடைய ரூபத்தையே” என்றார். கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- மஹாபாரதம் ஸபாபர்வம் (61-32) - நைஷ கர்ப்பத்வமாபேதே ந யோந்யாமவஸத் ப்ரபு: - எம்பெருமான் கர்ப்பம் என்பதை அடைவதில்லை, யோநியில் வசிக்கவும் இல்லை.
- வாயுபுராணம் பூர்வபாகம் (34-40) - ந தஸ்ய ப்ராக்ருதா மூர்த்திர்மாம்ஸமேதோஸ்திஸம்பவா - எம்பெருமானின் ரூபம் என்பது இந்த உலகில் உள்ளதான மாமிஸம், கொழுப்பு, எலும்பு ஆகியவற்றால் ஆனது அல்ல.
- மஹாபாரதம் - ந பூதஸம்கஸம்ஸ்தானோ தேஹோ அஸ்ய பரமாத்மந: - இந்தப் பரமாத்மவின் சரீரம் என்பது பஞ்சபூதங்களின் சேர்க்கையால் ஆனது அல்ல.

அடுத்து கீதையில் (4-6) - அஹோ அபி - பிறப்பற்றவன் - என்று கூறப்போவதை நினைத்து “ஸ்வஸ்வபாவம் அஜஹதேவேதி = தனது ஸ்வபாவத்தை விடாமல்” என்றார். மேலும் கீழே கூறப்பட்ட பல வரிகளின் அர்த்தங்களை மனதில் எண்ணியவராக - தேஷு தேஷு லோகேஷு அவதீர்ய அவதீர்ய - அந்தந்த லோகங்களில் அவதாரங்கள் செய்து, அவதாரங்கள் செய்து” என்று உரைக்கிறார். இந்த வரிகளில் இரண்டாகப் பகவான் உரைத்ததால், தானும் இரட்டிப்பாக உரைக்கிறார்:

- கீதை (4-7) - யதா யதா ஹி தர்மஸ்ய க்லாநிர் பவதி பாரத - எங்கெல்லாம் தர்மம் சரிகிறதோ
- கீதை (4-8) - ஸம்பவாமி யுகே யுகே - அங்கெல்லாம் நான் அவதரிக்கிறேன்
- கீதை (4-5) - பஹூநி மே வ்யதீதாநி ஜந்மாநி - எனக்குப் பல பிறவிகள் கழிந்தன

அடுத்து கீழே உள்ள வரிகளை நினைவில் கொண்டு வரும் பொருட்டு “அவதீர்யாவதீர்ய தைஸ்தைராராதித: = அவதாரம் செய்து அவதாரம் செய்து ஆராதிக்கப்பட்டவன்” என்று பாஷ்யம் இட்டார்:

- யஜூர் வேதம் (3-6-1-3) - ஸ உ ச்ரேயாந் பவதி ஜாயமான: - ஒவ்வொரு முறையும் அவதரிக்க அவதரிக்க அவனே மேலானவனாக உள்ளான்.
- விஷ்ணுபுராணம் (1-19-80) - யஸ்யாவதார ரூபாணி ஸமர்சந்தி தோவௌகல: அப்ச்யந்த: பரம் ரூபம் - எந்த எம்பெருமானின் உயர்ந்த ஸ்வரூபத்தைப் பார்க்காமல், தேவர்கள் அவனது அவதாரத் திருமேனிகளை (இராமன், க்ருஷ்ணன்) வணங்குகிறார்களோ

“தத் தத் இஷ்டா நிரூபம் = அவரவர்களின் விருப்பத்தின்படி” என்று கூறுவதன் மூலம் பலன் அளிப்பதில் பாரபகஷம் உள்ளதோ என்ற சந்தேகம் நீக்கப்பட்டது. இங்கு விஷ்ணுபுராணம் (1-17-91) - தஸ்மிந் ப்ரசந்நே கிமிஹாஸ்த்யலப்யம் - அந்த எம்பெருமானின் கடாகஷம் உள்ளது என்றால் இந்த உலகத்தில் அடைய இயலாதது என்ன உள்ளது- என்பதை இங்கு நினைவில் கொள்ளவேண்டும்.

கீதாபாஷ்ய அவதாரிகை தொடர்ச்சி - भूभारावतारणापदेशेनास्मदादीनामपि समाश्रयर्णायत्वायावतीर्योर्व्या सकलमनुजनयनविषयतां गतः, परावर निखिल जन मनो नयन हारि दिव्य चेष्टितानि कुर्वन्, पूतना शकट यमलार्जुनारिष्ट प्रलम्ब धेनुक कालिय केशि कुवलयापीड चाणूर मुष्टिक तोसल कंसादीन्निहत्य अनवधिक दया सौहार्दानुराग गर्भावलोकनालापामृतैर्विश्वम् आप्याययन्, निरतिशय सौन्दर्य सौशील्यादि गुणागणाविष्कारेणाकूर मालाकारादीन् परम भागवतान् कृत्वा,

மேலே எம்பெருமானார் அருளிச்செய்த அவதாரிகையின் தமிழாக்கம் - நம் போன்ற மனிதர்கள் தன்னை வந்து அடைவதற்காகவும், பூமியின் பாரத்தைக் குறைப்பதற்காகவும் (பூமியின் பாரம் = அடியார்களின் விரோதிகள்) உறுதி மேற்கொண்டு, இந்த உலகில் க்ருஷ்ணனாக அவதரித்தான். இப்படியாகப் பிறந்து, அனைவரின் கண்களில் படும்படி இருந்தான். உயர்ந்தவர், தாழ்ந்தவர் என்று பாராமல் அனைவரது கண்களையும் மனங்களையும் தன்பக்கம் இழுத்தான். பலவிதமான திவ்யமான செயல்களைப் புரிந்தான். பூதனை, சகடாஸூரன், இரட்டை மரங்களாக நின்ற அசுரர்கள், அரிஷ்டன், ப்ரலம்பன், தேனுகன், காளியன், கேசி, குவாலயபீடம், சாணூரன், முஷ்டிகன், தோஸலன் மற்றும்

கம்ஸன் போன்ற பல அசுரர்களை வதம் செய்தான். எல்லை இல்லாத கருணை, நட்பு, அன்பு, அமிழ்தினும் இனிய அருள், பேச்சு ஆகியவை மூலம் உலகம் எங்கும் மகிழ்ச்சி நிலவச் செய்தான். மேலும் சிறப்பான அழகு, நீர்மை போன்றவற்றைக் காண்பித்து அக்ரூரர், மாலாக்காரர் போன்றவர்களைத் தனது பரம்பாகவதர்களாகச் செய்தான்.

மேலே உள்ள கீதாபாஷ்ய அவதாரிகைக்கான தாத்தார்ய சந்திரிகை – एवमवतारसामान्यं तत्प्रयोजनं च दर्शितम् । अत्र तद्विशेषं प्रस्तुतान्वितं दर्शयति - भूभारावतारणेत्यादिना । भूभारावतारणं व्याजमात्रम्; सर्व समाश्रयणीयत्वं तु साक्षाद् उद्देश्यम् दुष्कृद्विनाशस्य साधुपरित्राणख्यमहाप्रयोजन आनुषङ्गिकत्वात् । भूभारावतारणापदेशेन इत्युक्तम् । अस्मदादीनामिति । अयोगिनाम् इत्यर्थः । सर्व समाश्रयणीयत्वम् विवृणोति - सकलेति । "यन्न देवा न मुनयो न चाहं न च शंकरः । जानन्ति परमेशस्य तत् विष्णोः परमं पदम्" (वि.पु १.९.५५) इत्यादि प्रतिपादित प्रकारेण महायोगिनां परिशुद्धेन मनसाऽपि दुर्ग्रहः सौलभ्यातिरेकात् मनुष्याणां तत्राप्यागोपालम्, अवधीरित विरुद्धाविभागानां मांसचक्षुषा ग्राह्योऽभूदिति भावः । एवमवतरण नयन विषयत्वयोर्न केवलम् आराध्यत्वमेव प्रयोजनम्, किंतु तदनुभवोऽपीत्यभिप्रायेणाह - परावरेति । पराः उपासनसमर्थाः ब्रह्मरुद्रभीष्माकूरादयः । अवरास्तु आभीरप्रभृतयः । निखिलजन इति स्त्रीपुंसादिविभागोऽपि नास्तीत्यभिप्रेतम्; "पुंसां दृष्टिचित्तापहारिणम् (रा.अ.३.२९) इतिवत् । दिव्यचेष्टितानि नवनीतनटनादीनि । एवं विशेषणद्वयं साधुपरित्राण प्रकारविशेषतयाभिहितम् । अथ साधुपरित्राणानुषङ्गिकं दुष्कृद्विनाशनप्रकारं प्रपञ्चयति - पूतनेति । भगवतो बलभद्रस्याप्येतदंशरूपत्वात् प्रलम्ब मुष्टिकादि हननमप्येतत्कर्तृकतयोपात्तम् । पुनः साधुपरित्राणान्तर्गतां भोग्यतां दर्शयति - अनवधिकेति । प्रियतम स्वरूप दर्शनं धारकम्; तच्चेष्टित दर्शनं पोषकम्; तेन सहालापादिः भोगप्रकारः इति नयनविषयत्व चेष्टितालोकनादिविभागनिर्देशाभिप्रायः । दया स्वार्थनिरपेक्षा परदुःख निराकरणेच्छा; सौहार्दं हितैषित्वम्; अनुरागः प्रीतिः । एवं साधुपरित्राणं तदौपयिकं दुष्कृद्विनाशनं चोक्तम् । अथ धर्म संस्थापनम् आराध्य स्वरूप प्रदर्शनेन, देश काल विप्रकृष्टानामपि परम्परयानुग्राहकेणोपदेशेन च दर्शयति - निरतिशयेत्यादिना वाक्यशेषेण । एतच्चाखिलम्, "परित्राणाय" (गी. ४.८) इति श्लोके व्याख्यास्यते । तत्र हि साधूनां लक्षण स्वभावादिकमुक्त्व अनन्तरमेवमुक्तम् - "मत्

स्वरूप चेष्टित अवलोकनालापादिदाने न तेषां परित्राणाय, तद्विपरीतानां विनाशाय च, क्षीणस्य वैदिकस्य धर्मस्य मदाराधन रूपस्य आराध्य स्वरूप प्रदर्शनेन स्थापनाय च, देवमनुष्यादिरूपेण युगेयुगे संभवामि" इति । उपदेशतो धर्मस्थापनं व्यासादिमुखेनापि कर्तुं शक्यम् । आराध्याकार प्रदर्शनेन स्थापनं तु स्वेनैवावश्यकर्तव्यमिति भावः । बाह्यान्तरकरण ग्राह्य गुणवर्ग द्वयप्रदर्शनतया । सौन्दर्य सौशील्ययोर्ग्रहणम् । परमभागवतान् कृत्वेति भगवद्भक्तिरूपपरधर्मनिष्ठान् कृत्वेत्यर्थः ॥

மேலே உள்ள தாத்தாய் சந்திரிகை தமிழாக்கம் – இப்படியாக எம்பெருமானின் பல அவதாரங்கள் குறித்தும், அவற்றின் பயன்கள் குறித்தும் பொதுவாக உரைக்கப்பட்டன. அடுத்து இந்தப் பூமிக்கு ஏற்றதான அவதார விசேஷத்தை உணர்த்துகிறார். இதனை விளக்க “பூபார அவதார = பூமியின் பாரத்தை நீங்குவது” என்று தொடங்குகிறார். அதாவது பூமியின் பாரத்தைக் குறைப்பதற்காக அவதாரம் செய்தல் என்பது ஒரு சாக்கே ஆகும்; அனைவராலும் தான் அடையப்பட வேண்டும்படியாகத் தோன்றுவதே மறைமுகமான நோக்கமாகும். இத்தகைய நோக்கங்கள் “தீயவர்களை அழித்தல், நல்லவர்களைக் காத்தல்” என்ற பயன்களின் இடையே ஏற்படுவதால் “பூபார அவதாரண அபதேசேன - பூமியின் பாரத்தைப் போக்குதல் என்ற சாக்கை முன்னிட்டு” எனப்பட்டது. “அஸ்மாதாதீநாமபி = நம் போன்றவர்களுக்கும்” என்பதன் மூலம் “யோகிகளாக இல்லாதவர்களுக்கும்” என்பது கூறப்படுகிறது. இவ்விதம் நம்மால் அடையப்படும் தன்மையை “ஸகலேதி - அனைவராலும்” என்று கூறுகிறார். அதாவது விஷ்ணுபுராணம் (1-9-55) – யந்ந தேவா ந முநயோ ந சாஹம் ந ச சங்கர: ஜாநந்தி பரமேசஸ்ய தத் விஷ்ணோ: பரமம் பதம் – எந்த இடத்தை தேவதைகள் அறியவில்லையோ, முனிவர்கள் அறியவில்லையோ, நானும் அறியவில்லையோ, சங்கரனும் அறியவில்லையோ, அந்த இடம் பரமேசுவரனாகிய விஷ்ணுவின் பரமபதம் ஆகும் - என்று கூறியபடி, முனிவர்களின் தூய்மையான மனதால் கூட அறிய இயலாதவன் எம்பெருமான் ஆவன். ஆனால் தனது ஸௌபயம் காரணமாக மனிதர்களுக்கும், இடையர்களுக்கும், தீயவை-நல்லவை என்ற அறிவில்லாதவர்களுக்கும் அவர்களது மாமிசக் கண்களால் பார்க்கும்படியாக நின்றான் என்று கருத்து. இப்படியாக இவன் அவதாரம் செய்ததற்கும், கண்களுக்கு இலக்கானதற்கும் ஆராதிக்கத்தக்கவனாக நிற்பது மட்டுமே பலன் என்பதற்காக அல்ல; அவர்கள் தன்னை அனுபவிப்பது என்பதையும் உயர்ந்த பலனாக எண்ணுவதால் ஆகும்; இதனை “பராவரேதி - உயர்ந்த தாழ்ந்த” என்றார். உயர்ந்தவர்கள் என்பது உபாஸனம் செய்வதில் திறன் கொண்ட நான்முகன், சிவன், பீஷ்மர், அக்ரூரர் போன்றவர்கள்; தாழ்ந்தவர்கள் என்பது இடையர்கள் போன்றவர்கள் ஆவர். இங்கு “நிகிலஜந = அனைத்து உயிர்களும்” என்று பாஷ்யம் இட்டதால் பெண்கள், ஆண்கள் என்ற வேறுபாடு உபாஸனையில் இல்லை என்றாகிறது. இதனை இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் (3-29) – பும்ஸாம் த்ருஷ்டிசித்தாபஹாரிணம் - அனைத்து ஆத்மாக்களின் சித்தம் மற்றும் கண்

போன்ற அனைத்தையும் தன் பக்கம் இழுக்கவல்ல - என்றது காண்க. “திவ்யசேஷ்டித = திவ்யமான லீலைகள்” என்பது வெண்ணெயைக் களவு செய்தல் போன்றவை ஆகும். இப்படியாக உள்ள இரண்டு விசேஷணங்களும் ஸாதுக்களைக் காப்பாற்றுகிற செயலில் உதாரணங்களாகக் காட்டப்பட்டது. “பூதநேதி” என்று தொடங்கி, ஸாதுக்களைக் காப்பாற்றும் செயல்களின் இடையே நிகழ்கிற அசுரர்களை வதைப்பது போன்ற செயல்களை விரிவாகக் கூறுகிறார். பரசுராமன் எம்பெருமானின் அம்சமே என்பதால் ப்ரலம்பன், முஷ்டிகன் ஆகியோர்களைப் பலராமன் வதைத்தாலும், அவர்களைக் கொன்றதும் க்ருஷ்ணனே என்று கொள்ளப்படுகிறது. மீண்டும் நல்லவர்களைக் காப்பாற்றுவதைக் கூறுகிறார். இதனை “அநவநி - எல்லையற்ற” என்று தொடங்குகிறார். “தாரகம்” என்பது தனக்கு மிகவும் ப்ரியமான எம்பெருமானின் ஸ்வரூபத்தைக் காண்பதே உயிருடன் உள்ளதற்குக் காரணம் என்ற நிலையாகும்; “போஷகம்” என்பது அவனுடைய செயல்களைப் பார்த்தபடி இருத்தலே தண்ணீர் உள்ளிட்ட ஆகாரம் போன்று சரீரத்தை நிலைநிறுத்தக் காரணம் என்ற நிலையாகும்; “போக்யம்” என்பது அவனுடன் பேசுவது தொடக்கமாகச் சந்தனம் பூசுவது போன்று சுகமான செயல்கள் என்பதாகும். இவற்றையே இங்கு உரைக்கிறார். “தயை” என்றால் தனக்குக் கிட்டக்கூடிய பலனை எதிர்பாராமல் மற்றவர்களின் துன்பங்களை நீக்கவேண்டும் என்ற எண்ணம் ஆகும். “ஸ்நேஹம்” என்றால் அனைவருக்கும் நன்மையையே விரும்புதல் ஆகும். “அநுராகம் = ஆசை” என்றால் ப்ரீதியாகும். இப்படியாக நல்லவர்களைக் காப்பாற்றியதும், அதற்கு அங்கமாகத் தீயவர்களை அழித்ததும் கூறப்பட்டது. அடுத்துள்ள “நிரதிசய = எல்லையற்ற” என்று தொடங்கும் வரியின் மூலமாக - ஆராதனை செய்யவேண்டியதான தனது ஸ்வரூபத்தைக் காண்பித்தான்; தான் இருந்த இடம் காலம், மற்றும் இடத்தில் இல்லாமல் தேசம், காலம் போன்றவற்றால் தனக்கு அப்பாற்பட்டு உள்ளவர்களுக்கும் வரிசையாக நன்மை அளிக்கவல்ல உபதேசம் செய்தான்; இதன் மூலம் தர்மத்தை நிலைநாட்டினான் - என்பதைக் கூறத் தொடங்குகிறார். இவை அனைத்தும் கீதை (4-8) - பரித்ராணாய - என்ற ச்லோகத்தில் விரிவாக உரைக்கப்படும். அந்த ச்லோகத்தில் நல்லவர்களின் அடையாளங்கள் என்ன, அவர்களின் ஸ்வபாவம் என்ன என்று கூறிய பின்னர், “மத் ஸ்வரூப சேஷ்டித அவலோகநாலாபாதிதாநே ந தேஷாம் பரித்ராணாய, தத்விப்ரீதாநாம் விநாசாய ச, சஹீணஸ்ய வைதிகஸ்ய தர்மஸ்ய மதாராதந ரூபஸ்ய ஆராத்ய ஸ்வரூப ப்ரதர்சநேந ஸ்தாபநாய ச, தேவமனுஷ்யாதிருபேண யுகேயுகே ஸம்பவாமி = எனது ஸ்வரூபம், செயல்கள், பார்வை, சொற்கள் ஆகியவை மூலமாக அவர்களைக் காப்பாற்றவும்; அவர்களின் விரோதிகளை அழிப்பதற்காகவும்; அழிந்தபடி உள்ள எனது ஆராதனம் என்னும் வைதிக தர்மத்தை, ஆரதிக்கப்பட வேண்டியதான எனது ஸ்வரூபத்தைக் காண்பிப்பதன் மூலம் நிலைநிறுத்தவும் நான் ஒவ்வொரு யுகத்திலும் தேவனாகவும், மனிதனாகவும் அவதாரம் செய்கிறேன்” - என்று கூறப்பட்டது. உபதேசம் என்பதன் மூலம் தர்மத்தை நிலை நாட்டுதல் என்பது வ்யாஸர் போன்றவர்கள் மூலமாகக் கூடச் செய்ய இயலும். ஆனால் ஆரதிக்கப்படவேண்டிய ஸ்வரூபத்தைக் காண்பித்து தர்மத்தை நிலைநிறுத்த பகவானால் மட்டுமே இயலும். புற இந்திரியங்களாலும்,

மனதாலும் க்ரஹிக்கவேண்டும் என்று இருக்கின்ற இரண்டுவிதமான கல்யாண குணங்களின் பிரிவை உணர்த்தும் விதமாக ஸௌந்தர்யம் மற்றும் ஸௌசீல்யம் என்று கூறுகின்றார். "பரமபாகவத" என்றால் "பகவானிடம் கொண்ட பக்தி என்ற உயர்ந்த தர்மத்தில் நிலை நிற்பவர்களாகச் செய்து" என்று கருத்து.

கீதாபாஷ்ய அவதாரிகை தொடர்ச்சி - पाण्डुतनय युद्ध प्रोत्साहनव्याजेन परम पुरुषार्थ लक्षण मोक्ष साधनतया वेदान्तोदितं स्व विषयं ज्ञान कर्मानुगृहीतं भक्ति योगम् अवतारयामास

மேலே எம்பெருமானார் அருளிச்செய்த அவதாரிகையின் தமிழாக்கம் - குருசேஷத்ர போர்க்களத்தில், பாண்டுவின் புத்திரனான அர்ஜுனனைப் போர் செய்யத் தூண்டும் எண்ணம் கொண்டான். இதனால் மிகவும் உயர்ந்ததும், சிறந்ததும் ஆகிய புருஷார்த்தமான மோசஷத்திற்கான சாதனம் என்று வேதாந்தங்கள் கூறுவதும், தன்னையே முழு விஷயமாக உடையதும், ஞான-கர்ம யோகங்களை அங்கங்களாகக் கொண்டதும் ஆகிய பக்தி யோகத்தை உலகிற்குக் காண்பித்தான்.

மேலே உள்ள கீதாபாஷ்ய அவதாரிகைக்கான தாற்பர்ய சந்திரிகை - एवं प्राचीन भगवच्चरितस्य श्रीमद्गीतार्थोपदेशेन संगतिः प्रदर्शिता । पाण्डुतनय युद्ध प्रोत्साहनव्याजेनेति तु भारतकथासंगतिः । अत्र व्याजशब्देन, "अस्थान स्नेह कारुण्य धर्माधर्माधियाकुलम् । पार्थ प्रपन्नम् उद्दिश्य शास्त्रावतरणं कृतम्" (गी.सं. ५) इत्यत्र "उद्दिश्य" इति पदस्याभिप्रायो विवृतः । "परमपुरुषार्थ" इत्यादिना शास्त्रस्य परम प्रयोजनाभिधानम् । तेनात्र भूमविद्यायामिव आत्मानुभवोक्तिरपि ऐश्वर्योक्तिवत् भगवदनुभवापेक्षया निकृष्टपर्वज्ञापनायेति सूचितम् । मोक्ष साधनतया इति साध्य साधनभाव निर्देशेन सांसार्यात्मन एव नित्यमुक्तिं तदन्तो निराकृताः । वेदान्तोदितं वेदान्तविहितम्, न तु वेदान्तोत्पादितमित्यर्थः । एतेन अविधेयज्ञानवादिनः निरस्ताः । वेदान्तोदितस्यार्थस्योपबृंहणमत्र क्रियत इति भावः । स्वविषयमिति - मोक्षार्थोपासन वाक्यानाम् अनन्यपरतया साक्षात् परमपुरुष आराधान विषयत्वमेव । अथर्वशिरःप्रतर्दनविद्यादिषु रुद्रेन्द्रादिभिः स्वस्य मुमुक्षुपास्यत्व वचनेऽपि रुद्रेन्द्राद्यन्तर्यामिभूतः परमात्मैवोपास्य इति, "शास्त्रदृष्ट्या तूपदेशो वामदेववत्"

(9.9.39) इति सूत्रकारैरेव प्रतिपादितमिति भावः । एतेन वेदान्त उदितमाहात्म्यत्वादिनो भगवतः "स्वगुणाविष्क्रियादोषो नात्र भूतार्थशंसिनः" (काव्या.9.28) इति सूचितम् ॥ स्वविषयम् इति भक्तियोगस्य सिद्धरूप परम प्रतिपाद्य अनुबन्धित्वं दर्शितम् । प्रधानविधेयांश निष्कर्षाय । भक्तियोगम् इत्युक्तम् । ज्ञानकर्म अनुगृहीतत्वं ज्ञानकर्मसाध्यत्वम् । एतेन तत्समुच्चयादिपक्षा निरस्ताः । वैराग्यस्य संग्रहश्लोके पृथगुक्तस्यापि निष्ठाद्वय अनुप्रविष्टत्वादिहानुक्तिः । एवमुपायोपेय आत्मकम् उभयमपि शास्त्र प्रतिपाद्यमिति संग्रहश्लोक तात्पर्यमुक्तं भवति । मोक्ष साधनतया वेदान्तोदितं भक्तियोगम् इति वचनात् उपासनस्यार्वाचीनब्रह्मप्राप्त्यादि साधनत्वं वाक्यार्थं ज्ञानमात्रस्य मोक्षसाधनत्वं च वदन्तः प्रत्युक्ताः । ज्ञानध्यानादि सामान्यवचसां भक्तिरूप विशेषे पर्यवसानमिति च भावः । एतच्चाखिलमुत्तरत्र व्यक्तं भविष्यति ॥

மேலே உள்ள தாத்தார்ய சந்திரிகை தமிழாக்கம் - இப்படியாக எம்பெருமானின் பூர்வ சரிதங்கள் அனைத்தையும் இந்த கீதா உபதேசத்துடன் இணைத்துக் காண்பித்தார். "பாண்டுநய யுத்த ப்ரோத்ஸாஹந வ்யாஜேந = பாண்டுவின் புத்திரனான அர்ஜுனனை யுத்தத்தில் உற்சாகம் மூட்டுவது என்பதை ஒரு சாக்காக வைத்து" என்பதன் மூலம் மஹாபாரதத்தை இணைக்கிறார். இங்கு உள்ள "வ்யாஜம்" என்ற பதம் மூலம் கீதார்த்தஸங்க்ரஹம் (5) - அஸ்தாந ஸ்நேஹ காருண்ய தர்மாதர்மாதியாகுலம் பார்த்த ப்ரபந்நம் உத்திச்ய சாஸ்த்ராவதரணம் க்ருதம் - என்ற ச்லோகத்தில் உள்ள "உத்திச்ய" என்ற பதம் விளக்கப்பட்டது. "பரமபுருஷார்த்த" என்பது போன்ற வாக்கியங்கள் மூலம் இந்த கீதாசாஸ்த்ரத்தின் முக்கியமான பலன் உரைக்கப்பட்டது. இந்த கீதாசாஸ்த்ரத்தில் ஆத்மஅநுபவம் பற்றிக் கூறுவதும், ஐச்வர்யம் பற்றி உரைப்பதும் ஏன் என்றால் - சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் காட்டப்பட்ட பூமவித்யை போன்ற பகவத் அநுபவத்தைக் காட்டிலும் இவை தாழ்ந்தவையே என்று உணர்த்தவே ஆகும். "மோஷஸாதநயா = மோஷுத்தின் உபாயமாக" என்று கூறுவதில் - மோஷும் என்பது பகவத் அநுபவம் மூலமே கிட்டவல்லது என்றும், அந்த மோஷும் பெற அவனே உபாயம் என்றும் கூறுவதன் மூலம் ஸம்ஸாரியான ஆத்மாவிற்கு மட்டுமே எப்போதும் முக்தி உண்டு என்று கூறும் வாதங்கள் தள்ளப்பட்டன. "வேதாந்தோதிதம்" என்றால் "வேதாந்தங்களில் விதிக்கப்பட்ட" என்று பொருள். இதன் மூலம் விதிக்கப்படாததான அவித்யையைப் போக்கும் ஞானம் என்பதே மோஷுத்திற்கான ஸாதனம் என்று கூறும் வாதங்கள் தள்ளப்பட்டன; வேதாந்தங்களில் கூறப்படும் விஷயமே இதில் தெளிவாக உரைக்கப்படுகின்றன என்று கருத்து. "ஸ்வவிஷயம் = தன்னைக் குறித்த" என்பதற்கு மோஷுத்திற்கான உபாஸனம் குறித்து உள்ள வேத வாக்கியங்கள் அனைத்தும், மற்ற தேவதைகள் பற்றி உரைக்காமல் எம்பெருமானின் ஆராதனம் பற்றியே உரைக்கின்றன என்று கருத்து. அதர்வசிரஸ் மற்றும் ப்ரதர்த்தன வித்யை போன்றவற்றில் - மோஷுத்தை

விரும்பும் யாவரும் தங்களையே உபாஸிக்கவேண்டும் என்று நான்முகன், ருத்ரன் போன்றவர்கள் கூறுவதாக உள்ளது; ஆயினும் இவர்களுக்கு அந்தர்யாமியாக உள்ள ஸர்வேச்வரனையே உபாஸிக்கவேண்டும் என்றே அந்த வரிகளுக்குப் பொருள் கொள்ள வேண்டும் என்பதை ப்ரஹ்மசூத்திரத்தில் (1-11-31) – சாஸ்த்ரத்ருஷ்டயா தூபதேசோ வாமதேவவத் – அனைத்திற்கும் அந்தர்யாமி என்பதை உணர்ந்ததால் – என்று சூத்திரக்காரர் கூறியதைக் காண்க. இதன் மூலம் வேதாந்தங்களின் தனது மேன்மையை உரைக்கின்ற எம்பெருமானுக்கு காவ்யாதர்சம் – ஸ்வகுணாவிஷ்க்ரியாதோஷோ நாத்ர பூதார்த்தசம்ஸிந: – தன்னிடம் உள்ளவற்றைக் கூறும் நாயகன் ஒருவனுக்குத் தனது குணங்களைத் தானே கூறுவது என்ற தோஷம் ஏற்படுவதில்லை - என்பது உணர்த்தப்பட்டது. "ஸ்வவிஷயம் = தன்னைப்பற்றிய" என்பதன் மூலம் பக்தியோகத்திற்கு இந்த கீதாசாஸ்த்ரத்தின் முக்கிய பொருள் சேர்த்து உரைக்கப்பட்டது. "பக்தியோகம்" என்பதன் மூலம் இந்த சாஸ்த்ரத்தில் முக்கியமாக விதிக்கப்படுவது பக்தியோகம் என்ற பாகமே என்பது கூறப்பட்டது, "ஞான கர்மாநுக்ருஹீதம் = ஞானம் மற்றும் கர்மங்கள் மூலம் உதவப்பட்ட" என்பதனால் ஞானம் மற்றும் கர்மம் ஆகியவை மூலம் ஏற்படுத்தப்பட்ட பக்தியோகம் என்றாகிறது. இதன் மூலமாக இவை அனைத்தும் சேர்ந்தே மோக்ஷ காரணம் என்பது போன்ற வாதங்கள் பலவும் தள்ளப்பட்டன. கீதார்த்த ஸங்க்ரஹத்தில் வைராக்யம் பற்றி தனியாக உரைக்கப்பட்டபோதிலும், அது ஞானநிஷ்டை மற்றும் கர்மநிஷ்டை என்ற இரண்டிற்குள் அடங்கிவிடும் என்பதால் அதனை இங்கு தனியாகக் கூறவில்லை. கீதாசாஸ்த்ரத்தில் கூறப்படுகின்ற உபாயம் மற்றும் பலன் ஆகிய இரண்டும் கீதார்த்தஸங்க்ரஹத்தின் முதல் ச்லோகத்தின் ஆழ்பொருள் எனப்பட்டது. "மோக்ஷஸாதனதயா வேதாந்தோதிதம் பக்தியோகம் = மோக்ஷத்திற்கு ஸாதனமாக வேதாந்தங்களில் கூறப்பட்டதான பக்தியோகம்" என்பதன் மூலம் "உபாஸனம் என்பது தாழ்ந்த ப்ரஹ்மத்தை அடைவதற்கான ஸாதனம்" என்றும், "ஒரு சில குறிப்பிட்ட வேதவாக்கியங்களை அர்த்தத்துடன் அறிவதே மோக்ஷஸாதனம்" என்றும் கூறப்படும் வாதங்கள் அனைத்தும் தள்ளப்பட்டன. ஞானம் மற்றும் த்யானம் என்று பொதுவாகக் கூறப்படும் பதங்களுக்கு பக்தி என்னும் ரூபத்துடன் பொருள் கொள்ளவேண்டும். இவை அனைத்தையும் நாம் இனி விரிவாக உரைப்போம்.

கீதாபாஷ்ய அவதாரிகை தொடர்ச்சி - तत्र पाण्डवानां कुरुणां च युद्धे प्रारब्धे स भगवान् पुरुषोत्तमः सर्वेश्वरेश्वरो जगद् उपकृतिमर्त्य आश्रित वात्सल्यविवशः पार्थ रथिनम् आत्मानं च सारथिं सर्व लोक साक्षिकं चकार

மேலே எம்பெருமானார் அருளிச்செய்த அவதாரிகையின் தமிழாக்கம் – பாண்டவர்களுக்கும் கௌரவர்களுக்கும் போர் தொடங்கியவுடன் கண்ணன் செய்தது என்ன? புருஷோத்தமனும், அனைத்து ஈச்வரர்களுக்கும் ஈச்வரனும், இந்த உலகைக் கரை

ஏற்றி உதவும் பொருட்டு மனிதனாக வடிவம் எடுத்தவனும் ஆகிய பகவான் - தனது அடியவனான அர்ஜுனன் மீது கொண்ட அளவு கடந்த ப்ரியம் காரணமாகச் செய்தது என்ன? அர்ஜுனனைத் தேரில் அமர வைத்து, தான் தேரோட்டுபவனாக அமர்ந்து, தன்னை உலகம் காணும்படிச் செய்தான்.

மேலே உள்ள கீதாபாஷ்ய அவதாரிகைக்கான தாத்தப்ரிய சந்திரிகை - एवं शास्त्रं संगमय्य, शास्त्रोपोद्धातं संगमयितुं । पाण्डुतनेयत्यादिना सूचितं पूर्ववृत्तान्तं प्रकटयन्, सारथित्वेन अवस्थायाचार्य कृत्यकरणे प्रतारकत्वशङ्कां च वारयति - तत्रेति । तत्र प्रथमं भक्तियोगम् अवतारयितुमेवं चकारेत्यर्थः; यद्वा तत्र युद्धे प्रारब्धे इत्यन्वयः; भक्तियोग अवतरण व्याज भूतप्रोत्साहनविषयभूते युद्धे प्रारब्धे इत्यर्थः । भगवतोऽवतारदशायामपि पूर्णत्व स्वाच्छन्द्यादिकं वात्सल्यादि मूलसारथ्याद्यपकृष्ट कर्मानुष्ठानस्य गुणरूपत्वादिकं च प्रदर्शयितुं स भगवान् इत्यादि उक्तम् । स भगवान् पुरुषोत्तमः सर्वेश्वरेश्वरः इति चतुर्भिः पदैः स्वरूप गुणवैलक्षण्य विभूत्यादि प्रतिपादनेन परत्वसंग्रहः । सर्वेश्वरेश्वरः इत्यनेन, "सर्वेश्वरेश्वरः कृष्णः" (वि.ध. ७५.४३) इत्यादिवचनोक्तं स्वाच्छन्द्यं जगत्कुटुम्बित्वं च ज्ञापितम् । जगदुपकृतिमर्त्य आश्रित वात्सल्य विवशः इति सौलभ्यसंग्रहः । अविप्रलम्भकत्वं चानेन व्यञ्जितम्; "जगतामुपकाराय" (वि.पु. ६.७.७२) जगदुपकृतिमर्त्य को विजेतुं समर्थः (वि.पु. ५.३०.८०) इत्यादिकमिह स्मारितम् । जगदुपकृतिमर्त्यत्वे अप्युत्कृष्टचरितं परित्यज्य निकृष्ट सारथ्यादिकृत्यं किमर्थं कुरुते इत्यत्रोक्तम् - आश्रित वात्सल्य विवशः इति । पार्थ रथिनमात्मानं च सारथिमिति - अपकृष्टं पार्थम् उत्कृष्टकृत्ये स्वयमेवावस्थाप्य आत्मानमुत्कृष्टं निकृष्टकृत्ये चकारेति भावः । पार्थशब्देन वात्सल्यौपयिक लौकिकसंबन्ध विशेषोऽपि सूचितः; पितृष्वसा हि पृथा भगवतः । सर्वलोकसाक्षिकमिति - न चासौ निकृष्टकृत्यं सापत्रपो रहस्ये कृतवान्; अत इदमपि आश्रित वात्सल्यस्य नैरपेक्ष्यस्य अर्थापह्नवाद्यसंभवस्य च लिङ्गमिति भावः । यद्वा सर्वेषां स्वसमाश्रयणेन पुरुषार्थलाभाय स्वस्य शास्त्रैक समाधिगम्यम् आश्रितपारतन्त्र्यं सर्वलोक प्रत्यक्षं चकारेति भावः ॥

மேலே உள்ள தாத்தப்ரிய சந்திரிகை தமிழாக்கம் - இப்படியாக கீதாசாஸ்த்ரத்திற்கான ஆழ்பொருளைக் கூறிய பின்னர் இந்தச் சாஸ்த்ரத்தின் தொடக்கத்திற்கான ஆழ்பொருளை உணர்த்த விரும்புகிறார். இதனால் "பாண்டுதநய = அர்ஜுனன்" என்று உள்ள வாக்கியம் மூலம் பூர்வகதையை உணர்த்தி, சாரதியாய் நின்று வழிநடத்தும் ஆசார்யன் செயலை

இவன் செய்வதால், வஞ்சனையாக நடக்கிறானோ என்று சந்தேகத்தை நீக்குகிறார். இதனை “தத்ரேதி = அந்த இடத்தில்” என்று தொடங்குகிறார். இந்தப் பதத்தை “பக்தியோகம் என்பதை நிலைநிறுத்த வேண்டிய விஷயத்தில்” என்பதுடன் இணைக்கவேண்டும். அல்லது “தத்ர” என்ற பதத்திற்கு “யுத்தம் துவக்கப்பட்டது” என்றும் கொள்ளலாம்; இவ்விதம் கொண்டால் பக்தியோகம் என்பதை நிலைநாட்டுவதை எண்ணியபடி, அதற்கான ஒரு வாய்ப்பாக, உற்சாகம் ஏற்படுத்த ஒரு விதமாக உள்ள யுத்தம் தொடங்கும்போது” என்று படிக்கவேண்டும். ஸர்வேச்வரன் தனது அனைத்து அவதாரங்களிலும் அனைத்து குணங்களும் நிரம்பியவனாகவே இருக்கிறான் என்பதால் - தனது விருப்பத்தின்படி செயலாற்றும் ஸ்வபாவம், தனது ப்ரீதி காரணமாகத் தேர் ஓட்டுவது என்பதான தாழ்ந்த செயல்களைச் செய்தல் போன்றவை இவனது குணமாகும் - இதனை உணர்த்தவே “ஸ பகவாந் = அந்த பகவான்” என்பதான வாக்கியங்கள் இடப்பட்டன. “ஸ பகவாந் புருஷோத்தம: ஸர்வேச்வரேச்வர: = அனைத்து ஈச்வரர்களையும் நியமிக்கும் புருஷோத்தமனாகிய பகவான்” என்பதன் மூலம் ஸ்வரூபம் மற்றும் குணங்கள் ஆகியவற்றிலிருந்து வேறுபட்டதான இவன் விபூதிகள் கூறப்பட்டதால், “ஸர்வேச்வரேச்வர: = அனைத்து ஈச்வரர்களையும் நியமிப்பவன்” என்பதன் மூலமாக “ஸர்வேச்வரேச்வர: க்ருஷ்ண:” என்னும் வாக்கியம் மூலம் உணர்த்தப்பட்ட - தனது விருப்பத்தின்படி செயலாற்றும் தன்மை, அனைத்து லோகங்களையும் தனது குடும்பமாகவே கொள்ளும் தன்மை போன்றவை கூறப்பட்டன. “ஐகத் உபக்ருதிமர்த்ய ஆச்ரித வாத்ஸல்யவிவச: = அனைத்து உலகங்களுக்கும் உதவி செய்யும் பொருட்டு மனிதனாகத் தோன்றி, தன்னை அண்டியவர்களிடம் அன்புடன் நின்று” என்பதன் மூலம் அவனது லௌலப்பம் உணர்த்தப்பட்டது. இதனால் அவன் யாருக்கும் வஞ்சனை செய்பவன் அல்லன் என்பது தெளிவாக்கப்பட்டது. கீழே உள்ள வரிகளை இங்கு நினைவில் கொள்ளவேண்டும்:

- விஷ்ணுபுராணம் (6-7-71) - ஐகதாம் உபகாராய - உலகங்களுக்கு உதவி செய்வதற்காக
- விஷ்ணுபுராணம் (5-30-80) - ஐகதுபக்ருதிமர்த்யம் கோ விஜேதும் ஸமர்த்த: - இந்த உலகங்களுக்கு உதவவேண்டும் என்று மனிதனாக வந்தவனை வெல்வதில் யாருக்கு வலிமை உள்ளது.

இந்த உலகங்களுக்கு உதவி செய்வதற்காக மனிதனாக வந்தான் என்றாலும், அதற்காக உயர்ந்த செயல்களைச் செய்வதைத் தவிர்த்து, தேர் ஓட்டுவது போன்ற தாழ்ந்த செயல்களை ஏன் செய்தான் என்ற கேள்வி எழலாம். இதற்கான பதிலை “ஆச்ரித வாத்ஸல்ய விவச: = அடியார்களிடம் உள்ள ப்ரேமை காரணமாக” என்றார். “பார்த்தம் ரதிநம் ஆத்மாநம் ச ஸாரதிமிதி = அர்ஜுனனைத் தேரின் எஜமானமாகவும், தன்னைத் தேர் ஓட்டுவனாகவும்” என்பதன் பொருள் - தாழ்ந்தவனாகிய அர்ஜுனனை உயர்வான இடத்தில் இருக்கும்படியாகத் தானே அமரவைத்து, உயர்ந்தவனான தன்னைத் தாழ்ந்தவர்கள் செய்யும் செயலைப் புரியும்படியாகச் செய்தான் - என்று பொருள் கொள்க.

இங்கு அர்ஜுனனைப் “பார்த்தன்” என்று பாஷ்யத்தில் கூறியது காண்க. இதனால் ஒருவர் மற்றவர் மீது கொள்ளும் அன்பிற்குக் காரணமான உறவுமுறை வெளிப்படுத்தப்பட்டது, “ஸர்வலோக ஸாஹிகமிதி = அனைத்து உலகங்களும் காணும்படியாக” என்பதற்குத் தாழ்வான காரியம் ஒன்றைச் செய்வதற்கு இவன் வெட்கப்பட்டபடி, தனிமையில் செய்யவில்லை என்று கருத்து. இதன் மூலம் தன்னை அடைந்தவர்களிடம் இவன் கொள்ளும் ப்ரீதி, அவர்களிடம் எந்த ப்ரதிபலனையும் எதிர்பாராமல் உள்ள தன்மை, தான் உணர்த்த வேண்டியவற்றை அவர்களிடம் மறைக்கமாட்டான் என்ற தன்மை போன்ற இவனது செயல்பாடுகள் கூறப்பட்டன. வேறு விதமாகவும் பொருள் உரைக்கலாம் – அனைவரும் தன்னை அண்டி நின்று, தங்களுடைய புருஷார்த்தத்தை அடைவதற்காக, வேதங்களை மட்டுமே கொண்டு அறியப்படுபவனாகிய அவன், தன்னுடைய அடியார்களிடம் வசப்பட்டு நிற்கும் தன்மையை உலகில் உள்ளவர்கள் அனைவரும் அறியும்படிச் செய்தான் – என்றும் கொள்ளலாம்.

கீதாபாஷ்ய அவதாரிகை தொடர்ச்சி - एवम् ज्ञात्वाऽपि सर्वात्मनाऽन्धो धृतराष्ट्रः सुयोधन विजयबुभुत्सया सञ्जयं पप्रच्छ ॥

மேலே எம்பெருமானார் அருளிச்செய்த அவதாரிகையின் தமிழாக்கம் – இப்படியாக ஸர்வேச்வரனே பாண்டவர்களுக்குத் துணையாகக் வந்துள்ளதை அறிந்திருந்தும், புறக்கண் மட்டும் அல்லாமல் அகக்கண்ணும் குருடாகிப் போன த்ருதராஷ்ட்ரன், தனது புத்திரர்கள் வெற்றி பெறுவார்களா என்று அறிய முற்பட்டான். அவன் இதனை சஞ்சயனிடம் கேட்கத் தொடங்குகிறான்.

மேலே உள்ள கீதாபாஷ்ய அவதாரிகைக்கான தாத்தார்ய சந்த்ரிகை – अथ "त्वां शीलरूप" (स्तो.५) इत्यादिक्रमेण अनन्यसाधारणशील रूपो चरित परमसत्त्व प्रबलशास्त्र देवतापारमार्थ्यवेदिशान्तनवसञ्जयादि वचनैरप्यासुरप्रकृतीनां यथावदवगन्तुमशक्यतां प्रदर्शयन् गीतोपनिषत् प्रस्तावनार्थं प्रथम श्लोकम् अवतारयति - एवमिति. श्रियःपतिरित्यादिना पूर्वोक्त प्रकारेणेत्यर्थः । सर्वात्मनेति - न केवलं चक्षुषा, परत्रेह च हितमजानता मनसापीत्यर्थः । एवंविधमान्ध्यं सुयोधन विजयाभिलाषेण प्रश्ने हेतुः । अत्र "मामकाः" इति प्रथमोक्त्या, ममकारेण, "यत्र योगेश्वरः" (गी. १८.७८) इत्यादि प्रतिवचन प्रक्रिया च सूचितं प्रष्टुरभिप्रायं दर्शयितुं । सुयोधनेत्यादिकम् उक्तम् । सञ्जयमिति । व्यासप्रसाद लब्ध सकलभारत समरवृत्तान्तसाक्षात्कारम् "शुद्धभावं गतो

भक्त्याशास्त्रात् वेद्मि जनार्दनम्" (भा.उ. ६८.५) इत्यादिवादिनम् । एवं यथार्थं दर्शित्व यथादृष्टार्थवादित्वाभ्यामाप्तमतया निर्णीतमिति भावः । पप्रच्छ, समरवृत्तान्तमिति शेषः
॥

மேலே உள்ள தாத்தார்ய சந்திரிகை தமிழாக்கம் – பின்னர் ஸ்தோத்ரரத்னம் (15) - த்வாம் சீலரூப – என்ற ச்லோகத்தில் உணர்த்தப்பட்டபடி – மற்ற யாருக்கும் இல்லாத ஸ்வபாவம், ரூபம், நடத்தைகள், உயர்ந்த ஸத்வகுணம் போன்ற பலவற்றைக் கொண்டவர்களாலும்; சாஸ்த்ரங்கள் மூலமாகவும்; உண்மையை உணர்ந்தவர்களான பீஷ்மர் மற்றும் ஸஞ்ஜயன் போன்றவர்களின் சொற்களாலும்; அசுர ஸ்வபாவம் கொண்டவர்களாலும் - எம்பெருமானைச் சரியாக உணர இயலாது – என்பதை உணர்த்த விரும்புகிறார். இதனால் கீதோபநிஷத்தை விளக்கும் பொருட்டு முதல் ச்லோகத்திற்கான அவதாரிகையை இடுகிறார். இதனையே “ஏவ = இப்படியாக” என்று தொடங்குகிறார். இதன் பொருள் – “ஸ்ரீய:பதி” என்று தொடங்கி இதுவரை கூறப்பட்டபடியாக – என்பதாகும். “ஸ்ர்வாத்மநோதி - அனைத்து விதங்களாலும்” என்பதன் மூலம் – தனது கண்களால் மட்டும் அல்லாமல், இந்த உலகிலும் அந்த உலகிலும் தனக்கு ஏற்ற நன்மை எது என்று தெரிந்து கொள்ள எண்ணாத மனதினாலும் – என்பது கூறப்பட்டது. இவ்விதமாக உள்ள த்ருதராஷ்ட்ரனின் குருட்டுத்தன்மை என்பதே தனது புத்திரனான துரியோதனன் வெல்லவேண்டும் என்று ஆசைக்கான காரணம் ஆகும். இங்கு கீதை (1-1) – மாமகா - என்று த்ருதராஷ்ட்ரன் கூறிய விதத்தாலும், கீதை (18-78) – யத்ரயோகேச்வர - என்று பதிலை முடித்தவிதத்தாலும் கேட்கின்றவனின் அபிப்ராயத்தை உணர்த்தவே “ஸுயோதன” = துர்யோதனனுடைய” என்று தொடங்கப்பட்டது. “ஸஞ்ஜயன்” என்ற பதத்தின் பொருள்: வ்யாஸபகவானின் அனுக்ரஹம் காரணமாக கிட்டப்பெற்ற பாரதயுத்தத்தினுடைய அனைத்து செயல்களையும் தூரத்தில் இருந்தே காணவல்ல சக்தி கொண்டவனும், மஹாபாரதம் உத்யோகபர்வம் (68-5) – சுத்தபாவம் கதோ பக்த்யாசாஸ்த்ராத் வேத்மி ஜநார்த்தநம் - பக்தியானால் தூய்மையான மனதை அடைந்து பகவானை அறிகிறேன் - என்பது போன்ற சொற்களை உரைத்தவனும், இப்படியாக உண்மையை அறியக்கூடிய சக்தி கொண்டதன் காரணமாகத் தான் அறிந்தவற்றை அவன் கூறும் ஸ்வபாவத்தால் அனைவராலும் நம்பவல்லவனும் ஆகிய ஸஞ்ஜயன் – என்பதாகும். “ப்ரபச்ச = கேட்டான்” என்ற பதத்துடன் “யுத்தத்தில் நடந்தவற்றை” என்பதை இணைத்துப் படிக்கவும்.

எம்பெருமானார் அருளிச்செய்த ஸ்ரீகீதாபாஷ்ய அவதாரிகை ஸம்பூர்ணம்
ஸ்வாமி தேசிகன் அருளிச்செய்த ஸ்ரீகீதாபாஷ்ய அவதாரிகைக்கான
தாத்தார்ய சந்திரிகை ஸம்பூர்ணம்

ஸ்வாமி வேதாந்ததேசிகன் அருளிச்செய்த கீதார்த்த ஸங்க்ரஹம்

தனியன்கள்

1. கட்டப் பொருளை விரித்த காசினியி னான்மறையி
னிட்டப் பொருளியம்பு மின்பொருளைச் - சிட்டர்தொழும்
வேதாந்த தேசிகனை மேவுவார் தங்கடிருப்
பாதாம் புயமடியேன் பற்று.

பொருள் - இந்தப் பூமியில் விவரித்துக் கூறுவதற்கு மிகவும் கடினமான ஆழ்பொருள்களைத் தன்னுள்ளே வைத்து அவற்றை விவரிக்கவல்லவை நான்கு வேதங்கள் ஆகும். அவற்றில் கூறப்பட்டவற்றை விரித்து உரைக்கவல்லவரும், இனிமையாக உள்ளவரும், நல்லவர்களால் ஆராதிக்கப்படுபவரும் ஆகிய ஸ்வாமி வேதாந்ததேசிகனை அடைபவர்களின் தாமரை போன்ற திருவடிகளே எனக்கு அடைக்கலம் ஆகும்.

2. கீதை மொழிந்தருளும் வேதாந்த தேசிகனார்
பாதார விந்தமலர் பற்று.

பொருள் - கீதையின் சாரத்தை அருளிச்செய்தவரான ஸ்வாமி வேதாந்ததேசிகனின் தாமரை போன்ற திருவடிகளே எனக்குத் தஞ்சம் ஆகும்.

கீதையின் ஸாரப்பொருள்

1. கருமமு ஞானமுங் கொண்டெழுங் காதலுக் கோரிலக்கென்
றருமறை யுச்சியு ளாதரித் தோது மரும்பிரமந்
திருமக ளோடு வருந்திரு மாலென்று தானுரைத்தான்
றரும முகந்த தனஞ்சய நுக்கவன் சாரதியே.

பொருள் - தர்மமார்க்கத்தில் விருப்பம் கொண்ட அர்ஜுனனுக்கு அவனது தேர் ஓட்டியாக நின்ற க்ருஷ்ணன், "கர்மயோகம் மற்றும் ஞானயோகம் ஆகிய இரண்டையும் அங்கமாகக் கொண்டு ஓங்கி வளர்கின்ற பக்தியோகம் என்பதற்கு ஒரே விஷயமாக உள்ளவனும்; உணர்வதற்குக் கடினமான பொருள் கொண்ட வேதாந்தங்களால் ப்ரஹ்மம் என்று

போற்றப்படுபவனும், பெரியபிராட்டியாருடன் கூடிய ஸ்ரீமந் நாராயணனே", என்று தானே (தன்னைப்பற்றி) அருளினான்.

ஸ்ரீமத்பகவத்கீதை உபோத்காதம் ஸம்பூர்ணம்

பார்த்தனுக்காகத் தேர்த்தட்டில் நின்ற திருவரங்கன் திருவடிகளே சரணம்

தேர்த்தட்டில் உரைத்த மெய்ம்மைப் பெருவார்த்தைகளை உலகறியச்
செப்பிய நம் உடையவர் திருவடிகளே சரணம்